

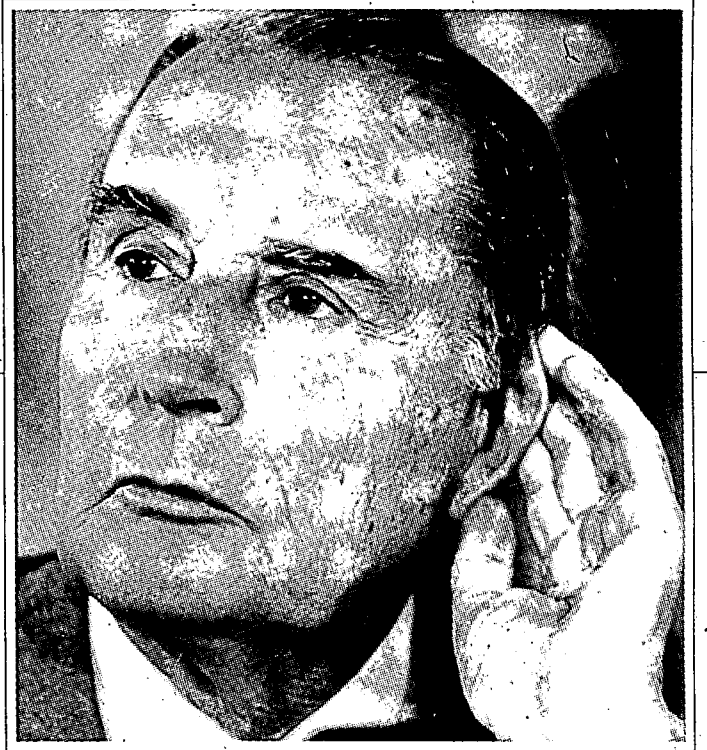
Conclou al Vaticà l'assemblea especial del Sínode per al Líban

La presència de Síria bloqueja la reconstrucció del Líban

Malgrat el que ha succeït durant aquests anys de guerra, la convivència entre cristians i musulmans és bona. El problema rau en la «pax siriana» imposada actualment al país i que bloqueja la reconstrucció del Líban per part dels mateixos libanesos. Potser el gran valor d'aquesta assemblea especial del Sínode dels Bisbes hagi consistit, en un mar d'indiferència general, a cridar l'atenció del món sobre el *País dels Cedres*. La contribució de l'Església en la reconstrucció moral i material del Líban ha estat el tema central d'aquest Sínode que es va celebrar al Vaticà del 26 de novembre al 15 de desembre.

Reportatge a pàgines centrals

Abans de morir va tenir la temptació de creure

La inquietud de Mitterrand davant la mort

«Potser mai com ara la relació amb la mort no ha estat tan pobre: en aquests temps d'aridesa espiritual, els homes, que tenen pressa d'existir, semblen voler eludir el misteri. Ignoren que empobreixen, d'aquesta manera, una de les fonts essencials que donen el sentit i el gust de la vida». Són paraules que François Mitterrand va escriure fa uns mesos com a prefaci a l'obra de la psicoanalista Marie de Hennezel *La mort íntima*. L'ex-president de la República francesa es plantejava tot seguit la pregunta essencial: com morir? «Vivim en un món —observava— en què aquesta pregunta genera por. Altres civilitzacions, anteriors a la nostra, sabien mirar la mort cara a cara. Aquestes traçaven per a la comunitat i per a cadascun de nosaltres el camí que condueix a aquest pas, donant al compliment del destí humà tota la seva riquesa i el seu significat».

Fa poc més d'un any, el 17 de setembre de 1994, Mitterrand va trucar a la porta del filòsof catòlic Jean Guitton per preguntar-li què era la mort, què era el més enllà i quin és el secret que ens espera al final de l'experiència terrena. Guitton va comentar així aquesta trobada: «vam parlar de tantes coses. Li he dit que hi ha dies en què també jo tinc una gran por quan penso que estaré davant de Déu, perquè Ell em jutjarà; però que n'hi ha d'altres que em dic que Déu és alegria i amor, i em rebrà entre els seus braços... Em va escoltar amb una actitud de gran serenitat interior. I vaig tenir la nítida sensació que, entre nosaltres, el veritable místic era ell».

SUMARI

3

Un milió de persones connecten amb el Vaticà a través d'Internet

6

Entrevista amb el bisbe francès Jacques Gaillot, per Núria Oriol

16

Mn. Francesc Camprubí, una vida dedicada a Déu i al món de l'art

18

La Sinopsi de Mateu en català, obra del P. Damià Roure, monjo de Montserrat

Editorial

Davant el pluralisme religiós

El pluralisme que caracteritza la nostra societat europea comporta una certa dosi de relativisme. També, naturalment, el pluralisme religiós. Cal que ens n'adonem.

Un aspecte d'aquest pluralisme és la presència creixent a Europa, i també al nostre país, de religions no cristianes que fan sentir dia a dia la seva influència.

Hi ha, en primer lloc, les més properes al cristianisme: el judaisme i l'islam. Totes dues, especialment la segona, accentuen avui la voluntat d'estendre's més enllà dels seus pobles d'origen. Creix el nombre de les mesquites i això va donant a l'islam un aire de presència no temporal, sinó definitiva entre nosaltres. A Alemanya és a punt de ser reconegut com a comunitat religiosa de dret públic.

Tenim, després, les religions provinents de l'Àsia: l'hinduisme, amb les seves derivacions, i el budisme. No compten amb una presència important de seguidors, com en el cas de l'islam, però tenen un cert influx

cultural. Només cal mirar els aparadors de les llibreries. El concepte hinduista del *karma*, amb la reencarnació, té ressonància. La té també el concepte d'*ahimsa*, la no violència en les relacions entre tots els vivents. Com té una gran difusió el ioga, que ha esdevingut, però, una pràctica secularitzada, gairebé un esport. Del budisme arriben a Europa centres tibetans i grups que es dediquen al *zen*. Totes dues pràctiques tenen l'atractiu de contraposar a l'activisme de la societat actual la meditació, però sense parlar expressament de Déu.

També hem de tenir presents, en tercer lloc, un altre estil de religiositat, més ideològic que institucional, que va del Hare Krishna i l'església de la ciència a l'esperitisme, la màgia i el satanisme, dels quals, com d'un supermercat, molts en treuen elements diversos i els barregen al seu gust.

Davant aquesta situació plural, la primera paraula que ens ve a la boca és sempre *diàleg*. És indispensable, no

cal dir-ho, per al cristià una actitud dialogant en el camp teològic i en l'antropològic. Però sense superficialitat. L'autèntic diàleg no pot prescindir de dos punts indispensables.

Testimoniar la nostra fe. El bon diàleg religiós no es fa des d'una actitud escèptica o dubitativa, sinó des de la fidelitat al missatge que hem rebut. Ens cal saber donar raó de la nostra esperança. Per això el diàleg no exclou l'anunci missioner. Anunci humil per causa de nosaltres: portem el missatge en vasos de terrissa. Però anunci valent per causa del qui anunciem: Jesucrist.

La superació de la temptació del minimalisme. El diàleg no pot significar, com alguns sectors de l'opinió pública tendeixen a pensar, que totes les religions són iguals perquè tenen el mateix Déu, cometen errors semblants i tots som humans... Això porta a la immunització contra la fe i al sincretisme d'elements en una síntesi merament humanista.

Tribuna

Bisbe dels exclosos

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

La honestedat obliga a preguntar-nos què és allò que ha donat més fama i notorietat al destituït bisbe d'Évreux, Jacques Gaillot; si l'actuació personal en favor dels emigrants, els pobres i els marginats, o bé les seves dissidències amb la Santa Seu? I la mateixa honestedat ens obligarà a reconèixer el gran pes que ha tingut això últim. Com, desgraciadament, passa sovint en casos com aquest, la taula del morbo està ben parada per qui vulgui seure-hi. Taula parada per a l'àpat de la conxorxa, no pas de l'autèntica germanor. Que no ens vinguin amb romanços.

Què pretén monsenyor Gaillot amb la seva *tournee*? Convèncer-nos de les deficiències d'un Vaticà, a qui «li molesta el pluralisme i la llibertat d'expressió»? *Tanti-us labor non sit casus*. De ben menuts, vam aprendre al Catecisme que tots, Papa i bisbes inclosos, com uns pobres pecadors, exposats a les mateixes xacres i misèries

corporals i espirituals. De ben menuts, hem sentit entonar el *Kyrie eleison* en començar la Missa i sol·licitar el perdó dels nostres pecats. Res de nou, per tant, en aquest sentit; i posats a escollir, potser més val atendre's al principi jurídic de: *in dubiis pro reo*; clar i català, veure sempre el «got mig ple».

I, tanmateix, cal denunciar injustícies i marginacions, allà on sigui i davant de qui sigui. D'acord. Però també cal evitar criteris massa selectius. Per exemple, cal denunciar també la infame xarxa de prostitució homosexual muntada per acabdalats

membres d'aquest grup pressumptament *marginat*, que surten de nits a l'encontre dels joves partnaires en luxoses limousines. O bé les *rutes turístiques* de luxe amb *serveis especials* que als jovenets del Tercer Món ofereixen als rics *marginats* del nostre. I si trobem la moral sexual catòlica massa estricta, pensem també en els interessos de les multinacionals farmacèutiques i mèdiques que silencien els efectes secundaris importants dels anticonceptius.

Que monsenyor Gaillot pateix de debò per les situacions d'injustícia i marginació social, resta fora de tot dubte. Però, que la

seva ingenuïtat i bonhomia han estat aprofitades per certs sectors d'opinió pública, no és menys cert. Hi ha marginacions tant o més doloroses que les que ell, amb raó, denuncia. Per exemple, la dels malalts mentals, sobretot els afectats de demència juvenil, amb l'estabilitat i maduració personals greument hipotecades des de l'adolescència. Quants en parlen, de la tragèdia personal d'aquests malalts, rebutjats de tothom, per als quals la vida té molt poc interès i la mort és un alliberament? Si monsenyor Gaillot no n'ha trobat, a França, d'aquests dissortats, què vingui a casa meva...

Bisbe dels exclosos, un títol que suggereix de debò una vocació excel·lent al servei de l'Evangeli. Potser la millor *diòcesi* per al nostre món turmentat. Però, jo li demanaria a Jacques Gaillot, amb tot el respecte degut a la seva condició episcopal, que a l'hora de confeccionar la seva llista d'*exclosos*, eviti les interferències dels qui tenen per costum exercir d'*inclosos* allà on no els demanen.

Que monsenyor Gaillot pateix de debò per les situacions d'injustícia i marginació social, resta fora de tot dubte. Però, que la seva ingenuïtat i bonhomia han estat aprofitades per certs sectors d'opinió pública, no és menys cert. Hi ha marginacions tant o més doloroses que les que ell, amb raó, denuncia.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. - Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbó, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

El mateix dia va batejar vint nounats

Vaticà

Joan Pau II reclama l'alliberament de tots els segrestats del món

El diumenge 7 de gener, festivitat del Baptisme de Jesús, Joan Pau II, després del rés de l'Angelus, va demanar la llibertat per a tots els segrestats del món, siguin els qui siguin els seus torturadors i els seus còmplices. També, a la Capella Sixtina, va batejar vint nounats, deu nens i deu nenes.

Davant d'una multitud de més de deu mil persones, que escoltaven les seves paraules a la Plaça de Sant Pere, sota una pluja incessant, el Sant Pare va dedicar la seva pregària tant pels segrestats i els seus familiars, com pels autors d'aquestes accions criminals i aquells que els encobreixen. «El començament d'un nou any —va dir el Papa— desperta a cada u sentiments d'esperança que per als creients es basen en la confiança en la providència divina. Pensant en les famílies que viuen el drama del segrestament d'un ésser estimat, sento la necessitat d'adreçar

una sentida crida a favor de les persones que encara romanen en mans d'anònims segrestadors». «Prego per cada un dels segrestats —continua Sa Santedat— perquè puguin tornar aviat a casa. També prego pels autors i els còmplices d'aquests crims, perquè siguin tocats per la gràcia divina i retornin al més aviat possible els nostres germans i germanes a l'afecte dels seus éssers estimats».

Baptisme a la Capella Sixtina

El Papa havia administrat el baptisme a vint nounats, en la tradici-

onal cerimònia que va tenir lloc, com cada any, a la Capella Sixtina. Dels vint nounats que va rebre ahir l'Església, deu nens i deu nenes, setze eren italians, mentre els altres quatre provenien d'Espanya, Polònia, Índia i Holanda. Durant la missa Joan Pau II adreçà unes paraules als pares de les criatures amb la recomanació que siguin els «primers mestres» per educar els seus fills en la vida cristiana.

Després de la cerimònia, i abans del rés de l'Angelus, va dir unes paraules sobre la importància del paper que desenvolupen en l'activitat de l'Església els missioners, als quals adreçà un «afectuosíssim» record, especialment a tots aquells que «pateixen persecució en nom de Crist».

Referint-se a l'acció missionera, el Sant Pare cità el Concili Vaticà II, subratllant que «l'anun-

Moment en què el Sant Pare bateja la nena Martina Palatta, filla d'un matrimoni italià

ci cristià, evitant tota forma de sincretisme, mai no té la intenció de prejudicar la identitat o la riquesa cultural dels pobles. Tot el bé que es troba sembrat en el cor i en la

ment dels homes o en els ritus particulars i les cultures dels pobles, no sols no s'ha de perdre, sinó que ha de ser curat, elevat i perfeccionat». (CC)

En 15 dies, un milió de persones s'adreça a Joan Pau II amb tota mena de peticions

El Papa descobreix Internet

ROMA.— En només 15 dies des que el Vaticà s'adherí al servei de correu electrònic a través d'Internet, més d'un milió de persones ha contactat amb el papa Joan Pau II per la via informàtica del World Wide Web.

En un sol dia, el 25 de desembre, van connectar-hi 136.166 persones i 171.610 l'endemà. Hores punta: entre les 12 i 18 h. el dia de Nadal, amb una mitjana de 20.000 entrades per hora. El missatge de Nadal del Papa estava disponible, així com les seves veus en diferents idiomes. La caixa postal també ha tingut un gran èxit: va arribar un miler de missatges, principalment de felicitacions per la innovació, compreses les vin-

gudes d'institucions no catòliques.

Alguns exemples

El correu electrònic ofereix un accés immediat, i per a molts catòlics la perspectiva de comptar amb línia directa amb el Papa és una temptació irresistible.

«No sé si aquesta és una línia per resar o no, però crec que és la manera més ràpida d'arribar al Vaticà i demanar-li al Papa que

resi pel meu sogre», deia un nord-americà. Un altre va explicar que la notícia que el Papa estava connectat a Internet va fer que se sentís «més a prop de Déu».

«És veritablement fantàstic que el Vaticà estigui «On line» a «Web», i era el millor moment de fer-ho. El meu Nadal aquest any és ultra-especial perquè he pogut llegir amb la meua família el missatge del Papa» (Mike, EU). Richard demana una pregària per Poppi, una filleta de 7 anys que pateix un tumor i dona gràcies «per l'esplèndid missatge». Una senyora de Hollistone (Massachusetts, EU) remercia el Papa pel seu «magnífic

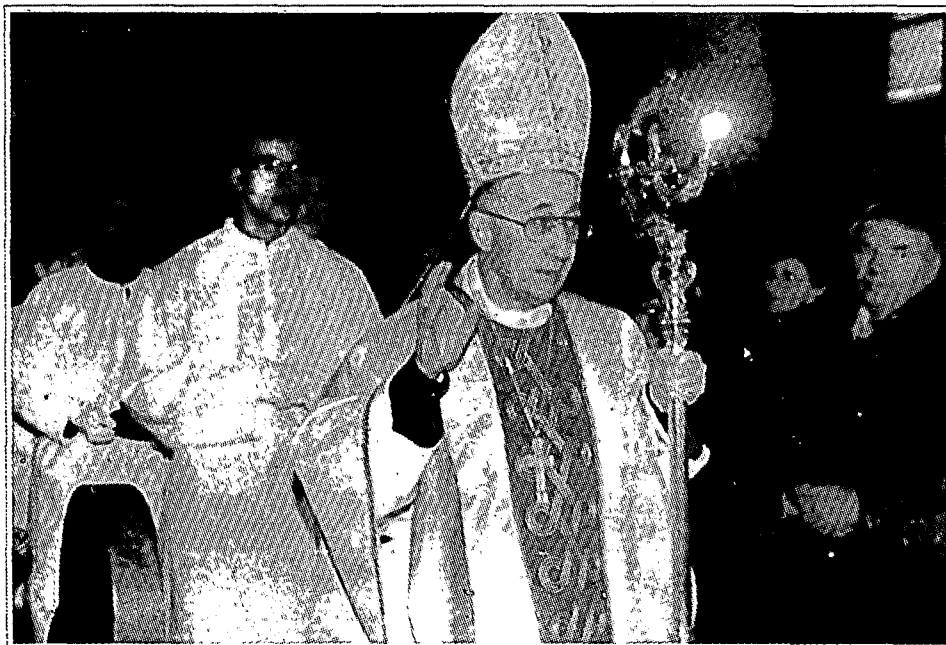
Missatge per aquest món torbat».

Però res no és perfecte! Des de Taiwan, Cheng es queixa d'un error de caràcter en el text de les veus en xinès.

Altres missatges demanen textos del Papa, informacions sobre la Cúria del Vaticà, expressen les seves opinions en matèria de doctrina, per discutir-les a través d'Internet, segons una crida d'Austràlia. Una dama dels Estats Units voldria el nom del seminarista que va ensopegar durant la missa del gall, escampant les hosties, i al qual el Papa tranquil·litjà, escriu, amb un somriure.

La llengua més utilitzada és l'anglès, però també el castellà, el francès, l'alemany, el neerlandès. I fins i tot l'indonesià.

(APIC)

Fou un viatge accidentat

El cardenal Ruini, enviat especial del Papa a Sarajevo

El viatge del cardenal C. Ruini, enviat especial del Papa a Sarajevo durant les festes de Nadal, va ser accidentat.

Monsenyor Ruini va haver de marxar el dissabte dia 6 des de la capital per carretera en direcció a Zagreb, després que l'avió amb el qual havia de traslladar-se a Roma va suspendre l'aterratge a l'aeroport de Sarajevo, quan se sentiren trets procedents de les línies sèrbies.

Segons varen explicar els militars francesos encarregats de la seguretat del viatge de Mons. Ruini, el prelat italià no va córrer cap risc en cap moment, ja que segons sembla les detonacions foren amb motiu de la celebració del Nadal ortodox per part de les forces sèrbies.

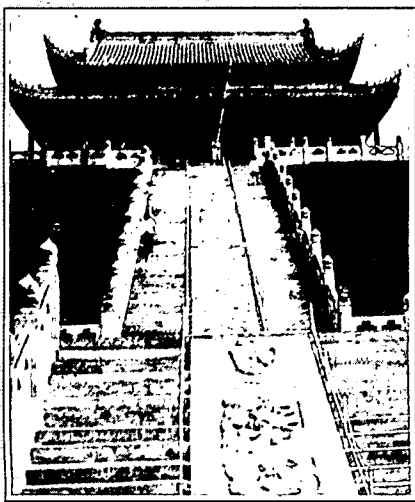
A la fotografia, moment en què el cardenal beneeix els fidels a la catedral de Sarajevo.

PELEGRINATGES I VIATGES 1996

Avanç de programació

Del 13 al 27 de març

LA XINA

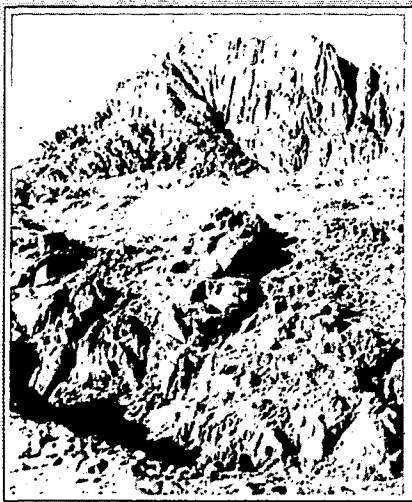

Els tresors d'un antic i gran imperi

De l'11 al 22 d'abril

SINAÍ

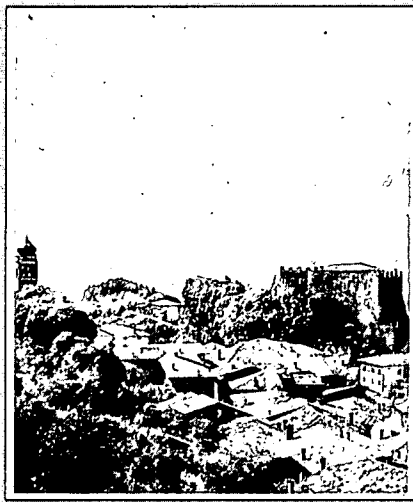
Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode, del Caire a Jerusalem

Del 3 al 14 de juny

NORD D'ITÀLIA

Dels llacs dels Alps als canals de Venècia

Del 8 al 17 de juliol

BULGÀRIA MEDIEVAL

Vestigis de la més típica tradició oriental

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

ULTRAMAR EXPRESS

G.A.T. nº 48

De l'1 al 15 d'agost

ESTATS UNITS i CANADÀ

Costa est

Tot visitant els santuaris del Nou Món

Del 4 al 14 d'octubre

TUNÍSIA

Països i antigues Esglésies del Nord d'Àfrica

Del 12 al 19 de maig

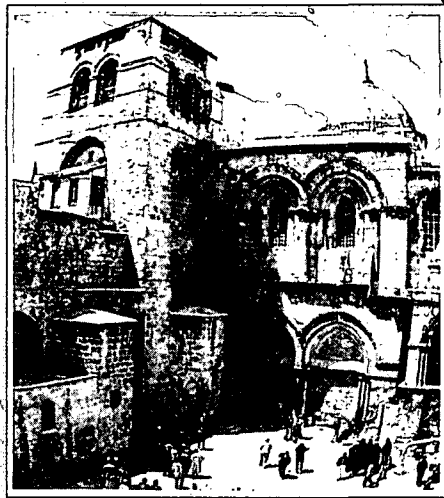
Del 2 a l'11 d'agost
Del 20 al 27 d'octubre

TERRA SANTA

El país de Jesús

Pas a pas amb el Nou Testament, com a «Pellegrins de la Paraula»

Del 27 de desembre al 3 de gener

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A - 08010 BARCELONA
Telèfon: 301 37 18 - Fax 302 32 64

FRANÇA

Internacional

Esdeveniment en l'àmbit de la informació religiosa

S'han associat 36 emissores de ràdio cristianes

LIÓ. Un esdeveniment mediàtic ha tingut lloc a França en el terreny de la informació religiosa: 36 ràdios cristianes, associades fins ara al servei interdiocesà "Fourvière-FM", s'han aplegat des del 4 de gener sota un únic nom, "Radio chrétiennes en France" (RCF).

Aquest any, doncs, s'ha fet un pas més a França per potenciar la interactivitat en el camp de la informació religiosa. Amb les 36 emissores, RCF és ara com ara present a 42 departaments del país. Difosa per 115 freqüències, RCF cobreix una àrea de 19 milions d'habitants, sense comptar dues emissores més que té a Bèlgica i la connexió d'una hora i mitja diària amb "Radio Notre Dame", de París.

"Les ràdios cristianes a França han admès que no poden roman-

dre en solitari", diu Mn. Emmanuel Payen, director general del servei central, que es troba a Lió. "Han entès que calia agrupar-se, si més no per tres motius: l'econòmic, la necessitat d'un plantejament professional i la potenciació de l'audiència".

Per què aquest nou nom?

Contesta Mn. Payen: "Fourvière era un nom massa circumscrit a Lió: el turó que domina la ciutat, on hi ha la basílica, el túnel... i

també les famoses tavernes. Volíem una obertura, un nom de tot portar. Per això vam adoptar aquest identificatiu comú, que

aplega les ràdios cristianes de França"

Milers de col·laboradors a tot França

Des que té el nou nom, RCF fa 20 hores de programació en cadena des del servei central, mentre les altres quatre hores es deixen a les emissores locals. És, doncs, una nova manera de fer conèixer a tot França la vida que porten les diòcesis particulars. Cada emissora adherida participa en la realització dels programes en cadena, tant en el terreny de la informació, com en els magazins o la música. La graella comuna de

programes es discuteix, decideix i coprodueix entre totes. Una comissió de programadors es reuneix cada dos mesos, prepara la graella i assigna els continguts.

Al marge de la informació, la música i els programes de contingut social, històric o cultural, i a més dels de diàleg amb els oients, les emissions explícitament cristianes de RCF representen el 25% de la programació. La programació general la porten unes 20 persones de plantilla i uns 250 col·laboradors en el servei central, i una mitjana de 3 o 4 de plantilla i un centenar de col·laboradors per cadascuna de les emissores associades. (APIC).

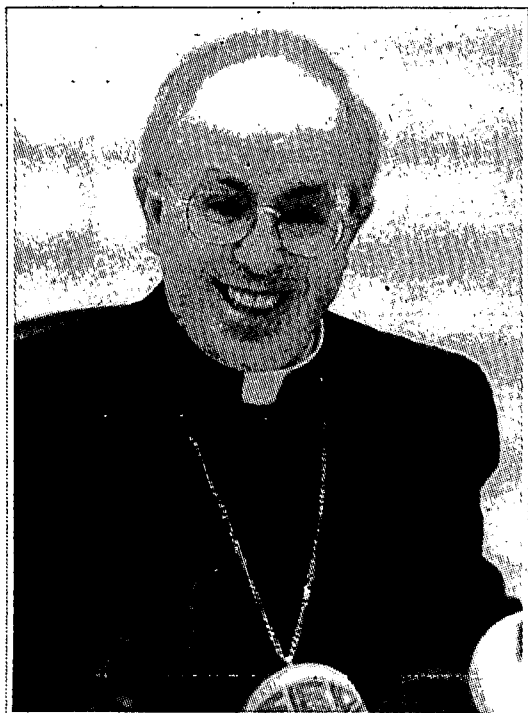

ESPANYA

El 7 de gener el Papa va designar Francisco Pérez per a la diòcesi d'Osma-Sòria

Mons. Barrio, nou arquebisbe de Santiago de Compostel·la

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA. El diumenge 7 de gener el papa Joan Pau II va nomenar arquebisbe d'aquesta diòcesi el fins ara bisbe auxiliar Mons. Julián Barrio. Per altra ban-

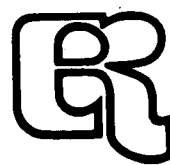

da, el Papa també va designar Atilano Rodríguez, rector de Gijón, auxiliar de l'arquebisbe d'Oviedo.

El nou pastor de Santiago, Julián Barrio, va néixer el 15 d'agost de 1946 a Manganeses de la Polvorosa (Zamora). Va estudiar Teologia a la Pontificia Universitat de Salamanca, on va obtenir la llicenciatura. Va ser ordenat sacerdot el 4 de juliol de 1971. Enviat a Roma, el 1976 va aconseguir el doctorat en Història de l'Església a la Pontificia Universitat Gregoriana.

Després dels seus estudis a Roma, monsenyor Barrio va tornar a la seva diòcesi, en la qual va ser nomenat el 1978 vice-rector del Seminari Major. El 31 de desembre de 1992 va ser nomenat bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la, i rebé la consagració episcopal el 7 de febrer de 1993.

Per altra banda, el Sant Pare va designar auxiliar de l'arquebisbe d'Oviedo Atilano Rodríguez Martínez, rector de la ciutat de Gijón i antic secretari personal de monsenyor Elías Yanes quan aquest era arquebisbe d'Oviedo. El mateix diumenge, 7 de gener, el Papa va ordenar catorze nous bisbes, entre ells l'espanyol Francisco Pérez, promogut per a la diòcesi d'Osma-Sòria. (EFE)

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAL

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Monsenyor Jacques Gaillot ha estat convidat pel Fòrum Vida i Evangeli

Barcelona

«Per una Església dels exclosos i no de l'exclusió»

BARCELONA— El 13 de gener de 1995 el Vaticà va prendre la decisió de destituir el bisbe de la diòcesi d'Evreux, Monsenyor Jacques Gaillot, de 59 anys. La sorpresa va ser unànime en el si de l'Església i a l'episcopat francès pel caràcter extraordinari d'aquesta mesura. Les reaccions de milers de fidels també van ser extraordinàries: cartes de suport, protestes, peticions d'una reorientació del cessament... feia molts anys que l'Església de França no es mobilitava de manera espontània amb tanta intensitat. Van passar els

mesos, i després de diverses negociacions, el bisbe Gaillot va ser rebut pel Papa el dijous 21 de desembre del mateix any. I si bé encara no s'ha trobat una solució a la seva condició de bisbe de Partènia —una diòcesi simbòlica a Mauritània— el retrobament va fer albirar l'inici de la solució del «cas Gaillot». «El Papa es va prendre el temps d'escoltar-me —explica el prelat—. Li vaig parlar a cor obert. I després d'unes quantes preguntes, vam riure junts».

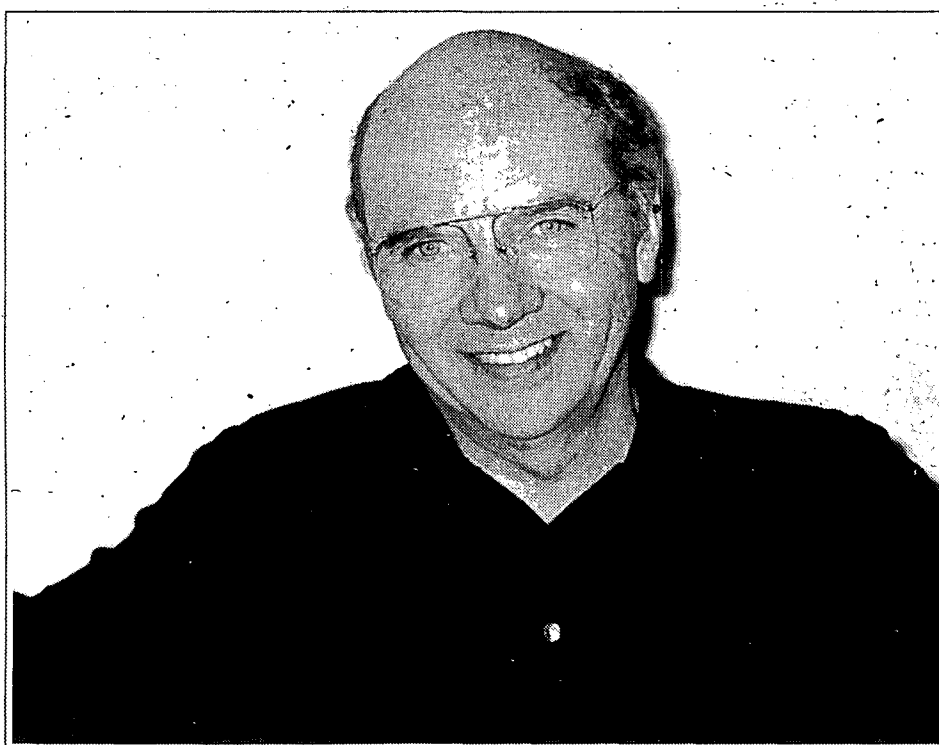
Núria Oriol i Palarea

Aquests dies ha estat a Barcelona convidat pel Fòrum «Vida i Evangeli», ha visitat Montserrat, un dels llocs que més li agraden, i hem aprofitat per parlar amb ell del que ha succeït des que va ser cessat com a bisbe d'Evreux (Alta Normandia) i del que sent, creu i viu el pastor, el sacerdot i l'home Gaillot. Un any dona per a moltes coses i, fins i tot, especulacions, sobretot quan es tracta del cas d'un bisbe cessat. La premsa francesa ha dit que se li havia suggerit de dimitir o d'acceptar el càrrec de bisbe auxiliar en una altra diòcesi.

—Tot això són suposicions —explica Monsenyor Jacques Gaillot— perquè oficialment ningú, ni el cardenal Gantin, prefecte de la Congregació dels bisbes, ni Monsenyor Tagliaferri, nunci de França, amb qui vaig tenir una entrevista del tot respectuosa, sense lliçons ni consignes, per citar dues persones que poden comunicar aquest tipus de propostes, no m'han fet cap insinuació en aquest sentit. En la meua entrevista amb el Papa li vaig demanar que em permetés continuar al costat dels exclosos, de les persones sense sostre, dels immigrants, dels malalts de la sida. El tema és delicat perquè se'm demana que també em manifesti com a pastor i se suposa que si sóc bisbe haig de tenir un territori. Però jo no aspiro a tenir una diòcesi. Li vaig dir a Joan Pau II que voldria ser Jacques Gaillot, amb els pobres. Ara s'ha de trobar una solució creativa, perquè es poden trobar noves missions a fer.

—El temps dona la serenitat de la distància i des d'aquesta perspectiva voldria conèixer per quin motiu considera ell que va ser cessat com a bisbe, quan altres germans de l'episcopat francès també es dediquen als marginats o fan declaracions en públic a favor de la pluralitat en l'Església, per exemple.

—Va ser decisiva la meua actitud de suport als estrangers i els llibres que vaig escriure contra «la llei Pasqua», reguladora de la immigració, del ministre de l'interior francès. És terrible a França ser estranger del Magreb. Portava tretze anys com a pastor de la diòcesi d'Evreux, caminava en la línia del Vaticà II, del diàleg, l'obertura al món, l'esperit de tolerància. A poc a poc, es va anar reafirmant un corrent conservador a l'Església que s'ha anat enfortint en els darrers anys. La tensió i les dificultats van anar creixent,

El bisbe Jacques Gaillot vol continuar la seva tasca amb els exclosos

tothom sap que altres bisbes de l'episcopat francès no estaven d'acord amb les meves actuacions com a pastor. Penso que era més fàcil ser bisbes fa quinze anys que no avui. Jo he pres moltes posicions sobre temes com l'homosexualitat, la sida, la llibertat de paraula, convençut que dins l'Església hi ha lloc per postures diferents, però el més important per a ser cessat va ser posicionar-me sobre «la llei Pasqua». També he de dir que si els meus companys de l'episcopat m'haguessin donat més suport aquest cessament no hauria arribat des de Roma.

Perquè sempre he advocat per la llibertat de paraula dins de l'Església, per la llibertat de paraula sobre els problemes de la societat. Existeix el dogma i alhora existeixen els problemes de la societat que no són doctrinals, es tracta del comerç d'armes, de la pena de mort, de l'atur...

—Monsenyor Gaillot té l'elegància natural francesa, els ulls blaus, serens i que observen atentament el seu interlocutor al llarg de l'entrevista. Sovint acompanya les seves paraules d'un ampli somriure i d'un gest d'obertura amb les mans; realment se sent còmode amb els mitjans de comunicació. Fins al punt que acostumava a escriure i a intervenir en mitjans considerats poc adequats per a un bisbe, de marcat caràcter sensacionalista, convençut que s'ha d'arribar precisament als que no comprarien o veurien els altres mitjans. Aquesta actuació també li va

comportar crítiques.

Mentre transcorre l'entrevista, no es té la impressió d'estar davant d'un bisbe, sinó d'un estratega: l'estratègia de servir-se de la seva popularitat, arran del succés de l'any passat, per cridar l'atenció sobre el tema fonamental dels exclosos, dels marginats, no sols a França sinó a tot el món occidental, i animar la responsabilitat dels creients perquè manifestin les seves opinions dins de l'Església i no fora d'ella.

—La pluralitat és legítima si va acompanyada del diàleg i de la comprensió. El problema de l'Església a França és que hem perdut moltes dones i homes valuosos que continuen llegint l'Evangeli, que es reuneixen per grups i que mantenen llaços habituals amb l'Església, l'estimen, però tanmateix no volen combatre dins d'ella, estan decebuts. No són gent agressiva, sinó que tenen ganes de fer coses i voldrien que l'Església els escoltés, però no els ha escoltat.

—Però molts cristians s'han fet escoltar... Vostè s'alegra de la reacció que va succeir la notícia del seu cessament a les bases de l'Església de França, d'Alemanya, de Bèlgica i fins i tot d'Àustria.

—Però no per mi, sinó perquè va permetre comprovar que hi ha creients que prenen la paraula, que són adults, seriosos, responsables, conscients dels seus deures i drets. El poble sempre està allí. La gent existeix. Jo li vaig dir al Papa que quan vingui a França el

setembre d'enguany veurà gent que pren la paraula i que són adults. És un fet.

—Amb tot, passat un any, la diòcesi d'Evreux continua vacant i molts fidels van viure el cessament del seu bisbe com una ferida.

—S'han sentit humiliats —diu Monsenyor Gaillot— el Vaticà no ha tingut en compte que eren gent responsable i adulta i estan molt ferits, fortament ferits. Quan li ho vaig explicar a Joan Pau II va exclamar: «Aleshores, a Evreux no deuen estimar el Papa!». «No és així, —vaig respondre—, els fidels de la meua ex-diòcesi creuen que no és una equivocació vostra, sinó que la Cúria us ha aconsellat malament.» Crec sincerament que la comunió de l'Església no impideix la llibertat de paraula, el respecte al Papa no impideix que es tinguin postures diferents sobre la pena de mort o la Guerra del Golf, no impideix la comunió en la fe. Som una família i per sort no tots pensem igual. Si els bisbes haguéssim de pensar el mateix sobre cada un dels problemes, quina tristesa!

—Però aquí entrem en el tema de l'autoritat dins l'Església.

—Certament —afirma el bisbe de Partènia— però aquest mot què significa? Vol dir engrandir, engrandir l'ésser humà, fer un servei a l'home, no ser un poder de dominació.

—Amb aquesta convicció es llença a l'aventura de viure al costat dels exclosos, però aquesta aventura comença quan era estudiant i creia que l'Evangeli estava al servei dels pobres, dels malalts, dels presoners, en aquelles situacions on es descobreix tota la seva força.

—La primera vegada que vaig anar a una presó, va ser impressionant, vaig adonar-me que havia d'anar a allò que és essencial, la vida i la mort, i sovint aquesta experiència m'ha donat coratge. Recordo quan vaig anar a una presó d'Evreux, ara fa dos anys, i arriben un grup de musulmans i es diuen entre ells: és el bisbe! I se m'acosten i em demanen: «Cal que continueu, no dimitiu, continueu». —Jacques Gaillot somriu—. I ho vaig prendre com un signe.

A França hi ha molts exclosos. Cal que l'Església sigui un signe de l'apropament als marginats. L'Església ha de ser l'Església dels exclosos i no de l'exclusió. L'exclusió mai no és una bona solució.

—Mentrestant, Monsenyor Gaillot con-

fia en continuar tenint llibertat de paraula i d'acció. De continuar vivint al carrer Dragon núm. 7 de París amb un grup d'«ocupes» on es lleva a les 7 del matí.

—Després de la toaleta i el «meu» cafè celebro l'eucaristia. Tot seguit ve la correspondència i rebo la gent i les associacions, i ja més cap al migdia em dedico a visitar els malalts, els presos, gent sense llar, acompanyar persones que reivindiquen un habitatge als tribunals... I acabo el dia pregant. Començo pregant per totes les persones que em trobaré al llarg de la jornada i acabo pregant per totes les persones que m'he trobat i que m'han portat el rostre de Crist.

—Què succeeix en el cor de Jacques Gaillot quan acompanya les persones malaltes de sida o amb problemes de marginació?

—Em fan viure l'amistat, la fraternitat. Els pregunto què tenen. Sovint pateixen discriminació per part de la família, de la societat, de Déu i són exclosos que pateixen. Em sento content de pensar que vaig a ells, que estic al seu costat, que els reconec com a éssers humans. Perquè aleshores parlem, preguem junts i poden ser sensibles a una presència. Es tracta de ser al seu costat. D'acostar-se amb l'actitud d'alliberar-los, de reconèixer la seva dignitat humana. I la societat d'avui no afavoreix que les persones descobreixin la seva dignitat humana, la seva vàlua.

És important que els infants, els joves, els ancians, els malalts, els pobres, els immigrants redescobreixin la seva dignitat. I els podem donar el nostre temps, la nostra amis-

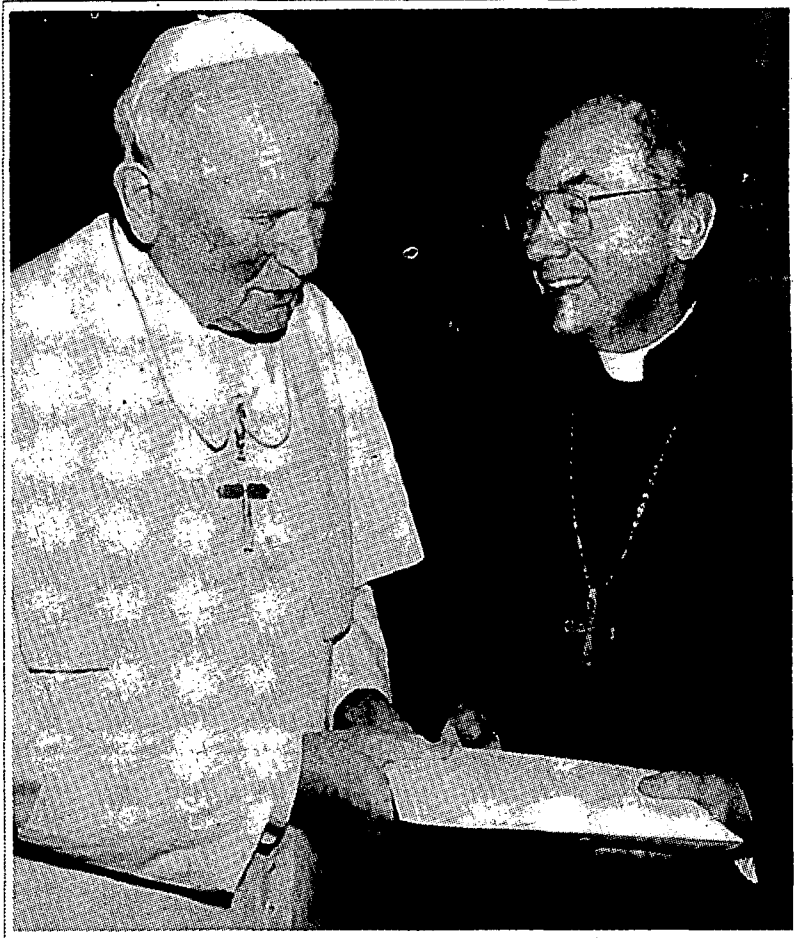
tat, alhora que lluitem per una societat més justa, on perquè guanyin els uns no hagin de perdre els altres, on no hi hagi exclosos, on hi hagi justícia.

—La seva lluita contra l'exclusió l'ha conduït a posicionar-se en temes com no condemnar l'ús dels preservatius, a demanar la inserció dels sacerdots casats, a defensar l'accés al sacerdoci de la dona o a mantenir amistats «perilloses», va ser el cas d'un iman detingut a Folembay.

—Per a mi hi ha situacions que justifiquen l'ús dels preservatius. Sabem que per evitar el contagi de la sida es pot optar per la continència, la fidelitat o l'ús dels preservatius. I l'elecció depèn de la responsabilitat i la consciència de cada persona. Però ens trobem amb situacions evidents que exigeixen l'ús del preservatiu: joves que no es poden casar perquè estan sense feina, sense casa, que canvien sovint de lloc buscant noves oportunitats... crec que aquí està justificat.

Les altres qüestions són obertes, s'ha de trobar un camí i es trobarà. D'altra banda,

respecte les meves amistats, el problema era que se'm va considerar simpatitzant de l'Islam i la visita a aquest iman era una qüestió d'amistat, no d'ideologia. Se'm va donar un toc d'atenció, perquè se sospitava que tenia les mans ensagnades, però va ser un advertiment racista, com després s'ha pogut comprovar.

Monsenyor Gaillot va ser rebut pel Papa el desembre passat

—Vostè reconeix que les seves postures, la seva vida en general està sostinguda per la pregària. Com prega?

—Prego amb rostres, els rostres de la gent que trobo. La gent m'ajuda a pregar. Prego per la gent que té la sida, els malalts, els pobres, els qui lluiten, per les guerres...

—I no prega mai per Gai-llet?

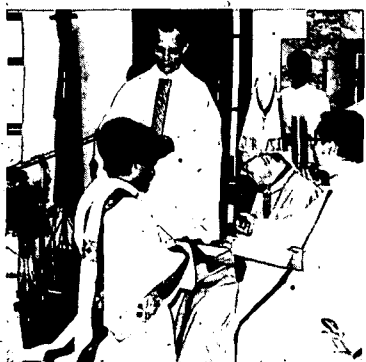
Amb aquesta pregunta es queda uns instants en silenci. S'encongeix d'espatlles i respon a poc a poc...

—No, no... Més aviat prego perquè sàpiga respondre a les necessitats de tanta gent.

—Finalment, com va anar l'entrevista amb el cardenal de Barcelona?

—Estic content per haver estat rebut pel pastor d'aquesta diòcesi. Em va dir que una de les seves prioritats era el treball amb els marginats. I em va semblar fantàstic. Va parlar bastant de la gent gran que viu sola en el mateix barri on ell viu. Va ser una visita pastoral molt maca i molt correcta.

—Acomiadant-nos a la porta li pregunto pel lema que va escollir per ser bisbe i respon: «A Evreux no en vaig escollir cap, però quan em van nomenar bisbe de Partènia aleshores vaig dir que el meu lema seria *Una religió no s'imposa*».

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS i Diguem ben alt que...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...89.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests Cinc Seminaries majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Seminari Sant Josep	Ikot Ekpene (Nigèria)	580 alumnes
Seminari Interdiocesà	Taegu (Corea del Sud)	268 alumnes
Seminari Sant Pau	Tabora (Tanzània)	215 alumnes
Seminari Sant Antoni	Sao Luis do Maranhao (Brasil)	73 alumnes
Seminari Sant Francesc de Sales	Huaraz (Perú)	64 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIU
Adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25002 LLEIDA Plaça de Sant Josep Tel. (973) 26 76 39	25280 SOLSONA Bisbat Tel. (973) 48 06 19
08002 BARCELONA C/ Bisbe, 5 Tel. (93) 317 91 94	17004 GIRONA C/ Albareda, 15 Tel. (972) 20 32 97
43003 TARRAGONA Plaça de Palau, 2 Tel. (977) 23 34 12	25700 SEU D'URGELL Bisbat Tel. (973) 35 00 54
43500 TORTOSA Cruera, 5 Tel. (977) 44 07 00	08500 VIC C/ Santa Maria, 1 Tel. (93) 883 26 55

Tarragona

Comencen els actes del VII Centenari del Santuari de la Mare de Déu de la Serra

MONTBLANC— El dissabte 20 de gener s'iniciaran els actes commemoratius del VII Centenari de la fundació del Santuari de la Mare de Déu de la Serra, junt amb el monestir de la comunitat de monges de clausura de l'ordre de les germanes Clarisses. Actualment la comunitat està formada per set religioses.

Vista del convent de la Serra

Joan Boronat

Tot i que al llarg dels propers mesos s'aniran desenvolupant diverses activitats, els actes principals per celebrar les esmentades efemèrides tindran lloc els dies 6 i 15 del mes de setembre d'enguany. És aleshores quan Montblanc celebra la festa major en honor a la Mare de Déu de la Serra, però a partir d'ara, des de les diferents comissions es treballa en l'organització dels actes.

Cal assenyalar que precisament el dia 20 d'aquest gener s'escauen set segles des de la cessió, per part de l'Ajuntament de Montblanc,

dels terrenys en els quals, a dalt d'un turó es troben ubicats el Santuari i el Monestir.

Primeres commemoracions

Els actes del dissabte dia 20 s'iniciaran a les onze del matí amb una processó que sortirà de l'església de Santa Maria fins al Santuari. A l'arribada del seguici processional es procedirà a la lectura de l'acta de cessió de terrenys, amb la intervenció de la mare abadesa, M. Concepció Llorba, i l'alcalde de Montblanc, Andreu Mayayo. Després de la celebració de l'Eucaristia hi haurà una mani-

festació folklòrica, a la plaça del Santuari, en la qual hi prendran part la totalitat de grups de la vila. A la tarda es presentarà un àlbum històric sobre Montblanc, amb textos de Lluís París, il·lustracions (cromos) de Nati Bonet i portada d'Ismael Balanyà.

L'Ajuntament de la vila té previst concedir la medalla d'or de Montblanc a les monges Clarisses en reconeixement als set segles de permanència a la població. Així mateix destinarà una partida pressupostària de deu milions de pessetes a la comissió organitzadora de les festes.

TORTOSA

Jornada festiva en una escola per a discapacitats

J. Blanc i Bahima

TORTOSA.— El Col·legi Verge de la Cinta, organitzat com a cooperativa, té un ampli abast comarcal en l'àmbit de l'educació especial. L'escola consta de dues seccions: d'una banda, la corresponent als infants discapacitats físics i/o psíquics i, de l'altra, el taller adreçat als adolescents i joves.

Recentment, tota la comunitat escolar —força nombrosa— s'hi va aplegar per tal de celebrar les festes nadal·lenques. Un dels tallers es va convertir en saló d'actes, on es van desenvolupar diferents esdeveniments festius. Mons. Lluís Martínez i Sistach, bisbe de Tortosa, hi va assistir, juntament amb molts membres de l'APA. Les famílies dels 140 alumnes, que també van participar amb joia de la festa, van aplaudir de tot cor les actuacions que hi van realitzar els vaillets.

El segell cultural d'un poble

J. B. B.

LA GALERA.— El Consell Parroquial i l'organització cultural El Cadup van mobilitzar tots els habitants d'aquesta localitat per donar a conèixer als pobles veïns, durant el temps de Nadal, la seva història, artesanía i identitat cultural. Els galerencs presumeixen de tenir un rector amb molta imaginació ja que ell va ser el responsable que els carrers del poble evolucionessin un pessebre vivent. Vint-i-dues escenes s'hi van representar i gairebé un miler de persones les van visitar.

BREUS

Nova Parròquia de Sant Josep Obrer

C.C.

REUS.— La nova parròquia de Sant Josep Obrer, agermanada amb la diòcesi missionera d'Ayaviri, durant el darrer any ha concretat la seva col·laboració en un programa de supervivència infantil amb l'ajuda a 204 famílies amb nens de menys de sis anys. Dona suport alimentari als centres pre-escolars rurals wawa-wasi o cases d'infants, impulsa el programa de capacitació a promotors de wawa-wasi amb cursos de capacitació de 292 participants i ajuda a 15 menjadors escolars.

Restauració de la parròquia del Carme

VALLS.— Els feligresos de la parròquia del Carme ja han iniciat les obres de restauració del seu temple, començant pel campanar i les dues naus laterals, que són les més deteriorades. El pressupost és de vint milions de pessetes. Les obres del campanar es preveu que puguin estar acabades al mes de febrer.

SEGONA SESSIÓ I CLOENDA DEL

CURSET INTRODUCTORI AL CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

26 i 27 de gener de 1996

• Adreçat especialment:

- als/lès catequistes de les parròquies.
- als qui es preparen per a ser-ho

T E M E S

Primer dia: *La vida en el Crist*
Segon dia: *La pregària cristiana*

Professor: Dr. Joan Guiteras i Vilanova
Delegat de Catequesi de l'Arquebisbat

Lloc: Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació, 231 - Barcelona

Horari: **dia 26 de gener, divendres**
tarda, de 19 a 21 hores
dia 27 de gener, dissabte
matí, de 10 a 13 hores
amb celebració de l'Eucaristia en conculoure

Informació i inscripció:

Delegació Diocesana de Catequesi de Barcelona
Diputació, 231 - 08007 Barcelona
Telèfon 454 18 98 - Fax 323 73 73

Preu de la inscripció: 1.500 ptes.

Formalitzeu la vostra inscripció el més aviat possible.

ARQUEBISBAT DE BARCELONA
DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI

Setmana de pregària universal per la unitat dels cristians

Com cada any té lloc, del 18 al 25 de gener, la Setmana de pregària universal per la unitat dels cristians 1996, impulsada pel Centre Ecumènic de Catalunya, sota el lema «Mira, sóc a la porta i truco» (Ap. 3,20). L'objectiu cabdal és convidar a la reflexió, serena i alhora compromesa, per tal de poder fer realitat la unió del poble cristià i la comunió entre les Esglésies a les quals pertanyen.

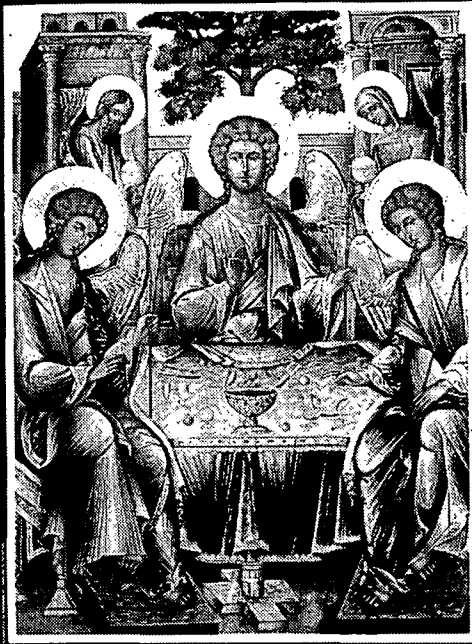
C.C.

Al llarg d'aquest segon mil·lenni les divisions entre els cristians ha estat un fet trist ben palès. De bell antuvi, entre Orient i Occident i, avui dia, dins el si de l'Església d'Occident. Podrà veure'n la superació el mil·lenni vinent? Què ens reservarà a nosaltres, els cristians, i a les nostres Esglésies, el segle vinent i el proper mil·lenni? Podem esperar que, convertits i reconciliats, els cristians reunim les condicions adients per predicar l'evangeli i, posats al seu servei, puguem vigorosament i eficaçment testimoniar-lo? Aquests són alguns dels nombrosos i complexos interrogants que hom es qüestiona en tractar temes ecumènics.

Cal no oblidar que la Setmana de pregària per la unitat cristiana és una iniciativa del Senyor; ell s'anticipa i truca a la porta. El sentim? Ve per salvar tot allò que s'havia esgarriat i per aplegar els seus fills dispersos. Jesucrist és l'únic al voltant del qual hem de bastir la fraternitat que necessitem per salvar-nos.

Un equip ecumènic portuguès ha estat l'encarregat d'elaborar tota una sèrie de textos bíblics, reflexions i pregàries per als vuits dies d'aquesta Setmana de pregà-

Sóc a la porta i truco (Apoc. 3,20)

SETMANA de la UNITAT
18-25 Gener 1996
Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals

Icona de la Trinitat, del monestir romanès de Cozia

ria universal ecumènica —els orígens de la qual es remunten a mitjans del segle XVIII— que tenen com a finalitat animar-nos a afrontar algunes qüestions i a pregar per les nostres necessitats en ordre a superar les divisions i el mur que actualment ens separa. Preguem esperançats per la plena comunió de fe, de vida i de testimoniatge del món cristià vers el tercer mil·lenni.

BARCELONA

S'ha edificat una nova església en el lloc de la Masia de «Cal Bonminyó»

Portalada d'entrada de la nova església de Mataró

C.C.

MATARÓ— El diumenge 21 de gener a les 11 del matí, el cardenal Ricard M. Carles dedicarà una nova església al Sagrat Cor a la localitat de Mataró. Aquest temple s'ubica en una de les zones que han crescut més de la ciutat, on abans s'erigia la patriarcal Masia de «Cal Bonminyó» al carrer Muntaner núm. 10. El seu propietari, Mn. Salvador Nonell i Bru, ha fet construir l'església que, amb motiu de les seves noccs sacerdotals i de la seva jubilació per raó d'edat com a rector de Gornal-Clariana, ofereix a la comunitat cristiana de Mataró i a l'arquebisbat de Barcelona. El temple ha estat bastit per l'empresa de Manuel Gimenez Peinado, seguint els plànols i la direcció de l'arquitecte Joan Bassegoda Nonell.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una vella història del port de Nova York

Fa tres anys vaig escriure sobre el P. Hubbard a propòsit de l'Apostolat del Mar. Ara ho torno a fer des d'una altra intencionalitat. Avui fa exactament 145 anys —el 21 de gener de 1850— que al port de Nova York feia un fred molt respectable. Pels mols d'aleshores, bona part de fusta encara, hi anava un sacerdot portant un maletí. S'anava mirant els velers que hi havia amarrats. Molts ja els coneixia, i passava de llarg. El P. Hubbard cercava els que no li eren coneguts, que solien ser estrangers. Aquella feina li era habitual. ¿A fi de què?

Aquell dia, en revisar els vaixells, hi va trobar un «brig» (bergantí) espanyol. Duia el nom pintat amb lletra ben gran; deia: «Relámpago». Mai no l'havia visitat. Va pujar a bord, va parlar amb el capità i aquest, un bon cristià, va acceptar complagut l'obsequi que li feia el sacerdot: una Bíblia. I és que alguns dies el seu comès consistia en això: parlar amb les tripulacions i donar-los una Bíblia perquè els acompanyés durant les llargues i aleshores perilloses travesses dels vaixells que feien les rutes d'Amèrica.

¿Com és que sé això? Doncs perquè tinc davant meu aquesta Bíblia que el P. Hubbard va regalar a un avant-passat meu, capità del «Relámpago». A la banda de dins de la portada hi ha escrit, en anglès, el que hi va posar el sacerdot aquell dia: «Donada perquè es guardi a la cabina del capità del «brig» Relámpago. Nova York, 21 gener 1850.»

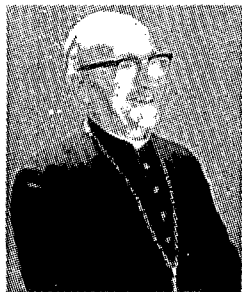
El lector es deu preguntar amb quina finalitat explico aquesta història. Senzillament, veig molt sovint pares que es pregunten a on va a parar l'esforç d'educar cristianament els seus fills, si aquests viuen amb uns esquemes no-cristians. M'adono de la desesperança de joves i d'adults, a qui fa l'efecte que no poden penetrar al cor dels qui voldrien veure ser més creients. Em trobo amb educadors que es descoratgen de veure el poc acolliment que rep el seu esforç en l'esperit dels alumnes.

Voldria que tots aquells que consideren inútils els seus esforços apostòlics es recordin del P. Hubbard, que també devia pensar molts dies d'hivern, passant per entre els esvelts velers, de què servirien les seves visites i les Bibles que deixava per les cabines dels bergantins i dels clípers.

No podia somiar pas que jo veuria, de petit, el meu pare llegint moltes nits aquell llibre, ni que seria la primera Bíblia que vaig començar a llegir d'adolescent, ni que aquell nen, d'un segle més tard, arribaria a ser un bisbe que resa alguns dies per aquell apòstol dels mariners. Més encara, m'atreveixo a pensar que avui, al cap de cent cinquanta-cinc anys d'aquell dia del port de Nova York, ningú més que jo el recorda amb afecte i resa per ell.

I aquesta és la història només de la meua Bíblia, que era seva. No sé pas quantes en deuria sembrar en vida, ni a quantes cabines hi ha hagut o hi ha la Paraula del Senyor gràcies al seu esforç, ni quantes belles històries de consol, d'augment de fe, de lectura en nits de mala mar o en dies de calma es deuen a la seva perseverança a sembrar. Algun dia ho sabrem tots, vosaltres i jo. Continuem sembrant la Paraula als velers que Déu ens posa al davant.

Solsona

EL
NOSTRE
DR. PONT

ESGLÉSIA DE SOLSONA

Butlletí Oficial Extraordinari. Núm 622, novembre 1995

Aquest és el número de desembre del Butlletí
Oficial Extraordinari

Publicat un número extraordinari del Butlletí Oficial en memòria del Dr. Pont i Gol

SOLSONA.— L'Església diocesana ha publicat un número extraordinari del seu Butlletí Oficial, corresponent al mes de desembre de l'any passat, amb una molt completa informació literària i fotogràfica sobre la vida i l'obra de Josep Pont i Gol, aquell sant sacerdot que havent estudiat al Seminari de Solsona va acabar sent l'arquebisbe primat de Tarragona, mort el passat mes d'octubre.

En memòria d'un bon pastor

Tot plegat, un bell compendi de l'eminent tasca pastoral d'aquell fill de Bellpuig, des de la bona feina sacerdotal i docent per Solsona fins a la càtedra de patriarcat espiritual de Catalunya des de la seu de Tarragona on finalment es va jubilar, en èpoques no gens fàcils per a l'Església. Es sabut que com arquebisbe emèrit es va voler acollir a la benvolença filial del bisbe Antoni Deig, el seu fill espiritual de molts anys.

Val la pena de llegir aquest llibret i de conservar-lo. Es pot demanar a la Secretaria de Cambra del bisbat solsoní o a la seva delegació de Mitjans de Comunicació.

Lluís Badia i Torras

Tal com diu el bisbe Antoni Deig en aquest opuscle «hi ha l'escriptura, però sobretot hi ha la vida, l'exemple d'un sacerdot, d'un bisbe que no es pot plasmar en paraules solament, sinó que s'escampa pel coneixement que molts tenim de les seves virtuts i que volem fer palès a tots els que llegeixin aquest Butlletí».

Conté les dades biogràfiques del Dr. Josep Pont i Gol, un recull d'algunes de les seves paraules i del seu pensament; una transcripció del que han dit i escrit d'ell personalitats i mitjans de comunicació social diversos d'arreu del bisbat nostre i de les altres diòcesis a les quals va servir (Sogorb, Castelló i Tarragona) i encara alguns sacerdots poetes com mossèn Jordi Enjuanes i mossèn Climent Forner.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

MARÍA ENTRE NOSOTROS (mensual)

Perquè la Verge entri cada mes a la nostra llar mitjançant els textos que animen la seva devoció.

Subscripció individual: 500 Ptes./any.
més de 20 exemplars: 10 ptes./exemplar.

HOJAS CULTURALES (setmanal)

Adequada per a tota mena de persones. Indicada per a col·legis, hospitals, fins i tot, parròquies, residències o llocs de reunió social. Les virtuts humanes i cristianes exposades en anècdotes.

Subscripció individual: 1.000 Ptes./any
més de 10 exemplars: 9 Ptes./exemplar.

TRAMESES MENSUALS DE 4 NÚMEROS

ORIENTACIÓN RELIGIOSA (setmanal)

Ideal per a esglésies, parròquies, oratoris o per qualsevol lloc que calgui un complement escrit adequat per a la litúrgia dominical: lectures del diumenge; consulti; perfil d'un sant de la setmana; paraula del Papa.

Subscripció individual: 1.000 Ptes./any
més de 10 exemplars: 9 Ptes./exemplar.

Trameses mensuals de 4 dominiques

SUBSCRIPCIONS

D.
Adreça
D.P. Població Província
Se subscriu a:
Maria entre nosotros fulls mensuals
Hojas culturales fulls setmanals
Orientación religiosa fulls setmanals

SISTEMA DE TRAMESA I PAGAMENT

☐ per correu a reemborsament
☐ per correu ordinari i pagament:
☐ trimestral ☐ semestral ☐ anual

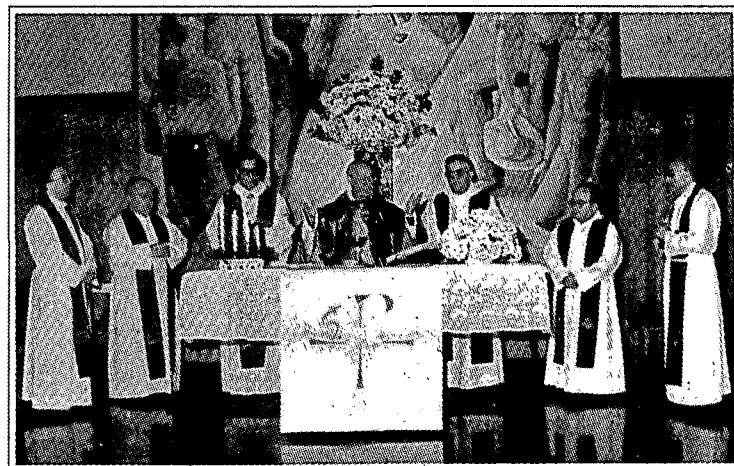
Comandes: OBRA CULTURAL - Roger de Llúria, 4 -
Tel. 318 18 96 - 08010 Barcelona

La parròquia de Sant Josep celebra 25 anys

Tortosa

J. Blanc i Bahima

AMPOSTA.— Durant quatre diumenges la comunitat parroquial de Sant Josep es va preparar per celebrar les noces de plata. Aquesta parròquia va ser concebuda per l'aleshores arxiprest Mn. Enric Ferré, ara nonagenari, i faria les primeres obres Mn. Josep Canelles en uns temps considerats «difícils», els començaments dels anys 1970. Durant 23 anys ha estat Mn. Honorat Badenes l'home que ha fet créixer la comunitat viva i la casa pairal. Mn. Honorat confessava que ha estimat la gent del barri i que ha servit com el germà gran. Es ben visible la reforma de l'estructura del temple, la rectoria i la casa parroquial. De mans de l'artista Àngel Acosta, que tantes parròquies ha dignificat fent el disseny i les escultures, avui les façanes, el pòrtic i l'interior del temple són una lliçó de simbolisme bíblic i eclesial.

Eucaristia celebrada amb motiu del 25 aniversari de la parròquia de St. Josep

Un pessebre monumental ben diferent

J.B.B.

CAMPREDÓ.— Per segon any un grup creixent de pessebristes ha reproduït en maqueta el seu poble al voltant dels anys 1950 i 1960 i l'han convertit en pessebre. Vuit escenes de la infància de Jesús s'emmarquen en vuit carrers. Un guió radiofònic sintonitza amb el joc de llums i dona vida a cada escena.

Es pot visitar els diumenges i festius de 18 a 20 hores fins el dia 11 de febrer. El llarg temps d'exposició és conseqüència de la celebració a Tortosa del II Congrés de Cultura Tradicional i Popular Catalana. El col·lectiu de pessebristes d'arreu de Catalunya podrà visitar i avaluar la concepció original d'aquest pessebre que vol ser una mostra d'inculturació en la fe.

Divuitena trobada europea de joves a la ciutat polonesa de Wroclaw

Veus joves

Una experiència de pregària i de compartir la fe amb joves d'altres cultures

Glòria Carrizosa

Uns 250 joves de les diòcesis catalanes van participar en la divuitena trobada europea convocada per la comunitat de Taizé, que va aplegar 70.000 joves de tot Europa a la ciutat polonesa de Wroclaw, del 28 de desembre a l'1 de gener de 1996.

Per facilitar que els joves participin de les trobades que Taizé proposa tant a la comunitat com a les diferents ciutats, ja fa anys que es va constituir un equip de preparació a Barcelona que col·labora estretament amb Vic i Girona i manté contactes amb Tarragona i Tortosa. Segons Teresa Surroca, de l'equip de preparació, «no es tracta que la gent faci un viatge de turisme, sinó que tinguin una experiència de pregària. Per això és molt important l'etapa de preparació anterior a l'estada».

Així opinen també Daniel Palau, membre de la JOC (Joventut Obrera Catòlica) i de la parròquia de Jesús, Maria i Josep del barri de Sant Andreu de Barcelona i Núria Prat, una estudiant de Roda de Ter que han viatjat a Wroclaw. Tots dos ja havien participat abans en altres trobades europees i també han estat diverses vegades a Taizé, que és un dels aspectes que es recomana abans de participar en una trobada internacional. «S'organitzen anades a Taizé per Pasqua, durant totes les setmanes d'estiu i pel pont de la Puríssima, per descobrir la dinàmica que després es viu a la trobada com la pregària, el silenci, unes condicions de vida senzilles i grups de treball en què es medita la paraula de Déu i es transmeten experiències personals», afirma Daniel Palau, que forma part de l'equip organitzador de l'encontre.

Uns dos mesos abans es preparen dossiers informatius i es recomana als joves que assisteixin a les pregàries de Taizé que es fan cada diumenge al vespre a l'església de Sant Felip Neri. Poc abans de marxar, l'arquebisbe de Barcelona comparteix una pregària amb ells en la qual fa un signe d'enviament de tots els joves participants de la trobada perquè siguin testimonis de la seva església local i perquè quan tornin sàpiguen transmetre i compartir tota l'experiència que han viscut.

Un poble acollidor

Un dels aspectes que més han impactat en Daniel i la Núria és la gran hospitalitat del poble polonès. «Moltes famílies s'han quedat sense acollir joves a casa seva de tantes ofertes com hi va haver. Aquesta és una dada a destacar que no s'ha produït en cap

altra trobada, ja que el més freqüent és que els nois i noies dormin en unes sales que habiliten a les parròquies».

Aquesta vegada no s'han animat a viatjar tants joves com l'any passat que la trobada es va fer a París. Els motius poden ser les 32 hores de viatge en autocar, els 15 o 20 graus sota zero i que Wroclaw és una ciutat que no té cap atractiu turístic. «Els joves que hi hem anat és perquè volíem viure de veritat tota la dinàmica de Taizé i compartir la nostra fe amb joves d'altres cultures i tradicions», segons Daniel Palau.

Aquest jove de Sant Adrià recorda la senzillesa de la família que el va acollir a ell junt amb tres nois més catalans. «Les cases són molt humils, amb cuina de carbó, només

es permeten el luxe de la televisió i el vídeo, però no tenen ni de bon tros les comoditats a què nosaltres estem acostumats. Tot i això cada matí t'oferien el millor esmorzar que tenien. Això m'ha ensenyat que tampoc no calen tantes coses per viure. La carta de Taizé que vam meditar durant la trobada ja ho diu: la pobresa i l'austeritat no són cap penitència sinó que els homes podem viure amb molt menys del que ens pensem».

La força de la pregària

Els joves recorden el dia de l'arribada com el més caòtic de tots. «Ens van explicar com ens podíem traslladar en tramvia per la ciutat perquè Wroclaw no té autobusos ni

metro. És una ciutat molt plana, no hi ha cap muntanya pels voltants i tot està nevat, vam arribar als 20° sota zero!»

Cada matí els joves s'aixecaven a les vuit, anaven a missa de nou en polonès, de 10 a 11 feien una pregària a la parròquia on estaven juntament amb polonesos, hongaresos i eslovacs. Després s'organitzaven en grups i intercanviaven experiències personals. «Un grup de nois eslovacs ens van explicar que els costava parlar de l'Església després del comunisme i que feien unes trobades a l'estiu en un monestir on estuviaven l'Antic i el Nou Testament», recorda Núria Prat.

A dos quarts d'una anaven a la pregària del migdia que es feia en unes grans carpes i en un pavelló on es reunien milers de joves que pregaven en silenci i seguien els cants, els salms, les lectures de l'Evangeli i els comentaris del germà Roger. «A tots se'ns va posar la pell de gallina quan vam sentir tantes veus cantant *El Senyor és la meua força*, en català, explica en Daniel que també va viure una nit molt especial el 31 de gener durant la pregària per la pau a Europa. «Quan van sonar les campanes que anunciaven l'Any Nou, tothom es va aixecar per felicitar els altres, allò semblava la torre de Babel, tots parlàvem en llengües diferents».

Durant tota la trobada es treballa en petits grups la carta de Taizé, traduïda a 58 llengües, que el germà Roger ha escrit aquest any arran de l'experiència que va viure amb alguns germans a Sud-àfrica el 1995 i que ha titulat *Escollir d'estimar*. Per al Daniel el més important que diu la carta és que «per estimar calen ben poques coses, però és molt difícil de dur a la pràctica. Malgrat tots els dubtes cal arriscar-se confiant que Déu des de la senzillesa sempre ens ajuda».

L'últim dia abans de partir és difícil evitar una llàgrima per totes les emocions compartides. S'han fet nous amics que mai no s'oblidaran, ara cal transmetre l'experiència viscuda en les comunitats respectives.

Segons la Núria, és el moment de dur a la pràctica la filosofia de les trobades de Taizé, «un pelegrinatge de confiança a través de la terra». «Després de l'eufòria inicial es tracta de tocar de peus a terra i que aquella experiència tan intensa de pregària ens ajudi a renovar la nostra fe, a compartir-la amb els altres i a adquirir nous compromisos amb la comunitat».

Per a més informació: Equip de preparació de trobades europees de Taizé. Apartat de Correus 31.052 - 08080 Barcelona. Tel: 487 39 94.

Els joves que han participat en la trobada europea de Wroclaw han hagut de suportar temperatures de 15 i 20° sota zero

PD (Projecte David)

«Brotes de Olivo» en concert a Barcelona

El Projecte David, en la seva línia d'utilització de nous llenguatges per dur a terme l'evangelització, ha organitzat un concert amb el grup Brotes de Olivo, Kairoi i Xirat el proper 20 de gener, a les vuit del vespre, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (Rambla de Catalunya 115).

Brotes de Olivo, format per un matrimoni amb fills, és un representant idoni d'una vida familiar lliurada a Déu per mitjà de les cançons. Cadascú dels membres de la família intenten «viure l'esperit cristià, enamorats del missatge de Jesús de Natzaret amb el desig de compartir la seva experiència de Déu amb la gent». Vicente Morales, el pare, reconeix l'important paper que tenen els laics avui en dia, «som els protagonistes indispensables de la Nova Evangelització».

Us recordem que l'onzena edició del Multifestival David es farà aquest any del 4 al 8 de juliol al monestir de les Avellanes, a Lleida. Per a més informació podeu trucar al 412 24 24.

Vida Creixent

IN MEMORIAM

Maria Matilde Almendros

Joan Viñas
i Bona

Fa ben poques setmanes que va morir Maria Matilde Almendros. Ben poca gent sabia que estava malalta, i ella preferia que no se sabés.

Tothom ha parlat de la seva personalitat artística, del seu triomf com actriu, de la seva veu tan ben timbrada, d'aquell programa radiofònic campió d'audiència a tot Europa, com quedava ben palès amb les saques de correspondència que cada dia arribaven a la seu barcelonina de Ràdio Nacional. S'han recordat els seus programes a la ràdio i la televisió i, com a més principals, «Fantasia» amb en Jordi Arandes, Federico Gallo i Maruja Fernández a la ràdio, amb Capri a la televisió i amb en Lluís Pruneda al front d'un programa ben estimat: «La Veu de la sardana».

Però jo voldria destacar les seves qualitats humanes, la seva amistat, la solidaritat i la seva generositat per dir «sí» cada vegada que li demanés col·laboració participant a la Campanya Be-

Maria Matilde Almendros en el temps de la seva actuació a TV2, en l'espai «Dr. Caparrós»

nèfica, malgrat que alguna vegada i per culpa del mal temps que no deixava enlairar l'avió a Menorca, en lloc d'un programa haguéssim d'improvitzar-ne tres o quatre més a diversos indrets de l'illa.

«Sempre que em necessitis, m'ho dius, sents?», em deia tot sovint, tant si era per a la Campanya, Ràdio Estel o per a un acte de *Vida Creixent*.

Tots l'estimàvem. Tots la trobem a faltar... Preguem perquè Déu vulgui que reposi en pau.

«En Déu i en l'home, tot és CREIXEMENT i vida, perquè tot és amor; i l'amor veritable reneix i creix a cada instant».

(De «La Missa de cada dia» - Desembre 1995.
Pàg. 116)

ESPai DE L'ANIMADOR

I, passat festes, què?

J.N.C.

Sovint, quan per motius de dubtes, vacil·lacions... o mandra!, es vol ajornar prendre alguna determinació, s'acostuma deixar-ho per «passat festes»... No és pas aquest, òbviament, el sentit que volem donar al títol d'aquest escrit.

És un reflex que ens ha vingut tot de cop, potser pels efectes perllongats de les passades festes d'Advent, Nadal i Reis. Que també l'Advent és una festa; la de la paraula dels profetes anunciant la vinguda del Messies, el que «no judica per les aparences» i que «ve a eixugar tota llàgrima». I perquè l'Advent, a més, inclou la festa de la Immaculada amb tan velles arrels a casa nostra...

Aleshores, dins d'aquest devesall de gràcia immerescuda i gratuïta ens ha sorgit espontània la qüestió: *I, després de festes... què?* Doncs, si som coherents, no ens toca sinó seguir donant a tot el que vivim —o patim!— el sentit de festa que haurem donat a les celebracions litúrgiques i familiars del Nadal. No pas en el seu caire extern però si en la pau interior del nostre esperit, que és allí on rau cabalment l'autèntic sentit de la festa.

Seria bo que de tant en tant rellegíssim, i comentéssim en grup, les lectures pròpies de l'Advent, en especial Isaïes i Jeremies, que materialitzen de forma ben entenedora i clara la salvació que ens ve de Jesús i que, a vegades, potser la situem un xic massa «als núvols»...

I alegrem-nos d'haver viscut en les passades festes tantes proves d'ajuda i de solidaritat a través dels mitjans audio-visuals i de moltes associacions. Encara que sigui temporalment, aquestes festes de Nadal i Reis ens recorden a tots els nostres deures de germanor i solidaritat.

Afegim-hi encara l'avinentesa que aquest any 1996, tot just encetat, ha estat declarat per la UNESCO «Any Internacional per a l'eliminació de la pobresa». Pensem-hi. I per poc que puguem, fem-hi alguna cosa. Sempre hi ha algú que ho està esperant!

El nostre Moviment al bisbat d'Urgell

Sense presses, de mica en mica, *Vida Creixent* va arrelant a la nostra diòcesi. Els dies 5 i 6 de desembre tingué lloc a la Casa de l'Església de Santa Maria del Fener, d'Andorra la Vella, el primer curs «d'animadors de grups de *Vida Creixent* que se celebra al Bisbat.

Hi assistiren vint-i-cinc persones de Les Escaldes, Andorra la Vella, Sant Julià de Lòria, Bellver de Cerdanya, Castellciutat i la Seu d'Urgell.

Varen impartir el curs els senyors Joan Viñas i Josep Lluís Fernández Coll, dirigents del Moviment a Catalunya i Barcelona,

respectivament.

Cal dir que a Sant Julià de Lòria s'iniciaren a finals de novembre, les trobades periòdiques de gent gran, i que a Bellver de Cerdanya, si bé encara no han començat, han posat bons fonaments per fer-ho en un futur proper. Si engresquem els animadors, segur que a altres

llocs sorgiran grups ben dinàmics.

Per això, convidem les dones i homes que es van fent grans o que estan a punt d'entrar-hi, a que es plantegin la possibilitat de muntar als seus pobles grups de *Vida Creixent*. Veuran, ells, primer que ningú, com poden donar un bon testimoni de fraterna amistat, profunda espiritualitat i bon servei a l'Església. Als sacerdots, si bé els necessitem, no els donarem pas més feina, ans al contrari, *Vida Creixent* està obert a col·laborar activament en les parròquies. Som un moviment de laics dintre de l'Església i malgrat que les nostres forces van minvant, encara podem aportar bona energia a les nostres comunitats cristianes.

Aprofitem aquestes ratlles per informar que a les diòcesis del Principat i a les Illes, *Vida Creixent* celebra amb joia, cada any, per la festa de la Candelera (el 2 de febrer) la diada de la gent gran.

Fóra bo que aprofitéssim aquestes solemnitats litúrgiques per celebrar-les amb un xic més de relleu, amb accions específiques i escaients per a les persones que ens fem grans. Parleu-ne amb els vostres mossens i, si voleu, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

Els jubilats i pre-jubilats encara som a temps de donar, a les generacions que van darrere nostre, el testimoni d'una vida i la il·lusió d'un ideal cristià que ha donat, i encara dóna, un sentit verament positiu a la nostra existència.

Vida Creixent
Bisbat d'Urgell

Grup de dirigents del curs d'Animadors a Santa Maria del Fener, d'Andorra la Vella

RECORDEU QUE LA FESTIVITAT DE LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR (LA CANDELERA), EL DIA 2 DE FEBRER, ÉS LA FESTA DE LA GENT GRAN I QUE HEM DE CELEBRAR-LA EL MÉS SOLEMNEMENT POSSIBLE.

Avisos i comunicats

BARCELONA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **CENTRE D'INFLUÈNCIA CATÒLICA (CIC)** Via Augusta, 205 / Telf. 200 11 33 - 08021 Barcelona.— *Creure en l'Església, amb quin criteri?* Curset impartit per Antoni Bentué, doctor en Teologia. Els dilluns **22 i 29 de gener**; **5, 12, 19 i 26 de febrer**.

• **INSTITUT D'ESTUDIS HUMANÍSTICS MIQUEL COLL I ALENTORN (INHECA).**— *La Catalunya del Segle XX.* Cicle de conferències sobre la realitat catalana. Dia **25 de gener**, *L'envelliment de la població*, a càrrec de Dolors Sánchez Aguilera, de la Universitat de Barcelona. Dia **1 de febrer**, *Fecunditat, nupcialitat i família*, per Anna Cabré, de la Universitat Autònoma de Barcelona i del Centre d'Estudis Demogràfics. Les conferències tindran lloc a la sala d'actes de l'INHECA, c/ Mallorca 162-164, ent. 1^a, Barcelona. Telf. (93) 323 16 41. La inscripció és gratuïta, però cal formular-la per escrit o telèfon.

• **FEDERACIÓ DE CRISTIANES DE CATALUNYA - Grup Avant - Terrassa.**— Dissabte, dia **27 de gener**, a les 6 de la tarda, a l'Auditori del Centre Social Catòlic de Terrassa, c. Font Vella 40, Conferència sobre el tema: *La dignidad de la persona y los derechos humanos*, a càrrec del Sr. Abelardo Lobato, delegat de la Santa Seu pels drets humans al Consell d'Europa (Estrasbourg).

• **ENTESA JUDEO-CRISTIANA DE CATALUNYA.**— Dia **30 de gener** (rectificació de la data publicada per C.C. en el número anterior), a la Sala Claret, c/ Llúria 5, a 3/4 de 8 del vespre, conferència sobre el tema: *Los orígenes del Sionismo*, a càrrec del senyor Samuel Salama, director del Col·legi Sefardí, de Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BOSCO** (Plaça Ferran Reyes, 2 - 08027 Barcelona).— Dimecres dia **31 de gener**, se celebrarà la festa patronal, dins les

quial basílica de Sant Josep Oriol de Barcelona.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA DE CATALUNYA.**— El grup AGAPE informa que la propera **setmana de Bíblia**, impartida pel P. Vicente Barragán, O.P., amb el tema central en les *Benaurances*, tindrà lloc els dies del **19 al 25 de febrer** de 1996, de 19.30 a 21 h. i en el local del grup AGAPE, c/ Calàbria, 180, planta C. Per més informació i inscripció, telfs. 457 65 61 i 215 16 52.

• **CURSOS DE FORMACIÓ PER AL SERVEI DE LA GENT GRAN.**— Organitzats per l'Associació Coordinadora de l'Ancianitat, els dimarts (cinc sessions), de 10 a 12.30 h. Informació i inscripcions: ACA. Gran Via de les Corts Catalanes, 631, 2n. - 08010 Barcelona. Telf. 318 65 95 (de 10 a 13 h.).

• **VIDA CREIXENT - Moviment Cristià de Gent Gran.**— Dia **2 de febrer**, solemnitat de la Presentació del Senyor, Festa de la Gent Gran. Solemne celebració eucarística presidida pel Dr. Ramon Daumal, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, a la parro-

GIRONA

OCTAVARI DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS. 1996

Del 18 al 25 de gener al Temple del Sagrat Cor

Dijous, dia 18, a les 19 h.
Sóc a la porta i truco (Ap. 3,20) per Mn. Pere Bach.M.D., director diocesà de l'Obra d'Exercicis.

Divendres, dia 19, a les 19 h.
Conec les teves obres (Ap. 3,15), per Mn. Josep Padrós, secretari del Sr. bisbe.

Dissabte, dia 20 a les 18.30 h.
No t'adones que ets tu el més miserable i digne de compassió, pobre, cec i nu (Ap. 3,17), pel P. Jordà Gallego, prior dels Dominics de Girona.

Diumenge, dia 21, a les 18.30 h.
Per això et recomano de comprar-me vestits blancs (Ap. 3,18), per Mn. Jordi Carrera M.D., director diocesà de l'Apostolat de l'Oració.

Dilluns, dia 22, a les 19 h.
Si algú escolta la meua veu i obre les portes entraré a casa seva (Ap. 3, 20), pel P. Jordi Pijoan, superior dels Claretians de Girona.

Dimarts, dia 23, a les 19 h.
I soparé amb ell (Ap. 3, 20), per Mn. Josep Puig, delegat diocesà d'Ecumenisme.

Dimecres, dia 24, a les 19 h.
I ell soparà amb mi (Ap. 3, 20), per Mn. Angel Caldas, rector de Sant Jaume de Salt.

Dijous, dia 25, a les 19 h.
Qui tingui orelles que escolti (Ap. 3, 22), per Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona.

Aquest cicle de conferències ha estat organitzat per l'Apostolat de l'oració, Comissió Diocesana d'Ecumenisme, i els Pares Dominics de Girona.

Setmana de Pregària Universal per la unitat dels Cristians

18-25 de gener de 1996

MIRA, SÓC A LA PORTA I TRUCO
(Ap.3,20)

PROGRAMA D'ACTES

Dijous, 18 de gener

A la catedral de Barcelona, a les 20 hs. *Pregària interconfessional per la unitat.*

A la parròquia de Sant Josep Oriol, c/ Villarroel 38, Barcelona, a les 20 hs. *Vespres* (amb la participació de la Parròquia ortodoxa de la Protecció de la Mare de Déu, i de l'Església Evangèlica del carrer d'Aragó).

Divendres, 19 de gener

Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, carrer de l'Arquitecte Oms, n. 5, Torre Lluvia (cantonada de Pere III), Manresa, a les 20.30 hs. Conferència a càrrec de Joan Botam i Sebastià Janeres sobre el tema: *La unitat dels cristians que ja existeix.*

Parròquia de Sant Josep, carrer Colom, Terrassa, a les 21 hs. Conferència a càrrec de David Muniesa sobre el tema: *Som estrangers i forasters a la terra.* Després de la conferència hi haurà el sopar compartit.

Dissabte, 20 de gener

Centre Social Catòlic, c. Font Vella, 40, Terrassa, a les 18 hs., conferència a càrrec d'Hèctor Vall sobre: *Compromís ecumènic de l'Església catòlica.*

Parròquia ortodoxa de la Protecció de la Mare de Déu, c. Aragó, 181, (Muntaner), Barcelona. A les 19,30 hs. *Vespres ortodoxes*, amb participació interconfessional i de l'A.C.A.T (Associació dels Cristians per l'Abolició de la Tortura).

Capella dels Claretians, c. Sant Antoni M. Claret, 152, Montgat. A les 19 h., conferència a càrrec de Joan González Pastor, sobre el tema: *Actualitat ecumènica.*

Diumenge, 21 de gener

Església Reformada Episcopal, c. del Sol, 8, Sabadell. A les 11 h. *Eucaristia anglicana* (amb participació interconfessional).

Dilluns, 22 de gener

Parròquia de la Sagrada Família, c. Provença 450, Barcelona. A les 20.45 hs. *Pregària interconfessional per la unitat*, amb participació de l'Església Bíblica Ebenezer.

Dimarts, 23 de gener

Monestir de Sant Pere de les Puel·les, c. Anglès, 55, Barcelona. *Vespres*, amb participació interconfessional promoguda per A.C.A.T.

Parròquia de Sant Oleguer, c. Nàpols, 133-137, Barcelona. A les 20.45 hs. conferència a càrrec de Sebastià Janeras sobre el tema: *És possible la unió entre catòlics i ortodoxos?*

Dimecres, 24 de gener

Parròquia de Sant Gregori Taumaturg, Plaça de Sant Gregori Taumaturg, s.n., Barcelona. A les 20 h. *Pregària ecumènica per la unitat dels cristians.*

Dijous, 25 de gener

Parròquia de Sant Medir, c. de la Constitució, 17, Barcelona. A les 21.30 hs. Conferència a càrrec de Sebastià Janeras, sobre: *L'Església Ortodoxa Russa, avui.*

Segon Premi Albada, d'assaig

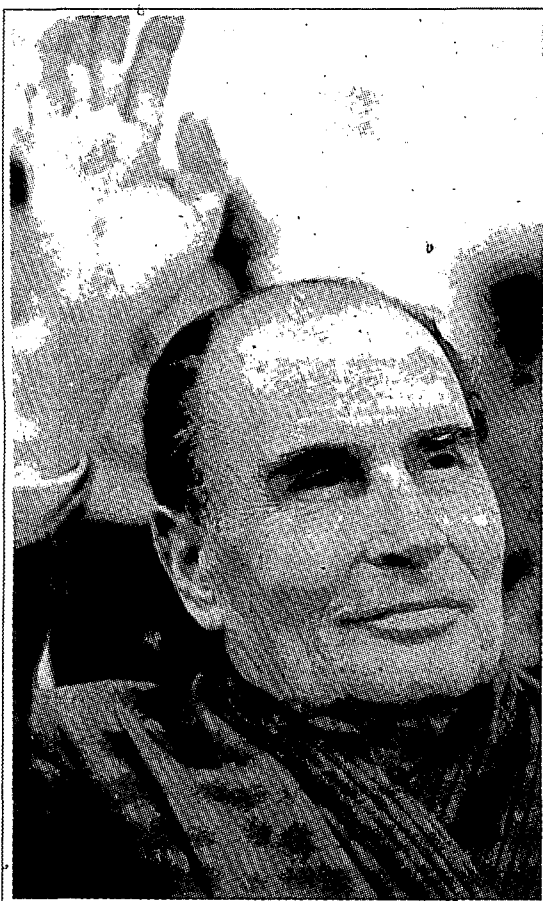
El Jurat qualificador, a la vista dels treballs presentats i després de diverses reunions, ha acordat deixar desert el premi.

El tercer Premi Albada, d'assaig, serà convocat el primer trimestre de l'any vinent.

Terrassa, 1 de desembre de 1995

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

François Mitterrand, quan es complien els deu anys (el tercer del segon septenni) del seu mandat presidencial

Una de les fites més importants dels seus mandats com a president, fou refermar l'amistat franco-alemanya. A la foto el veiem amb el canceller alemany, Helmut Kohl durant un acte de reconciliació franco-alemanya celebrat a Verdun l'any 1984

Mitterrand ha mort

Oriol Camps

Com si s'esperés el seu decés d'un moment a l'altre, la veritat és que s'esperava des del dia que va lliurar la presidència a mans de Chirac, als diaris els ha mancat espai per cantar les seves glòries...

I no hi ha per menys. Mitterrand l'home de les paradoxes polítiques ha passat a la història amb l'aurèola d'haver estat el president de França que més anys s'ha mantingut en el càrrec ininterrompudament. Ni el mateix De Gaulle.

I dèiem l'home de les paradoxes polítiques, perquè durant la seva vida pública va navegar d'un extrem a l'altre del mapa polític.

Nat el 1916, des de 1939 a 1942 serveix a l'Armada francesa. L'any 1940 va ser ferit, i fet presoner a Verdun. Després de diversos intents va aconseguir escapar, i es va convertir en un oficial del règim col·laboracionista de Vichy. Sense moure's de Vichy es converteix en activista de la Resistència antinazi. A 31 anys es converteix, ja alliberat el país, en el ministre més jove de França... i l'any 1965 és designat candidat a la presidència com a contrincant de Charles de Gaulle i aconse-

gueix el 40% de vots... L'any 1974, candidat de l'Esquerra Unida, és derrotat per Valérie Giscard d'Estaing. Finalment, l'any 1981 es converteix en el primer president socialista de França, derrotant a Giscard d'Estaing.

Mitterrand procedia de família dretana, i

en els seus primers anys va actuar en aquest sentit, com ho demostra la seva adhesió a Vichy. Però immediatament, des de la Resistència es va produir la seva evolució, i va passar a l'altre pol, ancorant-se definitivament en el Partit Socialista, des d'on va

Com a president de França, també era co-príncep d'Andorra. En la foto el veiem amb el bisbe d'Urgell, Joan Martí i Alanís, l'altre co-príncep

El somni del poble palestí

Miquel Àngel Codina

Després de mesos d'esperonadores negociacions bilaterals, grans núvols negres han tornat a entenebrir el sempre complex i fràgil procés de pau entre israelians i palestins. L'assassinat de Yahya Ayyash, líder militar de Hamàs (Moviment de Resistència Islàmica), fins aleshores l'home més buscat pels serveis de seguretat israelians, n'ha estat la causa fonamental. El president de l'Autoritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat, va oblidar per un dia la seva característica subtilitat política dels darrers temps per condemnar públicament Israel i concretament el primer ministre hebreu, Shimon Peres, per la mortífera acció que va acabar amb la vida del *màrtir* Ayyash, segons paraules del cap de l'auto-

nomia palestina. És la reacció més dura d'Arafat des del començament de les negociacions de pau per al Pròxim Orient, que es van endegar amb la crucial conferència de Madrid, l'octubre del 1991, i que van culminar amb l'històric acord firmat a Washington el 13 de setembre de 1993.

Recentment l'Estat jueu i l'autonomia palestina es van posar d'acord sobre la pròxima etapa d'alliberament de presoners que encara romanen a les presons israelianes. Unes 1.200 persones, 400 de les quals militen a l'organització integrista islàmica Hamàs, oposada al procés de pau, haurien d'haver estat excarcerats però, davant la greu crisi sorgida, aquesta mesura s'ha ajornat *sine die*. Si s'hagués dut a terme, hauria ajudat Iàsser Arafat a consolidar el seu poder de cara les eleccions autonòmiques palestines previs-

tes per al proper dia 20 de gener. Als carrers de Gaza, així com també de diferents ciutats autònomes palestines de Cisjordània, grups de joves es van manifestar com a senyal de protesta per l'assassinat d'Ayyash. Els líders de Hamàs demanen obertament venjança i expressen que el crim comès, del qual responsabilitzen el Govern hebreu, no quedarà impune.

El dia 20 un milió de palestins amb dret a vot participarà per primer cop en uns comicis, que se celebraran a Gaza i Cisjordània—on fa dos anys va entrar en vigor l'autonomia palestina—, per elegir el seu president i 83 dels 89 membres del Consell Autonòmic. Iàsser Arafat té, segons les previsions, totes les possibilitats per sortir-ne guanyador. Malgrat la violència—ja sigui provocada per radicals israelians o integristes palestins—, els nombrosos obstacles i les incerteses de tota mena que puguin comportar un fre al procés de pau, el somni del poble palestí, la creació d'un Estat independent, és ara per ara més viu que mai.

Mirador

arribar a la presidència. Paradoxa final, ja que en haver estat contrari inicialment a la V República instaurada pel general Charles De Gaulle, ha estat el president que més anys l'ha regit.

Des de la presidència, el seu socialisme es pot dir que es va aigualir, i que va tenir més present la seva funció de president, que els seus idearis. Va saber ser president, i això li val per damunt de tot. Amb ell va ser possible, fins i tot, la «cohabitació» amb la dreta, quan aquesta capitanejada per Chirac va guanyar les eleccions generals, i al seu costat primer Chirac i després Balladur varen ser els seus primers ministres.

De la seva acció com a president de França, fins i tot, podria dir-se que de «tots els francesos» sobresurt l'impuls donat a l'actual Unió Europea, evolució d'aquell

primer Mercat Comú que Pinay i Shumann varen iniciar pocs anys després de la Segona Guerra Mundial.

Els comentaris internacionals, les manifestacions de gairebé tots els líders polítics unànimement han elogiat el seu esforç.

Home de gran cultura, afeccionat a la literatura i a la història va procurar aprofitar-ne les lliçons. Home que es confessava agnòstic, va preparar curosament el seu viatge final...

Jean Guittou, el gran filòsof catòlic, explica que un dia va veure la seva casa envaïda pels policies de l'escorta presidencial. Mitterrand el visitava... Un cop sols, el president va dir-li: «Mestre, vinc a parlar amb vostè, perquè em parli del més enllà...». El diàleg entre els dos es perllongà durant un temps. Comentant aquests diàlegs confidencials, Guittou deia en unes declaracions al diari *Libération*: «Quan el vaig conèixer, Mitterrand comença essent monàrquic, després va ser molt conservador... i al final, quan va venir a veure'm per parlar del més enllà, va fer-me la impressió d'haver-se convertit en un místic, era com si Déu desitgés parlar amb Déu...»

I en l'última entrevista concedida pel ja ex-president, François Mitterrand deia: «No sé si crec en Déu, però sovint em sento temptat a creure...»

Descansi en pau el vell lluitador.

José Manuel Almuzara, president de l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí

«Gaudí evangelitzava a través de la seva obra»

Antoni Gaudí i Cornet (Reus, 1852-Barcelona, 1926) és un dels arquitectes més rellevants d'aquest segle. El seu extraordinari talent artístic el considerava un do diví però mai no en va presumir. Davant l'exemplaritat de la vida de Gaudí i la seva creixent fama de santedat, fa tres anys es va constituir l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí. Parlem amb l'arquitecte José Manuel Almuzara Pérez, president d'aquesta entitat, sobre el Gaudí home, artista i creient.

Miquel Àngel Codina

—Sr. Almuzara, expliqui'ns de qui va sorgir la iniciativa de fundar l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí i quins són els seus objectius.

—El 10 de juny de 1992 un grup d'amics estudiosos de la vida i l'obra de l'il·lustre arquitecte català Antoni Gaudí i Cornet vam decidir crear aquesta entitat perquè, sobretot arran de la lectura de diversos llibres —entre els quals destacava *Gaudí*, de Joan Bassegoda Nonell, el més prestigiós expert en l'arquitectura del mestre reusenc—, vam voler donar a conèixer que Gaudí va ser molt més que un excel·lent arquitecte i un gran cristià. Era l'*arquitecte de Déu*, un home místic; en el qual l'art i la fe constituïen una sola i sòlida unitat. Impulsar i organitzar formalment la Causa de beatifica-

ció de Gaudí és el nostre objectiu primordial. Aquest grup el formàvem cinc persones: Rafael Álvarez Izquierdo, enginyer; Javier Fransitorra Luque, arquitecte; Mn. Ignasi Segarra, sacerdot; Lluc Miquel Àngel Etsuro Sotoo, escultor japonès que des de l'any 1978 treballa en el temple de la Sagrada Família; i jo mateix, José Manuel Almuzara Pérez, arquitecte.

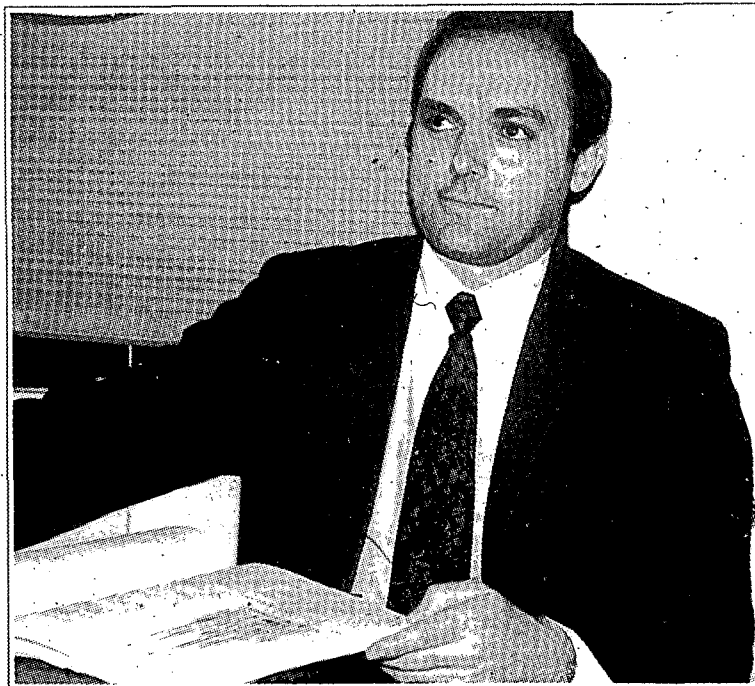
—Tres anys després de la creació de l'entitat, quin és el treball que desenvolupa avui dia?

—L'associació, que compta amb l'autorització del cardenal Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, es va constituir de manera oficial el 28 de desembre de 1992, amb els estatuts i tota la normativa pertinent aprovada per la Generalitat de Catalunya. Qualsevol persona, independentment de la seves creences, en pot ser membre. Les estampes per a la devoció privada, de les quals ja s'han distri-

buit més de cinquanta mil arreu del món, compten també amb l'aprovació eclesiàstica de l'Arquebisbat de Barcelona. Posseïm un dossier molt complet amb nombrosa documentació sobre la biografia, la personalitat i les virtuts de Gaudí, testimoniatges dels seus deixebles, de persones que creuen haver-ne rebut alguna gràcia, etc. Actualment les negociacions per a la introducció de la Causa d'Antoni Gaudí i Cornet semblen anar per bon camí.

—Quins són els elements de què disposa l'associació per promoure la beatificació de Gaudí?

—El més fonamental de tots és que Gaudí va tractar de viure amb santedat totes les virtuts teològals i morals cristianes: fe, esperança, amor a Déu, amor al proïsme, pietat, caritat, humilitat, pobresa, laboriositat, etc. Per exemple, va concebre la Casa Milà, coneguda popularment amb el nom de la Pedrera, com un homenatge a la Mare de Déu del Rosari, amb llegendes marianes gravades en les columnes i inscripcions devotes i poètiques en el cel ras i en la cornisa exterior de l'últim pis. Una gran imatge de la Verge, flanquejada pels arcàngels sant Miquel i sant Gabriel, hauria d'haver coronat l'edifici però aquest projecte no va rebre llum verda per part dels pro-

«La Sagrada Família és el catecisme fet pedra», afirma el Sr. Almuzara

pietaris de la casa. Les seves obres, fins i tot les de caràcter civil, com la Casa Batlló, mostren a dalt de tot un acreu, que molt sovint llueix l'anagrama JMJ (Jesús, Maria i Josep). Gaudí, home molt religiós, de missa i comunió diàries, evangelitzava a través de la seva obra, hi reflectia la doctrina cristiana. S'acostuma a dir que la Sagrada Família, la seva obra mestra, és el catecisme fet pedra. Certament, cal tenir una vida interior molt rica i profunda —que Gaudí sempre va fonamentar en l'amor a Déu i el servei als altres— per poder transmetre tota una sèrie de valors cristians.

—Pensa vostè que l'arquitectura d'Antoni Gaudí, en general, i la Sagrada Família, en particular, tan sols es pot comprendre en tota la seva complexitat i diversitat des de la perspectiva de la fe cristiana?

—Sí, però al capdavant tot depèn de la formació (humana, religiosa, artística i intel·lectual) que tingui

l'individu en qüestió. Els japonesos, persones d'una gran sensibilitat, tot i que pertanyen a una altra confessió, se senten força atrets per la immensa espiritualitat que es desprèn de les obres de Gaudí. És, doncs, un bon exemple de què el missatge de Gaudí pot arribar a tothom. Després de visitar i estudiar l'obra d'Antoni Gaudí, el famós arquitecte japonès Kenji Imaies va convertir al catolicisme. Més recentment, l'escultor japonès Etsuro Sotoo, que com ja he dit anteriorment treballa a la Sagrada Família, amarat del missatge espiritual que hi rebé, va ser batejat en l'Església catòlica per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

Si voleu més informació sobre l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí, adreçe-vos a: José Manuel Almuzara Pérez, c/ Rosselló, 340, 4rt. 3a. dr. - 08025 Barcelona. Telèfon i fax: (93) 457 11 59.

I Congrés de la Família Lasal·liana de Catalunya

Un esforç col·lectiu per preparar el futur

Ramon Farrés i Joan Carles Vázquez

Amb el treball dels dies 2, 3 i 4 de gener, a Cambrils, Baix Camp, es va culminar el llarg procés iniciat ara fa un any i mig i que posava en marxa el I Congrés de la Família Lasal·liana a Catalunya.

El juliol del 1994 el Gmà. Provincial va obrir aquest Congrés constituint la Comissió Tècnica i nomenant el coordinador general.

El disseny i la dinàmica del Congrés volien respondre a l'objectiu prioritari de reflexionar comunitàriament, amb la participació de totes aquelles persones que se senten integrades d'una manera o altra en aquest grup humà i eclesial que s'ha configurat seguint el mestratge, la missió i l'espiritualitat de sant Joan Baptista de la Salle.

Durant el primer trimestre del curs 1994-95 es va fer la presentació del Congrés als

diferents estaments de les comunitats educatives La Salle de Catalunya i es va passar una enquesta (a més de 800 persones) que va permetre de definir els centres d'interès dels diferents àmbits de reflexió i de treball del Congrés. Amb aquesta aportació bàsica es van configurar els documents de treball.

Dintre del segon trimestre del mateix curs es va fer la presentació a cada centre del primer document de treball: *Una escola de qualitat i en constant renovació*. Més de 270 suggeriments i propostes van arribar a la Comissió Tècnica com a resposta, fruit del treball de les comunitats educatives.

El segon document, *Esperit de comunitat: una característica de l'escola La Salle*, es va treballar durant el tercer trimestre. Igualment les opinions, valoracions i propostes foren abundoses, superant les del primer tema. I, ja en el primer trimestre del curs actual, 1995-96, es va seguir, amb idèntic

procediment i resultats l'estudi del tercer document: *Una escola evangelitzadora*.

Un total de 135 congressistes representants de les 23 comunitats educatives La Salle de Catalunya i de la Facultat d'Enginyeria La Salle de la Universitat, Ramon Llull, van compartir idees, propostes, expectatives, inquietuds i esperances a la llum de les ponències sobre els eixos que van vertebrar el treball del Congrés: Pedagogia, Relacions i Evangelització.

Afavorir el protagonisme dels seglars

Algunes de les propostes que, breument, voldríem destacar:

—Potenciar significativament els mitjans de formació del professorat, fomentar el treball en equip i els intercanvis entre els centres, major incidència en el camp de la

tutoria i a l'atenció individualitzada als alumnes han estat els punts bàsics en l'àmbit pedagògic.

—Afavorir el protagonisme dels seglars en llocs de responsabilitat dels centres, utilització de mètodes i procediments participatius, potenciar la relació educativa com a àmbit educatiu, en els aspectes relacionals.

—Fomentar un millor coneixement de sant Joan de la Salle, del seu missatge i la seva obra, integrar plenament de forma acurada la formació en valors i atendre els signes i els moments d'experiència de fe a l'escola, tot respectant la pluralitat de situacions..., en l'àmbit evangelitzador.

La posada en pràctica d'aquestes propostes es farà de forma gairebé immediata i progressiva. Les diferents Comissions provincials integrades per membres de tots els col·lectius faran el seu projecte d'acció concreta.

Gran part de la seva col·lecció d'art nadalenc es pot visitar a l'exposició, «L'Estel d'Orient» al Museu Diocesà fins el 31 de gener

Mn. Francesc Camprubí, tota una vida dedicada a Déu i al món de l'art

Glòria Carrizosa

El Dr. Francesc Camprubí i Alemany, canonge emèrit de la seu de Barcelona, amb motiu del seu vuitantè aniversari, va ser homenatjat pel Museu Diocesà de Barcelona, les delegacions de Patrimoni Cultural i per als Mitjans de comunicació Social de l'Arquebisbat de Barcelona, que li van otorgar una creu amb esmalts, obra de Macià; el propassat 3 de gener a l'edifici de la Pia Almojna.

El Dr. Camprubí, que ha estat professor de l'Escola de Belles Arts, del Seminari de Barcelona i de la Facultat de Teologia de Catalunya; és un expert en iconografia cristiana que ha anat aplegant en el decurs de la seva vida una col·lecció molt valuosa d'obres d'art i de pessebres d'èpoques, procedències i cultures ben diverses, una part important de les quals ha cedit per l'exposició *L'Estel d'Orient* sobre obres d'art de tema nadalenc que es va inaugurar el 23 de desembre i romandrà oberta fins el 31 de gener al Museu Diocesà.

El Dr. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà, va explicar el motiu d'aquesta exposició nadalenca. «*L'Estel d'Orient* s'ha fet per commemorar els 2000 anys del naixement de Crist de forma anticipada. La idea és fer cada any una nova mostra amb peces diferents fins arribar al segon mil·lenni». El Dr. Bonet —va parlar sobre la importància de museus com aquest que ja ha aplegat 23 exposicions en els darrers anys— perquè «es conservin amb molta cura les peces d'art litúrgic que ja no estan en culte i així en un sol edifici es puguin estudiar i difondre la seva bellesa». Tanmateix, Martí Bonet, va agrair la tasca duta a terme pel primer director, Mn. Manuel Trens i la valuosa aportació del Dr. Camprubí.

Mn. Aymar, delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona, també va agrair la col·laboració constant de Mn. Camprubí en el Full Dominical on ha publicat una sèrie d'articles sobre la figura de Crist en l'art que ara ha aplegat amb motiu del

seu aniversari. Tanmateix el bisbe auxiliar, Pere Tena li va agrair no només la seva tasca pel món de l'art sinó la seva vocació sacerdotal ja que sempre ha estat disposat a anar als llocs on el necessiten. Actualment supleix el rector de la parròquia barcelonina de Sant Cugat del Rec. També hi van ser presents el canonge Francesc Muñoz i Ignasi Carbonell, president de l'Associació de Pessebristes de Barcelona qui va expressar el seu orgull pel fet que

Mn. Camprubí fa 50 anys que forma part de l'associació.

Mn. Camprubí emocionat per tantes mostres d'afecte, va dir que ell ha tingut dues grans vocacions: el sacerdoci i l'art. En l'escudat de la celebració dels 2000 anys del naixement de Crist, considera que les representacions del pessebre tenen una actualitat i una força pedagògica especials i va expressar el seu desig que es multipliquin aquests tipus de mostres en què s'agermana la fe, la

religiositat popular, l'art i la cultura. La intenció del Dr. Camprubí en un futur proper és donar la seva valuosa col·lecció de pessebres al Museu Diocesà de Barcelona.

«L'Estel d'Orient»

L'Estel d'Orient és una exposició que ha estat organitzada per la Delegació Diocesana del Patrimoni Cultural, la Delegació Diocesana pels Mitjans de Comuni-

cació i el Museu Diocesà de Barcelona i ha estat patrocinada per Ràdio Estel i l'Estrella Assegurances, S.A.

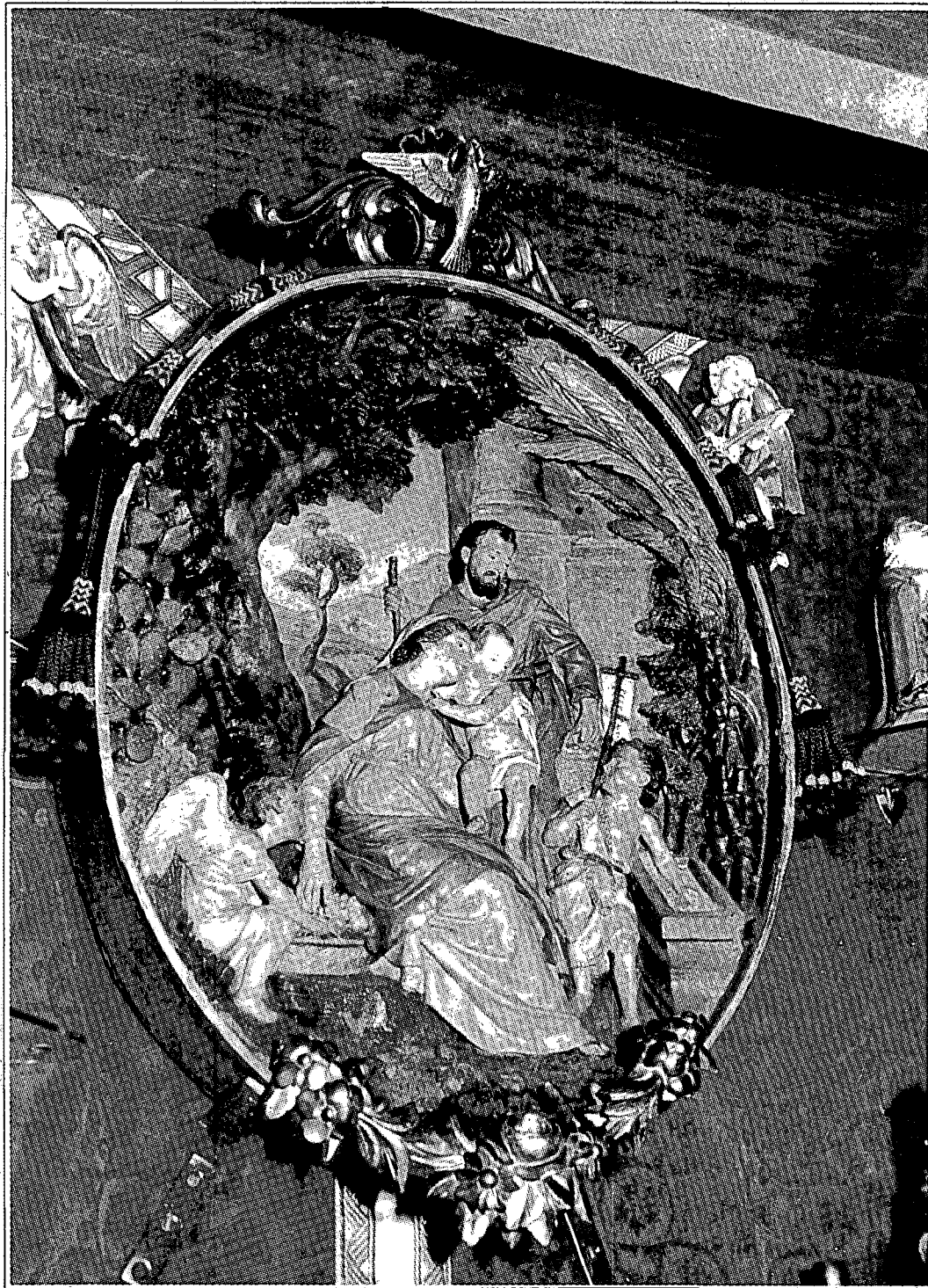
Aquesta mostra d'art de tema nadalenc ocupa les tres plantes de la Pia Almojna. A la planta baixa hi ha l'absis de San Salvador de Polinyà (s. XII), amb escenes de l'Anunciació, la Visitació i el Naixement, sobre els quals s'ha inaugurat un muntatge de llum i so. Aquest absis romànic, amb pintures al tremp, és una de les peces més notables del Museu.

Hi trobem altres peces significatives de les quals destaca una esplèndida Nativitat de l'escola flamenca de Gerard de Saint Jean del segle XV i un Nen Jesús molt expressiu, que s'atribueix a Ramon Amadeu i es conserva al tresor de la catedral de Barcelona. També hi ha unes figures amb molta ornamentació de Domènec Talarn, un dels millors pessebristes del romanticisme; així com altres escultures i gravats de tema nadalenc.

A la segona planta totes les peces són de Mn. Camprubí: les figures de pessebre més recollides de Ramon Amadeu, un Naixement amb pastors de Francisco Salcillo del s. XVIII, pessebres de l'escola napolitana (Nàpols fou un dels centres de tradició pessebrística més importants), n'hi ha de l'escola andalusa —una Sagrada Família de Luis Roldán del s. XVIII, possiblement una de les millors peces de l'exposició—, també n'hi ha de la tradició catalana i de altres indrets més exòtics com del Japó i un naixement de la tribu Makonde de Tanzània. També es pot veure un pessebre en miniatura fet pel Dr. Camprubí molt curiós amb tomaqueres, datils, pins i les muntanyes de Montserrat al fons.

A la tercera planta es pot visitar una mostra de les pintures modernistes de Joan Llimona que estaven en el baldaquí construït per un altar major del Monestir de Santa Maria de Ripoll que recentment han estat restaurades. A l'últim pis destaca una exposició permanent de Mares de Déu gòtiques d'alabastre del conjunt escultòric de la reina Elisenda de Montcada.

«Volem fer cada any una exposició amb obres d'art de tema nadalenc per commemorar els 2000 anys del naixement de Crist»

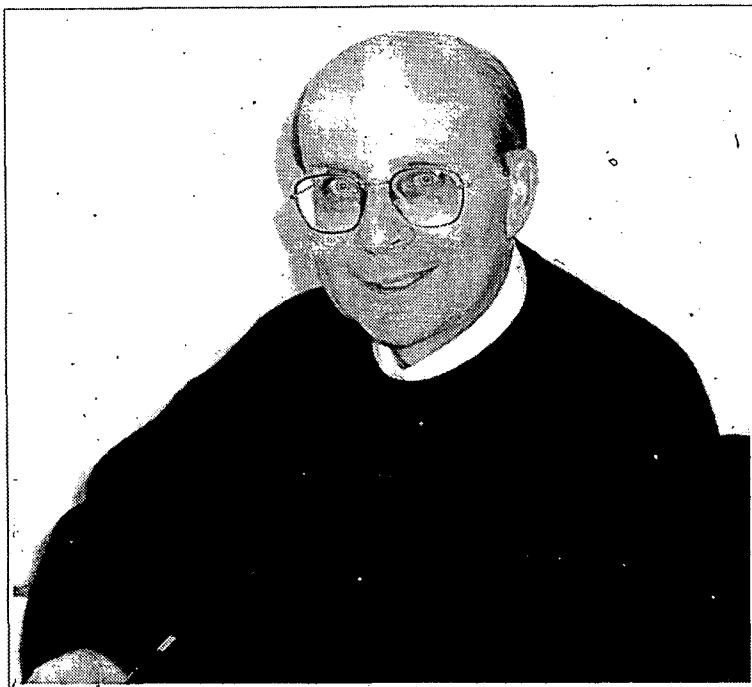
«La Sagrada Família» de Luis Roldán que pertany a l'escola sevillana, és una de les millors peces exposades de la col·lecció de Mn. Camprubí

Vida, empresonament, mort i beatificació al Seminari claretà de Barbastre (1930-1936)

La II República, la guerra civil i els claretians de Catalunya

C.C.

El tema de la guerra civil continua atraient directors de cinema, novel·listes, historiadors i lectors. Semblaria com si no s'hagués dit tot encara. En realitat, es tracta d'un tema de gran calat històric que no deixa de ressonar amb tonalitats diverses fins avui. Creiem, en efecte, que hi ha aspectes de la nostra guerra no prou coneguts i fins, diríem, no prou consensuats entre els mateixos historiadors. Manquen encara estudis que vulguin o puguin aportar nous elements de coincidència. Però encara que pugui semblar inversemblant, manca distància històrica, sentimental i ideològica per a una visió més objectiva d'un fet com la guerra civil que, ben cert, va traumatitzar a tantes persones. És en aquesta línia de reflexió serena que l'Editorial Claret acaba de publicar el llibre *Els ametllers de la carena han florit*, de Pere Codinach. Un llibre que aporta una nova pàgina, desconeguda i inèdita en gran part, sobre el temps de la II República, l'esclat foll de la guerra civil i els claretians de Catalunya. L'obra, amplament documentada, fa una anàlisi precisa del context

P. Pere Codinach

social, polític, econòmic, sindical i eclesiàstic de la Catalunya i l'Espanya de 1930 al 1936. I des d'aquest context, desenvolupa la història dels claretians de Catalunya: una congregació religiosa que a Espanya va sofrir el nombre més elevat de víctimes, 272, de les quals 187 ho foren a Catalunya. El llibre se centra especialment en el grup de joves religiosos del Seminari claretà de Bar-

bastre que havien cursat la seva carrera sacerdotal als col·legis claretians de Vic, Solsona i Cervera i que, poc abans del juliol de 1936, van ser destinats a Barbastre. Els protagonistes del relat, 51 claretians, van viure les turbulències antireligioses en diverses poblacions, en proclamar-se la República; van estar a un pas de la mort a la Universitat de Cervera, el 1934; fins que els va sorprendre l'esclat de la

revolta del 1936. Van ser detinguts al propi Seminari claretà de Barbastre i conduïts, pels carrers de la població, a la sala d'actes dels Escolapis, on van viure tres setmanes llargues i dures de captiveri i finalment, sense judici, afusellats en grups i dies consecutius, al llarg de l'agost del 36.

Una visió nova

Es tracta d'una història de notable força dramàtica. L'obra pre-

senta els «fets de Barbastre» des d'una visió nova, fins ara mai no estudiada, i descorre el vel que permet al lector d'entreveure el perquè d'un holocaust tan nombros de religiosos. I manté una volguda posició objectiva sobre els fets i les persones que en foren protagonistes, sense fàcils o interessats estereotips decantats a dreta o a esquerra. El darrer capítol *Judici*, proposa una reflexió moral sobre la Catalunya i l'Espanya dels anys trenta i l'Europa dels anys quaranta. Es tracta, doncs, d'un llibre que pot suscitar fortes adhesions en molts, com també algunes reticències tant a dreta com a esquerra. L'obra proposa la reconciliació de la ment i del cor de les generacions de la guerra i de la postguerra i indica els camins per una Europa que vulgui alliberar-se definitivament del seu passat trist i fosc, per viure unida, i esdevenir forta per respondre positivament als reptes que d'ella s'esperen.

Un CD-ROM sobre el Montseny inclou 700 fotografies i sons

A.E.

La Universitat Autònoma de Barcelona, la Diputació de Barcelona i Enciclopèdia Catalana han editat conjuntament un CD-ROM sobre el parc natural del Montseny, en el qual s'inclouen 626 fitxes, més de 700 fotografies, 50 locucions, uns 70 gràfics i mapes, i 2.000 connexions hipertextuals.

Un equip d'uns 60 professors i col·laboradors de la facultat de Ciències de l'Educació de la UAB, dirigits per José Manuel Yabar, catedràtic del departament de Didàctica de la Matemàtica, han treballat en aquest projecte durant uns dos anys.

El CD-ROM, titulat *El Montseny Interactiu. Parc Natural. Reserva de la biosfera*, es posarà a la venda, amb tota probabilitat, en el primer trimestre del proper any, després d'un període de recopilació i actualització de les dades.

El Montseny Interactiu és una obra multimedia que va néixer com a projecte a començaments del 1994 des del Servei d'Aplicacions Educatives de la facultat de Ciències de l'Educació i un grup de professors de diferents departaments de la UAB, segons va explicar el director del projecte, José

Manuel Yabar.

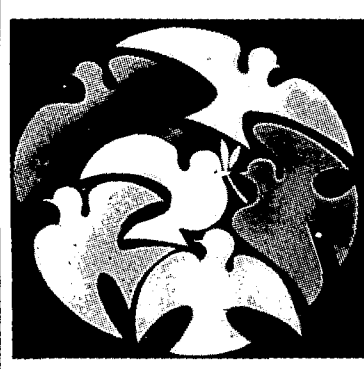
L'obra, que gestiona la Diputació de Barcelona, de la qual depèn el parc natural, i edita Enciclopèdia Catalana, té com a objectiu, va afirmar Yabar, «posar a l'abast de tothom els diferents aspectes que configuren des de sempre el parc».

Es preveu que aquest CD-ROM sigui un instrument didàctic de coneixement del parc i del seu entorn, cosa que farà que el preu de venda al públic se situï al voltant de les 7.000 pessetes.

Yabar va afirmar que en aquesta obra es pretenen divulgar les qüestions d'aquest massís muntanyós que han estat o són més rellevants, emprant les possibilitats interactives de la informàtica.

La informació està organitzada en deu grans blocs temàtics —El parc, Ecosistemes, Vegetació, Fauna, Geologia, Clima i aigua, Activitat humana, Història, Itineraris i Equipaments— que, alhora, es ramifiquen en diferents apartats i subapartats i es relacionen els uns amb els altres.

El CD-ROM es pot consultar en català, castellà i anglès i escoltar els sons dels animals que viuen al Montseny quan es consulta l'apartat de la Fauna. (A.E.)

MATERIAL CATEQUÈTIC I PASTORAL

Catecisme de la doctrina cristiana.— Tríptic 23x15 cm, conté les pregàries del cristià i 106 preguntes i respostes de Catecisme. Preu: 27 Ptes. Edició en català. Preu: 27 Ptes.

ESTAMPES - ARTÍSTIQUES REPRODUCCIONS (12 x 8) a tot color

Cada estampa conté al dors un dels següents textos:

1- Acordaos	12- Los Mandamientos
2- Angelus	13- Padre Nuestro
3- Acto de consagración	14- Credo
4- Bendita sea tu pureza	15- Alma de Cristo
5- Magnificat	16- Acto de contrición
6- Ave Maria	17- Novena de la confianza
7- Tres Avemarias	18- Los siete domingos de San Jose
8- La Salve	19- Breve Via Crucis
9- Breve mes de María	20- Jaculatorias marianas
10- Lourdes - Oración Juan Pablo II	21- Nada te turbe (Sta. Teresa)
11- Mes Sagrado Corazón	22- Alabanzas al Santísimo Sacramento

PREU: 500 Ptes. centenar

DISPOSEM D'ESTAMPES SENSE TEXT

Postals Diví Mestre (11 x 16) Preu: 15 Ptes.

Làmines (18 x 23) per emmarcar - models:

Sagrat Cor • Ntra. Sra. de Fàtima • Madonina i Verge del Roser

Preu: 30 ptes. exemplar

Sant Rosari (carnet). Conté en lletra molt llegible la manera de resar-lo. **Preu: 10 ptes. unitat**

Comandes: OBRA CULTURAL - Roger de Llúria, 4. Tel. 318 18 96 - 08010 Barcelona

Conversa amb el seu autor, el P. Damià Roure

La «Sinopsi de Mateu», en català

El pare Damià Roure ha preparat una «Sinopsi de Mateu» en català, un text que pot ser útil per a la catequesi i per fer un treball actiu a les escoles. L'autor vol continuar l'any vinent amb la Sinopsi de Marc i d'aquí a dos anys amb la Sinopsi de Lluc.

Romuald M. Díaz i Carbonell

—D'on ha vingut la idea de publicar una Sinopsi?

—Des de fa temps, l'Associació Bíblica de Catalunya tenia uns projectes amb vista al que podríem anomenar obres d'infraestructura, obres fonamentals per a la cultura bíblica en el nostre país: aconseguir una Bíblia d'acord amb les actuals necessitats i, entre altres projectes, aconseguir una Sinopsi en grec i català per a la lectura i l'estudi. D'una part el primer projecte s'ha fet realitat: ha sortit la *Bíblia catalana. Traducció interconfessional* (BCI), que ha anat seguida, a més, d'una altra obra d'infraestructura: el *Nou Testament grec-llatí-català*. D'altra banda, el segon projecte està

en curs de preparació. Però, mentrestant, em va arribar un suggeriment de Jordi Sánchez Bosch que consistia a preparar una Sinopsi amb el text seguit d'un evangeli: això seria un primer accés a la lectura sinòptica, i això permetria, a més, de relacionar la lectura de la Sinopsi amb el curs de lectures de l'any litúrgic. Com sabeu, amb aquest Advent comencem el «cicle A», que té l'evangeli segons sant Mateu com a teló de fons. El projecte és de continuar l'any vinent amb la *Sinopsi de Marc* i, d'aquí a dos anys, amb la *Sinopsi de Lluc*.

—Com has realitzat aquest treball?

—El *Nou Testament grec-llatí-català* conté una versió catalana molt acurada dels evangelis, pel que fa referència a les petites vari-

acions entre Mateu, Marc i Lluc, els tres evangelis que anomenem *sinòptics*. Com que d'aquestes variacions es tracta, em va semblar que era un text molt adequat per a aquesta Sinopsi. Pel que fa a la forma de realitzar el treball, els actuals mitjans informàtics m'han facilitat un treball que hauria pogut ser molt més feixuc.

—Per a qui pot resultar pràctica, aquesta Sinopsi?

—El que més m'agradava d'aquest projecte és el fet que ningú no en quedava exclòs: hi ha el text seguit d'un evangeli, hi ha —en columnes a dreta i esquerra— els passatges paral·lels, i amb això els tipus de lectura que se'n poden fer poden variar molt, des d'una lectura de meditació fins a una lectura d'estudi. D'una banda, hi ha la possibilitat de fer —i és molt adequat— un treball d'estudi bíblic, mirant d'observar les semblances i les variants que hi ha entre els textos i mirant de comprendre perquè hi són. Aquest és un treball que com més de prop es fa, més gratificant resulta. Igualment em sembla que pot ser útil per a la catequesi: de fet, pot encarrilar molt bé la lectura seguida de l'evangeli segons Mateu que, si els participants hi treballen una mica, poden fàcilment remarcar els punts de semblança i de diferència entre els sinòptics. I, encara, més d'un grup, més d'un prevere hi podrà preparar l'Evangeli dels diumenges o dels dies entre setmana: de fet, al final hi ha un índex litúrgic.

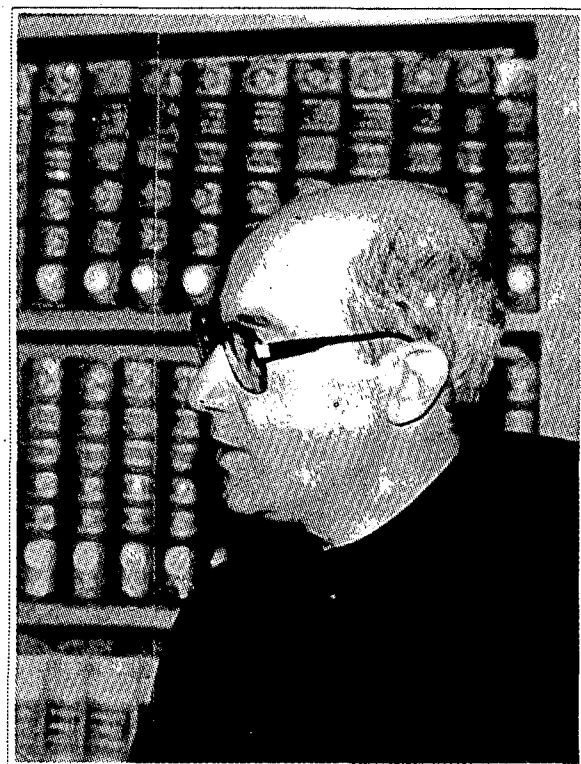
—I podria ser útil per a les escoles, també?

—Sí, certament. Jo crec que seria útil, que facilitaria un treball actiu a les escoles, sobretot fent

servir el recurs, tal com s'explica, d'acolorir amb colors les semblances i diferències entre els evangelis. Això seria cosa fàcil de fer, després de llegir el que s'explica a la introducció, on també s'hi dona un exemple molt clar.

—Has pres model d'altres Sinòpsis?

—He vist que una realització semblant existeix en italià i, ara que acaba de sortir la nostra Sinopsi, n'he vist una en alemany, que em confirma en l'interès del projecte que hem dut a terme. Però principalment m'he basat en dues sinòpsis en grec i, a més, he pogut comptar amb valuosos interlocutors, entre els quals destacaria, per la proximitat amb què han seguit la realització del treball, el P. Guieu Camps i l'equip de revisió del *Nou Testament grec-llatí-català*, format en particular per Armand Puig, Agustí Borrell i Pere Casanellas.

P. Damià Roure

—Què més en destacaries?

—La bona realització externa, duta a terme amb una eficaç col·laboració amb l'editorial Claret, i el preu totalment assequible que s'ha pogut aconseguir.

—Ens podem felicitar d'aquesta realització en la nostra llengua. I no dubtem que donarà un gran fruit, segons les necessitats del nostre poble, i així la Paraula de Déu farà el seu curs i serà glorificada.

Referència bibliogràfica

Damià Roure, *Sinopsi de Mateu. L'evangeli segons Mateu amb els textos paral·lels de Marc, Lluc i Joan*. Text de la Bíblia catalana. Traducció interconfessional (BCI). Associació Bíblica de Catalunya, Barcelona, 1995.

Claret

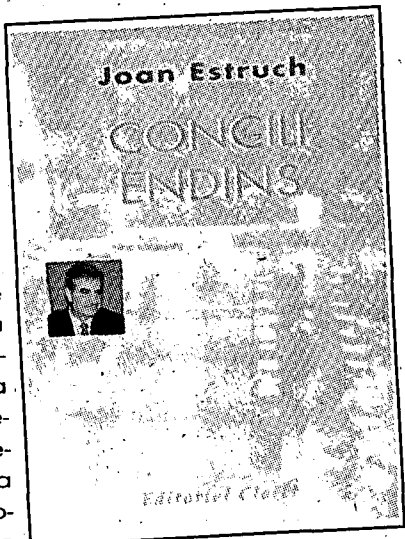
Editorial Claret • Ròger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel (93) 301 08 87 • Fax (93) 317 48 30

Joan Estruch Concili endins

«Ningú no em va elegir per anar al concili perquè fos sociòleg. M'hi van enviar perquè sóc cristià; vaig intentar comportar-me en tot moment com a cristià; i escric aquest llibre com a cristià i no com a sociòleg».

La llibertat i franquesa amb què Joan Estruch va actuar al Concili Provincial Tarraconense i que traspua en les pàgines d'aquest llibre són les d'un cristià «que estima prou l'Església per acceptar-la tal com és, amb les seves grandeses i les seves misèries, en la seva grisor i la seva mediocritat a la Catalunya de 1995 (tot i que el mateix Concili va demostrar que no tot és grisor i mediocritat); sense necessitat d'idealitzar-la; però amb ganes de contribuir a fer-la més oberta i menys ensopida, més dialogant i menys crispada, més acollidora i menys poruga.»

Col. Els daus 157. PVP: 850 ptes.

Premi de Poesia «Mn. Narcís Sagner»

Convoca:

Associació Cultural Vallgorguina.

Lliurament dels treballs:

Premi Mn. Narcís Sagner. Llista de Correus 08470 Vallgorguina (Vallès Oriental).

Resum de les bases:

Aquest premi s'atorgarà a la millor obra inèdita de poesia de tema lliure. Pot ser un sol poema o una col·lecció o recull de poemes.

Extensió: de 100 a 150 versos.

Els treballs es presentaran per quadruplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara. Els escrits, amb títol i lema, aniran acompanyats

de plica tancada, a l'interior de la qual es farà constar el títol, el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. El lema del treball haurà de constar a l'exterior de la plica.

Per a més informació, podeu adreçar-vos al telèfon (93) 317 90 53.

Jurat:

Mn. Pere Ribot (president), Maria Farell, Albert Manent i M. Àngels Piera.

Termini de presentació de treballs: 15-06-96.

Lliurament dels premis: 29-09-96.

Dotació: 100.000 ptes. i posterior publicació de l'obra guanyadora.

El llibre de la setmana

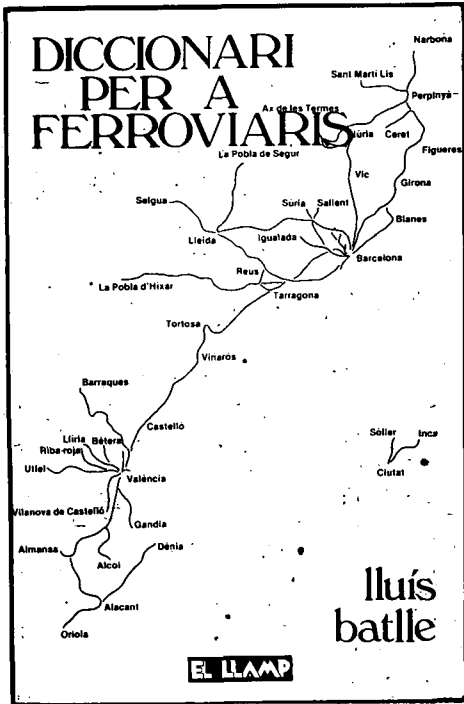
Diccionaris: una ajuda o una trampa?

Cristóbal Sarrias

Recentment les nostres editorials es dediquen a la publicació de Diccionaris de tot tipus. El nou *Diccionari de la Llengua Catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans diu: «Diccionari. Obra que recull els mots d'una llengua, els termes d'una ciència, d'un art, d'una activitat... que pot contenir altres informacions».

Aquests textos poden ser objectius, útils per ampliar coneixements, instruments per comprendre moviments culturals o per fer-se una idea d'allò que van ser alguns protagonistes de la història, i el seu significat en les seves respectives èpoques.

No són diccionaris com els tradicionals amb les correspondències entre diverses llengües, sinó l'explicació de termes o el desenvolupament d'idees. A vegades, són d'aspectes parcials de la vida, com el *Diccionari per a ferroviaris* (El Llamp, de Lluís Batlle), el *Diccionario de Informática* (Ed. Acento), el *Diccionari de l'Exterior del Cavall* (Veterinària de Girona), el *Diccionario de la Naturaleza* (Espasa Calpe, Ramos), o el *Recull de terminologia muntanyenca* (Moll, Benigne Palos i Vadell), el

Vocabulari del Suro (Edicions Catalanes), el *Diccionario de Nombres vernáculos de aves* (Gredos, Bernis), el *Diccionario de la Tauromaquia* (Cátedra, Marcelino Ortiz), el *Diccionario de la Ópera* (Emecé, Pahlen), el *Vocabulari de l'argot de la delinqüència* (Millà, Vinyoles), o el *Léxicon*

Psiquiàtric arcaic i curiós (PPU, Parellada, Domènech, Corbella).

Un recorregut per aquests textos dona una visió àmplia de les múltiples circumstàncies de la vida, i possibilita l'ampliació dels propis coneixements, o l'enriquiment del vocabulari personal en diferents camps del nostre viure.

Menys objectius, tanmateix, i per tant més abocats a la manipulació, són les obres d'altres autors, que aprofitant la idea genèrica del diccionari, expressen opinions personals, moltes vegades enormement discutibles.

Felix de Azúa, escriu el *Diccionario de las Artes* (Planeta), dins la col·lecció d'obres d'aquesta mena iniciada recentment per l'editor Lara. Els seus judicis sobre autors, obres i moviments són molt personals, i poden ser motiu de discussió, com han fet veure alguns crítics de la seva obra.

Per la seva banda, Francisco Umbral, també dins d'aquesta mateixa col·lecció de Planeta, ha tret a la llum el seu *Diccionario de la Literatura*, que és la síntesi de totes les seves filies i fòbies, ja conegudes, i sovint irritants per la seva gratuïtat.

La publicació més espectacular —en edició molt acurada i luxosa— ha estat l'exhu-

mació del *Diccionario Filosófico* (Temes d'avui) del llunyà Voltaire. Reeditant una antiga traducció espanyola de l'obra del fill del notari francès, s'ha volgut fer un servei, sembla, als erudits i estudiosos. No per això deixa de ser curiós aquesta obstinació del seu editor, Fernando Savater, tot i que es comprèn per l'admiració que sent cap a aquest autor iconoclasta i anticlerical, posada de manifest en la seva obra *El jardín de las delicias*, finalista del Planeta de fa uns anys.

Per què s'han acumulat en aquests temps les edicions de diccionaris? Una raó pot ser la de facilitar textos de lectura fragmentada, que satisfan curiositats, proporcionen certa erudició amb facilitat, i no obliguen a massa esforç. Una altra causa pot ser el reconeixement de moltes ignoràncies col·lectives, com les que feien exclamar a Flaurvert, *Diccionari? Llibres fets per a ignorants!*

El Diccionari pot ser una arma de cultura, i la seva publicació ajuda a fer desaparèixer llacunes culturals de moltes persones. També pot, però, arribar a ser, en alguns casos, una enganyosa trampa, que ens faci creure que és una llebre el que se'ns ha condimentat, quan en realitat és un felí camuflat, que ronda per l'esperit irritat, despitat o cínic del seu autor.

La sardana i la dansa

II Congrés de Cultura Popular Catalana

Josep Ventura

Aquest dissabte, 20 de gener, a Vilanova i la Geltrú, se celebrarà l'àmbit del Congrés relatiu a Música Tradicional. L'acte es fa al Cercle Catòlic. Entre els actes programats hi ha una taula rodona amb Marcel Casellas, compositor i director de l'Aula de Música Tradicional i Popular; Paco López, graller, de la Coordinadora de Gegants del Baix Llobregat; Joan Serra, coreògraf, del Ball de Gitanes de Sant Esteve i director de l'Esbart Sant Cugat; i Eduard Tamames, músic i organitzador del Carnaval i la Festa Major de Solsona. Com a moderador hi serà Josep Albà, tècnic del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i organitzador del Festival Internacional de Música Popular i Tradicional de Vilanova i la Geltrú.

A la tarda se celebra un concert de música tradicional que presenta la Cercavila de Sant Antoni Abat, per la cobla de Tres Quartans dels Ministrers de la Vila Nova; Comparses i danses de Carnaval, per la banda del conservatori Mestre Montserrat; els Cors de Carnestoltes, per l'Agrupació de Balls Populars; processons i Via Crucis de Setmana Santa, pel grup d'Amics dels Versets; festa major pels Ministrers de la Vila i els Grallers de l'Acord; i els Pastorets, per l'orquestra i cors d'Actors del Cercle Catòlic.

Com ja es pot suposar/es llegiran també les comunicacions lliures, es farà la lectura i debat de les ponències 1, 2 i 3, al matí, 4, 5 i 6, a la tarda.

Podem recordar que pel mes de febrer, dies 3 i 4, se celebrarà a Girona, l'àmbit de sardanes.

Un profeta de la no-violència

C.C.

Aquest llibre ens permet descobrir la personalitat d'un home, Martin Luther King, que va combatre amb fermesa el racisme i la segregació als Estats Units. I ho va fer escollint l'opció filosòfica i religiosa de Gandhi. El pastor negre ens convida a utilitzar la no-violència per lluitar contra la segregació racial i la injustícia.

El moviment que encapçalava va mobilitzar milers de persones. Va sacsejar la consciència d'Amèrica i va obligar al legislador a introduir grans reformes en l'estatut dels negres.

Martin Luther King, assassinat el 4 d'abril de 1968 als 39 anys, va ser un profeta de la no-violència, un contestatari radical contra la societat americana, la qual condemna milers de persones a viure en condicions insostenibles de misèria. El 1964 rebia una consagració internacional amb l'obtenció del premi Nobel de la Pau com a reconeixement a la seva acció a favor dels drets cívics dels negres als Estats Units.

Sense cap dubte Martin Luther King és una de les personalitats carismàtiques d'aquest segle que va contribuir, amb una acció perseverant i valerosa, a lluitar contra totes les exclusions.

Llibres

Martin Luther King
Contra todas las exclusiones

Testigos
Desclée de Brouwer

Vincent Roussel. *Martin Luther King.*
Contra todas las exclusiones.
Ed. Desclée de Brouwer.

TONA

Pessebre Vivent d'Osona

Dies: 17, 24, 25, 26 i 31 desembre 1995

1, 6, 7 i 14 gener 1996

a les 6 de la tarda

Informació: (93) 887 05 65 i 887 02 23

Cinema

Nueve meses

(Nine Months)

Director: Chris Columbus. **Intèrprets:** Hugh Grant, Julianne Moore, Tom Arnold, Robin Williams.

J.J. Martín
(Aceprensa)

Nova comèdia hilarant de Chris Columbus (*Solo en casa*, *Sra. Doubfire*), basada en la pel·lícula francesa *Neuf mois*, de Patrick Braoude. Relata les desventures d'un jove molt egoista, quan la noia amb la qual viu li diu que tindrà un fill i que es vol casar.

Ben narrada, realitzada i interpretada, vol

mostrar, segons el seu jove director —que és pare de tres fills—, «l'alegria de tenir un fill i d'experimentar la vida de família». Ho aconsegueix i, fins i tot, fa un atractiu retrat de les famílies nombroses, al mateix temps, que critica valentment la por al compromís que imposa la societat consumista. Només desentonen un excés de didactisme sexual i una certa acceptació dels mètodes contraceptius.

Crònica televisiva

Un deure de justícia social

Miquel Àngel Codina.

«Les festes nadalenques han esdevingut en els darrers temps unes dates de consumisme exagerat que fereix la sensibilitat de qui pateix la pobresa, la misèria, la manca de treball i les terribles conseqüències de la marginació. Aquestes festivitats fan més palès, per contrast, l'existència de molts milions de pobres, fins i tot, dins la mateixa societat consumista», exposava un reeixit reportatge que va ser emès dins el programa religiós *Últimas preguntas* el dia de Reis, commemoració de l'Epifania del Senyor. L'Organització de les Nacions Unides ha proclamat 1996 com Any Internacional per a l'eradicació de la pobresa. És un deure de justícia social per part de la societat, en general, i dels poders públics, en particular, actuar de valent perquè les situacions de pobresa desapareguin totalment arreu del planeta.

Caldria, doncs, que tothom donéssim una mirada evangèlicament crítica a aquesta realitat ciutadana per tal d'analitzar com els diferents elements que la configuren repercuteixen en bé o en mal en la vida dels pobres. Pel que fa a aquesta qüestió, sant Pau recomanava el següent: «I no us acomodeu pas al model d'aquest món, sinó transformeu-vos per un renovellament de l'esperit, a fi de discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, que li és agradable, que és perfecte» (Rm 12,2). És una crua realitat en la qual 750 milions de persones viuen al Tercer Món en condicions de pobresa, de les quals 550 milions es troben en la misèria més extremada i 119 de cada mil infants es moren abans de fer els cinc anys de vida. En un món on 100.000 persones moren diàriament de fam, i en el que hom calcula que són 750 milions els infants subalimentats, contrasten fortament les situacions d'excedents i de consumisme que comporta el mecanisme dels mercats dels països rics. «On no hi ateny la justícia social, hi ateny la caritat cristiana», es manifestava en l'esmentat documental.

José María Ibáñez Burgos, delegat episcopal de Càritas a Madrid, hi va asseverar que «el Nord (els països rics) continua explotant el Sud (els països pobres)». Cal fer esment d'un desolador fenomen que cada cop augmenta progressivament al nostre voltant més immediat: el Quart Món, és a dir, les bosses de pobresa incloses dins les nacions desenvolupades i constituïdes per aturats sense subsidi, jubilats amb rendes insuficients, immigrants, etc. Cal sobretot conscienciar la gent per transformar el món i aconseguir, consegüentment, que sigui més just i solidari.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.30 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Misa*: amb la participació de l'Escolania de la Santa Creu de la catedral de Barcelona (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Maria-Eugènia Castellví; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Les esglésies de Catalunya*.

Dilluns 16.30 *Pueblo de Dios*.

TV3

Dissabte 08.15 *Signes dels Temps*. El programa proposa aquestes seccions:

—«Cara a cara» entre Mercè Ruiz, abadessa clarissa i Isabel Clara Simó, escriptora.

Un diàleg amb llibertat, a dues bandes: des de dins i des de fora de l'Església.

—Comentari de l'actualitat eclesial, amb un periodista.

—Entrevista a Intermón, amb motiu dels seus 40 anys de presència.

—Presentació de l'Evangeli del diumenge.

(Director: Josep-Maria Pont).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 19/1 20.30 *Creure avui*: Espai Cultural: *Ruta del barroc*. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 22/1 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 26/1 20.30 *Creure avui*: Taula rodona: *La unitat dels cristians*; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*

00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*

01.05 *Ràdio Vaticana.*

01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*

22.30 *Diàleg d'Església.*

23.00 *Panorama de cinema.*

00.03 *In Corpore sano.*

00.30 *Cova de clàssics.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.03 *Versió original.*

03.30 *Perfil.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimecres

22.05 *Sons i Resson.*

22.30 *Converses amb la*

ciència.

23.00 *Panorama Cultural.*

00.03 *Els veïns de l'escala.*

00.30 *Nit d'Estel.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*

22.30 *Tal dia com aquell.*

23.00 *En família.*

00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

23.00 *Encantats de*

conèixer-ho!

00.03 *Calaix de sastre.*

00.30 *Fila 7.*

01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Pedra angular.*

23.00 *Cova de Jazz.*

00.03 *Negra nit.*

00.30 *Les novetats a cau*

d'orella.

01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

21.55 *Raons per viure.*

22.03 *Mosaic.*

23.00 *La Gran-Via.*

23.30 *Blue Velvet.*

00.03 *Amb molt de gust.*

00.30 *Estel de colors.*

01.30 *Dietari de música i*

músics.

01.35 *Ràdio Vaticana.*

01.55 *Espurna d'alba.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Miserere, op. 44, de Gorecki; Miserere, de Allegri; Miserere II. Isle Wolf, de Pergolesi; Miserere mei Deus, de Tye.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida: conversa sobre un temà d'actualitat des de l'òptica de la fe* (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música: de temes religiosos.*

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós.*

10.00 *Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.*

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia: informacions, comentaris i entrevistes.*

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.*

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Ramon Vicens i Aspias, Pare Blanc, missioner durant 27 anys a Tanzània; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).*

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

08.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).*

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).*

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.*

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella.*

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat; amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). **Ràdio Arenys de Mar** (diumenges 9.15h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Begur** (diumenge 9.30h). **Ràdio Besalú** (diumenge 11.30h). **Ràdio la Vall** (dimecres 21.00h). **Ràdio les Planes** (dissabte 17.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimarts 14.30h). **Ràdio Sant Joan** (dimecres 20.00h).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca* (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89,1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.*

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari: en llatí des del Vaticà.*

22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

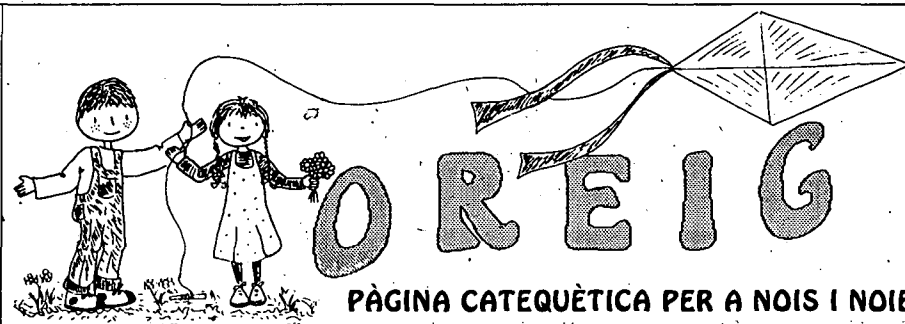
15.30 *Cafè i pastes: informacions, comentaris i entrevistes.*

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). **Ràdio Arenys de Mar** (dissabte 19.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (divendres 9.00h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h.) **Ràdio Begur** (per determinar). **Ràdio Besalú** (diumenge 12.00h). **Ràdio la Vall** (diumenge 14.30h). **Ràdio les Planes** (dissabte 17.00h.) **Ràdio Palafrugell** (dijous 21.00h

AMICS DE DÉU

Sant Tomàs d'Aquino, prevere i doctor de l'Església, 28 de gener

Tomàs va nèixer a finals de 1225 al castell de Rocaseca, prop de Nàpols, i va ser el setè fill dels comtes d'Aquino. Als cinc anys va ser enviat al monestir benedictí de Montecassino, amb la intenció que arribés a ser-ne l'abat.

Més tard a Nàpols, on va estudiar filosofia, va conèixer l'Orde de sant Domènec, fundada de feia poc, en la qual va ingressar. La seva família s'hi oposà i, per això, un germà seu el va segrestar i el va tancar al castell per obligar-lo a tornar amb els benedictins o a la vida seglar.

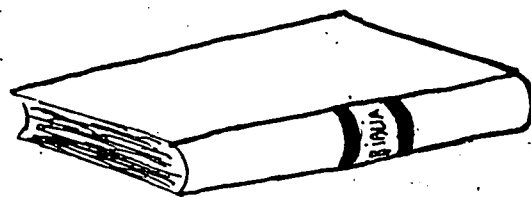
Tomàs va romandre ferm en la seva decisió, dedicat a la pregària i l'estudi. Va poder escapar del castell i tornar a Nàpols. Quatre anys més tard, va ser ordenat sacerdot i nomenat professor de la Universitat de Colònia (Alemanya); en aquesta ciutat havia estat deixeble de Sant Albert el Gran. Després va passar a ensenyar a París, on va desenvolupar una gran activitat docent, va escriure noves obres filosòfiques i va donar respostes i solucions a les nombroses consultes que li feien.

El 5 de desembre de 1273, després de celebrar la Santa Missa, va experimentar un canvi a la seva vida. Va deixar d'escriure i es va negar a dictar, deixant sense acabar la Suma Teològica, una de les seves obres més importants. Els seus superiors, tement per la seva salut, el van enviar a descansar. Un dia, segons expliquen els seus biògrafs, va dir al seu secretari: «Després del que Déu s'ha dignat revelar-me, tot el que he escrit em sembla no res».

Accedí de participar al II Concili de Lió. Però durant el viatge la seva salut es va ressentir moltíssim i va morir el 7 de març de 1274, als 49 anys, al convent de Fossanova.

FEM CATEQUESI

¿Què és la Tradició de l'Església?

La Tradició de l'Església o Sagrada Tradició arrenca de la predicació dels apòstols. Crist els va confiar la missió de predicar l'Evangelí i ensenyar a totes les persones el camí que porta a Déu; ells, al seu torn, van transmetre aquest encàrrec als seus successors, els bisbes.

Va ser la Tradició de l'Església la que va determinar que s'acceptés com a Escriptura inspirada per Déu els llibres de l'Antic Testament i la que va establir quins llibres, dels que s'havien escrit a partir del temps dels apòstols, havien de formar part del Nou Testament. I així tenim la Bíblia, que els cristians escoltem, llegim i meditem amb devoció.

També els apòstols van transmetre la Paraula de Déu per mitjà d'exemples i institucions que no apareixen a la Bíblia, però que van aprendre de la seva convivència amb Jesús o, posteriorment, sota el guiatge de l'Esperit Sant.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

El diumenge, dia del Senyor

Quan ja s'havia acabat el repòs del dissabte, les dones anaren al sepulcre de Jesús per ungir el seu cos amb els ungüents funeraris, segons el seu costum. Era el diumenge molt de matí.

Anaven tristes, ja que sabien la gran injustícia que havien fet amb el seu Mestre fent-lo morir a la creu. A més, es preguntaven qui els podria apartar la pedra —molt grossa!— que tancava la tomba; tenien por que no hi poguessin entrar.

Amb aquests pensaments arriben al lloc on havien enterrat Jesús. Així que hi són, s'adonen que algú havia tret la pedra. «Què vol dir això? No és normal!» pensaven mig espantades. Entren i veuen que Jesús no hi és. Quin esglai! «Algú l'ha robat! Però, per què?». Enmig d'aquests pensaments, escolten una veu amable, es giren i veuen un jove vestit de blanc, amb rostre d'àngel, que els diu: «Per què busqueu entre els morts aquell que és viu? No hi és aquí; ha ressuscitat!».

Tan bon punt sentiren aquestes paraules se n'anaren corrents a veure els apòstols. Els ho contaren i, de seguida, Pere —el primer dels dotze— i Joan, van anar a comprovar-ho; és que no s'ho acabaven de creure!

Després, un cop hagueren vist el que les dones els explicaven, van comprendre que el Senyor havia ressuscitat, i recordaren que ja Ell, en alguna ocasió, els ho havia dit: «el tercer dia ressuscitaré». I així fou.

El vespre d'aquell mateix diumenge se'ls aparegué i el van veure amb gran alegria per part de tots.

D'aleshores ençà, el diumenge, és el dia del Senyor, i celebrem l'Eucaristia perquè és el memorial de la mort i resurrecció de Jesús, el nostre Salvador.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

Déu fa aliança amb Abraham

Una nit Abraham era fora de la tenda, sol. Pregava Déu. Déu parlà amb Abraham i li digué: «Mira el cel, compta els estels, si pots. Tan nombrosos com els estels seran els fills i les filles que has de tenir.» I Abraham va confiar en Déu.

Un dia, era cap al migdia, mentre estava assegut a l'entrada de

la tenda veié arribar tres homes. Abraham s'aixecà i anà a trobar-los. Van entrar a la tenda i els va oferir mantega i llet, carn i pa.

En acabar el dinar, un dels forasters preguntà: «¿On és la teva dona, Sara?» Abraham respongué: «És aquí, a la tenda». I el convidat li va dir: «L'any vinent, per aquesta època tornaré i Sara, la teva dona, haurà tingut un fill».

Sara, que havia sentit les paraules del foraster des de dins de la tenda, se'n reia pensant: «Aquest home no sap que sóc vella i Abraham ja té molts anys també.» Però el foraster va preguntar: «¿Hi ha res impossible per a Déu?».

I Déu va complir la promesa. Sara va ser mare. I posaren al seu fill el nom que Déu els havia dit. L'anomenaren Isaac, que vol dir: «Déu somriu.»

Isaac anava creixent.

VOCABULARI
CATEQUÈTIC

Àngel de la guarda: L'àngel que Déu ens dona personalment a cadascú per a protegir-nos, guardar-nos a la terra i guiar-nos cap al cel.

Dimonis: Esperits del mal. / Àngels rebels que van desobeir Déu, van pecar contra Ell i van ser condemnats a l'infern. Els dimonis odien Déu i tempten els homes per fer-los caure en el pecat.

Enteniment: Potència de l'ànima per la que podem comprendre. / Facultat de comprendre i assimilar tot allò que aprenem. / Raó. / Ment. / Intel·ligència.

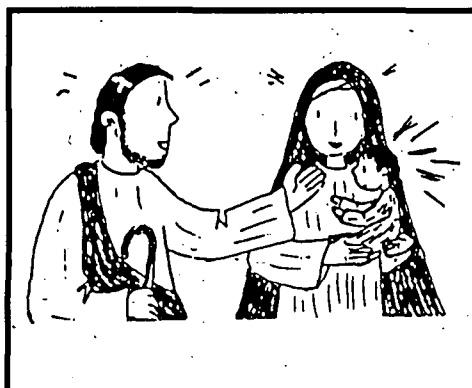
Lliure albir: Capacitat de decidir lliurement.

Lloança: Paraula o acte pel qual donem glòria a Déu. / Elogi.

Memòria: Potència de l'ànima per la que podem recordar. / Facultat de la ment per recordar. / Record, presència en la ment d'una persona o d'un fet del passat.

Voluntat: Potència de l'ànima per la qual podem decidir, governar i triar els nostres actes. / Capacitat de decisió. / Lliure albir. / Allò que hom vol.

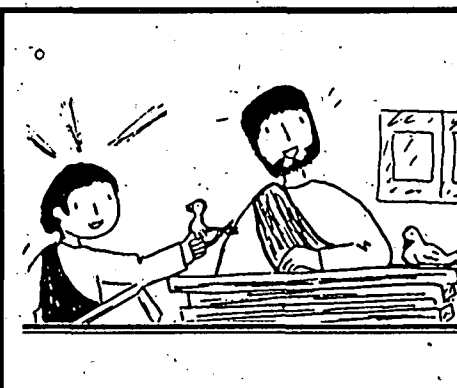
CADA SETMANA UNA FIGURA

LA SAGRADA FAMÍLIA

ELS TRES MAGS

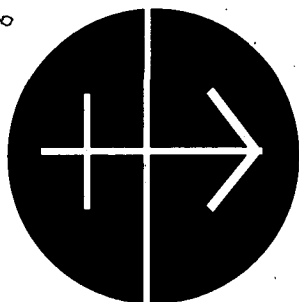

NATZARET

JESÚS EN EL TEMPLE

Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel Papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells qui es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

La nostra iniciativa de resar el Rosari conjuntament amb els Cristians Ortodoxos té tota l'aprovació del Papa Joan Pau II. L'11 de desembre de 1992, el P. Werenfried fou invitat al Vaticà, on va dinar amb el Sant Pare. Després de l'àpat, el P. Werenfried oferí al Papa un Llibret del Rosari. El Papa, tanmateix, el va rebutjar amb aquests mots: "Gràcies, ja el conec. Cada dia en llegeixo una pàgina".

El Sant Pare, acull de bon grat la contribució que Ajuda a l'Església Necessitada ara està oferint a l'Església Ortodoxa per la re-evangelització de Rússia.

El 13 d'octubre de 1992, el P. Werenfried resà el Rosari a la Plaça Roja de Moscou. Li feien costat dues religioses de la Nunciatura i un petit grup d'amics. Va ser un començament petit que portà grans conseqüències.

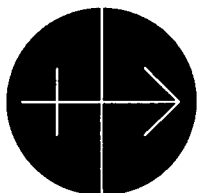
Dues setmanes després del nostre primer anunci radiofònic vam començar a enviar l'edició en rus del Llibret del Rosari als 50.000 creients de Rússia que ens ho havien demanat.

A l'occident també hi tenen un gran interès. En alguns països se'ns han esgotat les existències de Llibrets i se n'han hagut de fer noves edicions. Si van continuant així les coses, aviat n'hauréu enviat milions de còpies a l'est i a l'oest, amb la confiança que milions de persones estan pregant amb nosaltres per la conversió d'occident, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església Ortodoxa i la Catòlica. Pregui amb nosaltres i, amb goig al cor, ajudi'ns a cobrir costos.

COM S'AJUDA LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 1.000 PESSETES. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret "Sota la Teva empara ens acollim" i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Rússia que ens ho estan sol·licitant.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. (91) 725 92 12

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2.ª - 08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Vía Augusta, 6. 08006 Barcelona

☐ Vull rebre Rosaris i Llibrets, unint-me a la CAMPANYA.

☐ Hi col·laboro amb Ptes.

Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐

Nom i cognoms

Carrer.....núm.....

Codi Postal, Població.....

Província.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. C.I.F. n.º Q-2800175 - H.

afinant

Llindar

Qui té por avui en l'Església?

Manuel Valls i Serra
 director

Una de les acusacions que es fa a l'Església i, sobretot, a la jerarquia, és que té por als canvis. L'Església hauria de superar aquesta por que la paralitza i adaptar-se a la societat actual. És contra aquesta por que s'aixeca una onada de protestes avui a Europa. És per superar aquesta por que es proposen com a necessaris uns canvis. Uns cristians lliures en una Església lliure. Aquest argument de la por està obrint bretxa. Els mitjans de comunicació li donen suport. La nostra Església, estaria segons ells, sotmesa a la fèrria autoritat d'un Papa intransigent que es resisteix al canvi.

Ara bé, qui, o qui són, tanmateix, els qui tenen realment por? El Papa? Sembla que hagim oblidat les seves primeres paraules: «No tingueu por». Durant aquests anys Joan Pau II no ha estat, precisament, un Papa poruc. Ha demostrat tenir un coratge i una tenacitat inigualables. Més encara, ha volgut comunicar aquesta valentia a tota l'Església. El Papa actual creu que, per amor a Crist i a l'home, l'Església, de nou, ha de posar-se dempeus i viure, si cal, fins al martiri la seva adhesió al Senyor. N'hi ha prou amb fullejar el seu primer document, l'encíclica *Redemptor hominis*, i un dels últims, la carta apostòlica *Tertio Millennio adveniente* per confirmar-ho. Quina força moral i quina tensió espiritual desitja el Papa comunicar a tota l'Església catòlica!

No, aquest Papa, no sap què és la por. És tan gran la força de la seva fe i el coratge de la seva esperança. Segons la ment de Joan Pau II, per amor a Crist,

hem d'estar disposats a donar-ho tot. Des d'aquesta perspectiva seria la por paralitzant a un compromís total i definitiu el que sufoca les vocacions. Seria la por a donar a conèixer a Crist el que anul·la la capacitat missionera. Seria la temença a la cultura dominant el que alimenta un cristianisme dèbil, mediocre i vergonyant. Seria la por a confessar amb fermesa la nostra fe en l'ambient el que ens entreté en qüestions menors d'ordre intraeclesial.

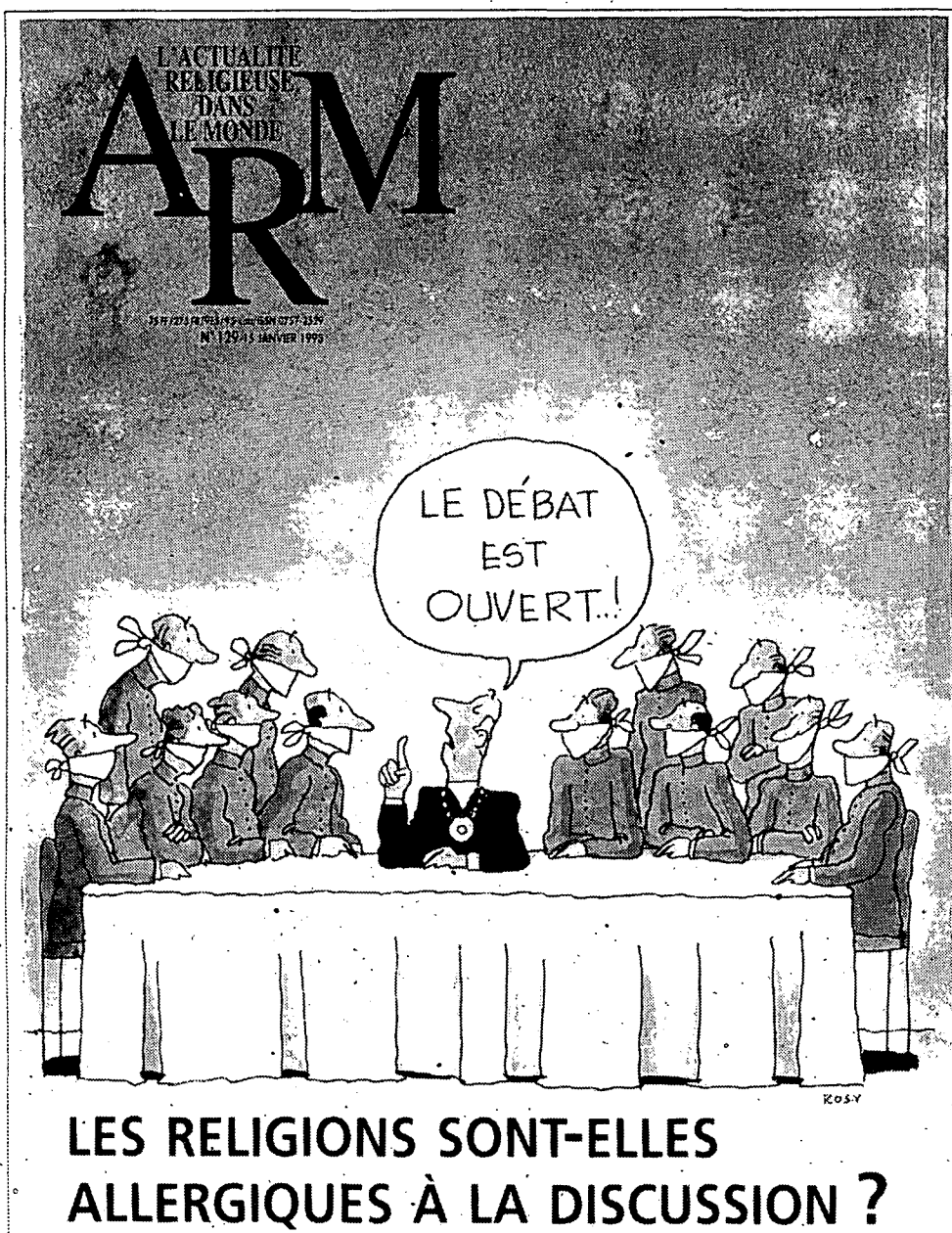
Les peticions de reforma de l'Església duta a terme per alguns sectors s'acompanyen de l'acusació de por per part de la màxima autoritat eclesial, la qual s'estaria resistint numantament a elles. Però, avui, qui té por a l'Església? No passarà que la por estigui també en una altra banda i no només a Roma? Por a no comptar suficientment en aquesta societat, por a certs compromisos radicals, por

a la diferència, por a la identitat, por a la pròpia història, i en definitiva, una enorme mala consciència i un clar acomplexament. Algunes d'aquestes peticions, fins a quin punt no són ja l'efecte i el fruit d'una progressiva però efectiva secularització de les ments i dels cors de molts cristians europeus? On és la por? La majoria dels temes d'aquestes peticions són clarament eurocèntrics, alienes a allò que se sent i es viu en el conjunt de l'Església i que podrien, fins i tot, interpretar-se com un clar reflex d'aburguesament eclesial en el sentit que cerquen una fàcil acomodació a aquesta societat. Però els sectors crítics, tanmateix, creuen que el problema estaria en l'al·lèrgia a la discussió i al debat que hi ha a l'Església. La jerarquia té por a afrontar certes qüestions i no facilita el diàleg.

Estem davant una situació complexa i

difícil que requerirà, sens dubte, molta paciència i molt diàleg. No estic segur que se solucioni a cop de documents. Uns posen com a causa del descontentament i de l'abandonament el que segons uns altres no és més que l'efecte d'un debilitament de la fe. S'ha aixecat un mur de desconfiança entre uns i altres. Estem profundament dividits. I el pitjor, viure adherit al magisteri del Papa i dels bisbes en comunió amb ell s'ha convertit en matèria de sospita. És ser només d'una part. Significa haver pres ja partit en contra de la resta que opinen el contrari. Al final, tot es redueix a opinió. La fe ha deixat de ser una obediència, una escolta, l'acollida d'una forma d'ensenyament que ve dels apòstols. Per a uns, Roma no té importància o l'ha de tenir cada vegada menys. Per a d'altres, es tractaria simplement de *passar* d'aquests catòlics crítics. Però aquests compten avui amb la connivència i el suport de la majoria dels mitjans de comunicació social.

Paradoxalment, són els que acusen a l'Església de ser un poder que es resisteix a ser gestionat entre tots, els que tenen de la seva part el Poder i els poders d'aquesta societat. Són ells els marginats o ho és l'Església? És per por o per fidelitat que actua avui l'Església jeràrquica? El que és cert és que la imatge social de l'Església en el seu conjunt queda així greument malmesa i la comunió eclesial pertorbada seriósament. A aquella imatge se li contraposen llavors figures mediàtiques que s'enarboren com a emblemes de la postura crítica i que són enaltides de manera interessada. Però això ja és un altre tema.

La revista «L'Actualité Religieuse dans le Monde» (15-1-95) qüestionava si les religions són al·lèrgiques a la discussió

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Salut moral i societat (2)

Síntomes d'un desplaçament

Em fixo ara en l'evolució d'una franja social que, fa trenta anys, anava a Missa, per dir-ho ras i curt amb una expressió insuficient que ens serveix, però, per a entendre'ns. Gent de classes mitjanes —inclosos sectors d'obers qualificats i del món agrari— demòcrates, conciliars, progressistes, solidaris... Aleshores feien o acabaven un procés d'obertura que els havia dut a superar formes de religiositat més tradicionals, més moralistes, més temorenques. Molts formaven part de moviments apostòlics o d'equips de matrimonis i s'alimentaven de l'abundosa literatura espiritual europea que en aquells anys es publicava amb tant d'èxit.

Una part de la generació jove, que havia heretat amb més força les actituds obertes i la sensibilitat social dels seus pares que les seves conviccions religioses, se sentí atreta pel marxisme. Això comportà, generalment, el refredament o la pèrdua de la fe, però no de l'exigència ètica. De vegades, al revés: els objectius revolucionaris els feien créixer en generositat i capacitat de sacrifici.

Aquesta franja social ha estat, en el seu conjunt, el centre de gravetat del nostre catolicisme.

...la radicalització del sentit crític i de la racionalització... col·loquen una bona part d'aquell sector social en un pendís de secularització que no és fàcil preveure on arribarà

Avui, però, observem símptomes d'un cert desplaçament d'aquest centre. La davallada de la pràctica religiosa, el distanciament de l'Església —especialment en l'actual pontificat—, la radicalització del sentit crític i de la racionalització... col·loquen una bona part d'aquell sector social en un pendís de secularització que no és fàcil preveure on arribarà. Els qui, d'alguna manera, deixen la fe no solen anar a una més gran exigència ètica com els marxistes d'abans.

S'observa, al mateix temps, una renovada sensibilitat religiosa en altres franges de població menys estructurades socialment i culturalment. Diferents, en tot cas, d'aquella a la qual m'he referit abans. N'és un exemple, entre d'altres, l'origen de moltes de les poques vocacions actuals al sacerdoti. Nous corrents d'espiritualitat i nous moviments, també més simples que els anteriors, creixen en aquests ambients. Això passa aquí i a altres països europeus, com França. Per això he parlat de símptomes de desplaçament del centre de gravetat del catolicisme.

Per un costat, el d'aquesta renovada sensibilitat religiosa, això té aspectes positius. Per l'altre, el del refredament dels altres i de la pèrdua per a les comunitats eclesials dels seus valors, en té de negatius. És bo de sentir-se'n interpellat. I de pensar en el perill de deteriorament del nucli social que ha estat fins avui el centre de gravetat del nostre catolicisme, si no torna a obrir-se a la fe essencial i senzilla, tot preferint-la a la saviesa del món.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Mestres i models

El cardenal Newman escriví que «el cristianisme s'ha sostingut en el món no com un sistema, ni mitjançant llibres, ni per controvèrsies, ni en virtut del poder temporal, sinó a través de la influència personal d'homes que han estat alhora mestres i models de la doctrina ensenyada».

Recordo, amb agraïment, que el professor que m'explicà els llibres del Nou Testament, solia dir que la fe era com una llum que s'encenia amb una altra. Com qui encén un ciri amb un altre ciri encès. Pau VI, a l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, del 1975, va escriure: «Tàcitament o a grans crits, però sempre amb força, se'ns pregunta: creieu de debò allò que anuncieu? Viviu el que creieu? Prediqueu realment allò que viviu? Més que mai el testimoniatge de la vida s'ha convertit en una condició essencial de l'eficàcia profunda de la predicació. Per això, ens trobem fins a cert punt responsables de tot progrés i eficàcia de l'Evangeli que proclamem».

De fet, Jesús, el vertader i únic Mestre, ensenya amb tota la seva vida. Els seus fets i les seves paraules eren doctrina vivificadora. Aquesta unitat donava coherència i autoritat a la seva predicació. El mestratge de Crist necessita també models i mestres. Que visquin allò que anuncien. Que, a més a més de dir el precepte de l'amor, estimin sense diferències. Fins a perdonar els enemics i pregar per ells. Mestres i models que basteixin pedra a pedra —de persona a persona— el Cos de Crist.

Impromptu

Oriol Camps

Ha mort un home exemplar

Una senzilla esquila a *La Vanguardia* ens ha fet saber la mort del senyor Josep Montes i Moreno, un desconegut per la immensa majoria, però que seran molts els qui el recordaran amb amor i simpatia...

I, qui era aquest senyor? Aparentment només un empleat d'oficina que s'ha passat la vida de cara als números, omplint llibres de comptabilitat. Però aquesta oficina era la popular llibreria *La Formiga d'Or*, on va ingressar com aprenent de meritori als catorze anys, i arribant temps després a comptable, càrrec en l'exercici del qual va arribar a la jubilació... continuant la seva col·laboració amb l'empresa com a conseller, i atenent després voluntàriament el servei de subscripcions a revistes religioses, tasca que fins fa poc va exercir...

Un senyor sense història, dirà algú... Però jo li respondria que no cal fer història per ser una gran persona, un gran home, amb més de setanta anys de continuïtat i de fidelitat a la mateixa empresa.

I sempre amb una envejable bonhomia que li sorgia pels ulls i els llavis... Jo trobo que una vida així és tant o més important que la d'alguns famosos carregats de fans, però buits de fidelitat, encara que protagonitzin moltes històries.

Que el Senyor li atorgui el merescut repòs.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Les noies filipines que vénen

Ha commogut l'opinió internacional que una noia filipina de 16 anys, Sarah Balabagan, fos condemnada a mort per haver apunyalat un àrab adinerat de 70 anys, a qui servia. El motiu: el moro masclista l'havia violada diverses vegades. «Ha estat per salvar el meu honor», digué la jove a la policia després de confessar haver clavat 34 punyalades a l'ancià provocatiu.

Tot i que gràcies a unes gestions de diferents organismes a favor dels drets humans Sara Balabagan s'ha salvat de la pena capital, les motivacions d'aquest crim tenen certa explicació atenuant.

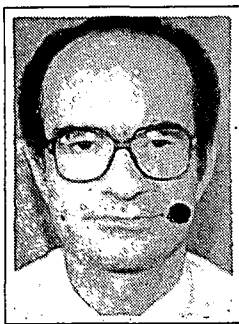
Sara és filipina. El milió i escaig de filipins emigrats als països àrabs es troben en situacions difícils i molt tristes.

No fa gaire que els bisbes de Filipines van publicar una Carta pastoral col·lectiva en la qual lamenten el fet d'haver d'emigrar set milions de nadius a diverses parts del món. Als Estats Units, les noies filipines cobren plegades uns quatre milions de dòlars cada any, fruit del seu treball. Però aquest benefici s'aconsegueix —escruien els bisbes en la seva Pastoral— «a base d'injustícies, pèrdua de la vida, pèrdua de la pròpia dignitat, abusos sexuals i maltractes, explotacions laborals, degradació moral

en general, ruptura de les famílies, pèrdua de la fe religiosa, soledat i altres sofriments».

Després de responsabilitzar el govern de la trista situació socioeconòmica del país, els bisbes denuncien «la mafia» de les agències de reclutament d'emigrants, que falsifiquen els documents dels interessats: fan contractes de treballs temporals sense cap garantia, s'apropien dels passaports dels clients i menen moltes noies a la prostitució organitzada. Com exemple de les gestions immorals de les agències, en el passaport de Sarah Balabagan figurava que la noia de 16 anys en tenia 29, per no ser acusada l'agència d'abús de menors.

És cert que les noies filipines que vénen a Europa i també a Espanya i Catalunya no són objecte de marginacions i tractes tan cruels, però també aquí ens caldria un examen de consciència. En efecte: són contractades temporalment per defugir problemes laborals? Se'ls assigna un sou de misèria, que no acceptarien les noies de servei domèstic castellanes o catalanes? Se'ls dona espais lliures un cop a la setmana per instruir-se, per cultivar la seva fe i per retrobar-se amb altres filipines amigues en centres de formació, de lleure o d'esbarjo que organitzen algunes parròquies?

FERRAN GUILLÉN

Escolapi

Vocacions dèbils?

Hi ha un «pensament dèbil», hi ha una «teologia dèbil», també hi ha vocacions dèbils?

Sí, i en una proporció alarmant, segons diuen les Congregacions Romanes que s'ocupen de les dispenses del celibat i dels vots religiosos.

Quan era d'esperar un descens en les peticions de dispensa dels qui acaben de comprometre's amb el servei definitiu del Senyor, la riuada continua desbordant les previsions més pessimistes.

Per què? On anar a cercar una raó?

Normalment es parla de crisi d'afectivitat, de manca de maduresa, d'antropologia insegura, que serien *el mal del segle*.

Voldria proposar una altra dimensió al problema, que concerneix sobretot a la fe del candidat: la manca del «sentit de Déu» i en conseqüència del «temor», en el sentit bíblic, per part de qui vol comprometre's al servei del Senyor etern i totpoderós.

Intentaré explicar-me.

La cultura dominant, fins i tot quan passa una imatge de Déu i de Crist, tendeix a buidar-les del contingut estrictament diví, per convertir-los en un suport sentimental i confortable. La mentalitat del progrés indefinit, que ens arriba de les Llums, i que ha esborrat de l'horitzó la idea d'eternitat i de Providència, que tot ho conduïa vers aquesta Eternitat joiosa, ha produït un tipus d'home totalment submergit en el temps, en el provisional, incapaç, per tant, de compromisos definitius, perquè res no és definitiu (Quant a això, la conversa entre Mr. Lacroix i el cavaller, el pare de Samba Diallo, en *L'Aventure Ambigüe* de Cheick Hamidou Kane és paradigmàtica).

Si esborro de l'horitzó de la història humana, personal i col·lectiva, el disseny d'eternitat que el Déu de la Revelació proclama, aquesta història es converteix en banal, ja no li resta cap punt de suport, cap raó més enllà d'ella mateixa. El «paradis ara» és la seva única meta.

Des d'aquesta perspectiva, ni sacerdoci, ni professió religiosa, ni matrimoni poden ser «per sempre», perquè ja no existeix un concepte de compromís davant Déu i per

Déu, que és l'etern, i que donarà a la meua vida un sentit definitiu, justament a través d'aquest compromís segellat amb la seva gràcia i en presència seva.

En l'antic ritual de Professió dels PP. Escolapis, quan el futur profés estava prosternat i cobert amb un drap negre, a manera de funeral místic, es cantava de manera molt realista el salm 115: *Compliré les meves prometes (=vota mea) ho faré davant del poble, en els atrijs de la casa del Senyor, al teu bell mig, Jerusalem.* (Salm 115,18-19).

Només en la fe i en el temor de Déu té sentit tot això.

De cap manera podia adjudicar-me el do que acabo de fer de mi mateix solemnement al Senyor, perquè Déu és Déu. L'amor que condueix a aquesta oblació, ha de ser entès aquí com a fruit d'aquesta fe, arrelada en el sentit de Déu, dona a l'ànima un infrangible «sant temor». Sense aquesta fe, la caritat es converteix en un sentiment passatger i cec. Ja no és una «virtut teològica».

Només de la fe brollen les «vocacions sòlides», que es recolzen en la «roca eterna», perquè és precisament la fe la que concedeix a l'home, sempre dèbil i submergit en el temps, aquesta participació de l'eternitat de Déu i del seu disseny, que ens fa constants i oberts. Cap promesa de felicitat és a l'altura de l'home!

Ara bé, no cal dir que aquesta fe és una de viscuda, i que, per consegüent, engendra una afectivitat nova i sanejada de la debilitat malaltissa que constatem avui dia. Aquesta fe confereix a l'afectivitat humana la seva veritable dimensió de centre o cor de la vida. Estem davant l'*amor meus pondus meum* de sant Agustí.

De manera totalment personal vull afegir que per a mi la gran lliçó de l'Islam a l'Església en el moment actual està precisament aquí. L'Islam sap que «Déu és Déu» i l'adora. El radical sentit de creaturalitat és sant i consti-

tueix el principi de la saviesa. L'exemple de Foucauld al Marroc, trobant aquest sentit de Déu, gràcies a l'Islam que l'adora, em sembla paradigmàtic. L'Occident ja no sap «agenollar-se» davant Déu! El gran Pau, al contrari, proclama aquesta actitud de cara a Crist i per a tota la creació. Agraïxo als meus germans musulmans aquesta lliçó del sentit religiós de la vida humana.

La vida, a més, és llarga, difícil i dura, sense aquest sentit autèntic, bíblic, del temor de Déu, tot cristià està exposat, en un o altre moment, a flaquejar, a abandonar. I això és aplicable a tota vocació: conjugal, sacerdotal, religiosa. Heus ací el sentit d'aquesta reflexió.

La nostra Església ja no té vocacions sòlides perquè la seva predicació de l'Evangeli de Crist és «dèbil», de manera que no engendra una fe autèntica. Si Déu ja no és Déu, el Fill de Déu també ha perdut el seu poder de salvació, i tot es converteix en una mena d'anunci agradable, que ajuda a fer que la vida sigui una mica més suportable, i res més. Això ja no és la Salvació!

Cal poder proclamar amb Pau: Tenim el sentit de Crist, de la seva mort, de la seva resurrecció i del seu judici.

Només aconseguirem salvar la nostra cultura d'aquesta invasió de banalitat suïcida, si retornem als homes d'ara la consciència de la irrupció de l'eternitat en Crist. A nosaltres ens toca proclamar-ho, a l'Esperit Sant obrir els cors. Però sabem que tot el sentit de la presència del Fill

Només de la fe brollen les «vocacions sòlides», que es recolzen en la «roca eterna», perquè és precisament la fe la que concedeix a l'home, sempre dèbil i submergit en el temps, aquesta participació de l'eternitat de Déu i del seu disseny, que ens fa constants i oberts. Cap promesa de felicitat és a l'altura de l'home!

entre nosaltres és aquí: només el Fill, perquè és Déu, pot salvar a l'home del temps, el veritable «déu totpoderós» dels ateus lúcids d'avui, com per exemple Françoise Sagan (cf. «Des coups de pied dans l'âme»).

El misteri i el poder de la litúrgia de l'Església també és aquí: en els sagraments, en l'Eucaristia sobretot, ens insereix en l'eternitat del Misteri de Déu, ens fa «passar» amb Crist d'aquest món al Pare, i el sacerdot, com el matrimoni, són sagraments!

Sense negar les raons antropològiques de la debilitat de les vocacions, no és aquí la raó profunda, la causa teològica de la debilitat de les vocacions i de la cultura actuals?

Pinzellades

Justo López Melús

Impàvid davant els insults

Hauríem de ser tan lliures que no ens inquietés l'opinió dels altres ni ens afectés la seva manca de respecte. A un mestre semblaven deixar-lo impàvid els insults que li dirigia un visitant. I ho explicava així: Si algú t'envia una carta i et negues a obrir-la, mai no et molestarà el seu contingut. Per molt que escopiu a les cascades del Niàgara, no aconseguireu embrutar-les.

Dos sord-muts es barallaven. Quan un empleat de la casa va voler posar ordre, va veure que un d'ells estava d'esquena i l'altre es trencava de riure. —De què rius, i per què està tan enfadat el teu company?, li va preguntar l'empleat per signes. I li va respondre el sord-mut, també per signes: Perquè em vol dir penjaments, però jo em nego a mirar-lo.

Humor

Conclou al Vaticà el Sínode especial per al Líban

Reafirmar la identitat cristiana i àrab en harmonia amb els musulmans

ROMA.— El Líban és l'únic Estat àrab on cristians i musulmans gaudeixen d'igualtat jurídica, fins al punt que la seva essència com a país és precisament aquesta harmonia pluralista. Tanmateix, els efectes de més de quinze anys de guerra (1975-1990) i d'acords internacionals incomplets fan que el «País dels Cedres» pateixi encara una greu crisi. La contribució de l'Església a la reconstrucció moral i material del Líban fou el tema del Sínode especial dels bisbes, que se celebrà al Vaticà del 26 de novembre al 14 de desembre.

Diego Contreras

(Aceprensa)

El Sínode va ser convocat pel Papa el 12 de juny de 1991. Al principi, i en atenció a la dramàtica experiència que havia sofert la nació, es tenia el desig de celebrar-lo en el mateix territori, però la idea va ser refusada tant per motius de seguretat com per facilitar al Papa la seva presència en totes les sessions. Si bé part de l'opinió pública libanesa va rebre la convocatòria amb certa indiferència, l'atenció pel Sínode va anar creixent tal com demostra la presència al Vaticà de trenta-nou enviats especials de mitjans de comunicació del país.

El Líban té una extensió de 10.452 quilòmetres quadrats i una població de tres milions d'habitants. Encara que la nació es va proclamar en república el 1922 i va assolir la seva plena independència el 1946, es pot dir que sempre ha gaudit d'amplis marges d'autonomia, fins i tot quan formava part de l'imperi otomà. Líban és membre fundador de l'ONU i de la Lliga d'Estatos Àrabs.

Un pacte nacional no escrit dona igualtat de drets a cristians i musulmans, i distribueix equitativament els càrrecs públics a raó de la comunitat de pertinença. Es tracta d'un peculiar sistema comunitari, d'una democràcia consensual on s'exerceix la representació a través de la pertinença religiosa. No hi ha partits aconfessionals.

Més que un país, un missatge

L'interès de Joan Pau II pel Líban havia quedat palès en les més de cent crides públiques a favor de la pau en el país. Entre aquestes s'inclouen cartes a nombrosos caps d'Estat i responsables d'organismes internacionals, a l'episcopat mundial, un missatge a tots els musulmans, i fins i tot, la convocatòria d'una «jornada universal de pregària per la pau al Líban», celebrada la tardor de 1989.

Sobre aquesta descripció del Líban com a missatge han reflexionat àmpliament els més de setanta participants al Sínode, entre els quals figuraven sis representants d'altres con-

fessions cristianes i tres comunitats musulmanes (sunnites, xiïtes i drusos). El mosaic libanès és, sens dubte, un dels més suggestius del món amb les seves dotze comunitats cristianes (sis catòliques, cadascuna amb el seu propi ritu, entre les quals destaca la maronita) i cinc musulmanes. L'àrab ha estat un dels idiomes més usats durant els vint dies de treball.

Punt de referència per al Pròxim Orient

Els resultats del Sínode seran recollits pel Papa en una exhortació apostòlica, que serà presentada pel mateix Sant Pare en terra libanesa, com ja va fer el passat més de setembre amb l'exhortació *Ecclesia in Africa*, fruit del Sínode africà. Es podrà realitzar així, possiblement el 1996, el seu anhelat viatge al país.

La posada en pràctica de les línies generals no esperarà, tanmateix, la publicació del document. El missatge final, presentat en una conferència de premsa presidida pel cardenal Nasrallah Pierre Sfeir, patriarca d'Antioquia dels maronites, sintetitza els punts centrals.

Unitat i diversitat

El missatge assenyalava la necessitat de la unió entre les diferents comunitats catòliques. S'hauran de crear, si cal, les estructures necessàries, però sobretot «una nova mentalitat» que dugui a la «preocupació constant per subratllar la unitat, en el respecte de la diversitat». Aquesta obertura s'ha de reflectir també en la sol·licitud per les altres comunitats catòliques del Pròxim Orient i d'Àfrica, pels emigrants i refugiats, i per les altres

Esglésies cristianes, amb les quals hi ha tradicionalment bones relacions.

Atenent a l'especificitat del Líban, amb la seva organització política i social segons les comunitats, els pares sinodals demanen a les comunitats fidels que no instrumentalitzin aquesta premissa per disputar-se llocs públics, en detriment de la competència i qualitats necessàries per ocupar-los.

Restablir la sobirania

El missatge subratlla la importància de la vocació dels laics en la construcció de la realitat temporal. Entre els camps on aquest treball resulta més urgent s'esmenta «el suport moral i material als futurs matrimonis i les famílies en dificultat», especialment fomentant iniciatives per facilitar habitatges assequibles (actualment prima l'especulació amb preus impossibles). El Sínode es proposa multiplicar aquestes iniciatives i continuar posant a disposició, per aquest fi, terrenys propietat d'institucions eclesiaístiques.

Pel que fa a «la nostra independència i sobirania», el missatge constata que «no hi ha res més desmoralitzador per al poble libanès que el sentiment de no ser amo del seu propi destí». Aquest sentiment, que paralitza la vida nacional, retarda el retorn dels emigrants i continua fomentant la sortida a l'exterior. «Cal restablir la sobirania del país en el seu territori, alliberant-lo de l'ocupació israeliana (...). D'altra banda, la pau interna s'ha de traduir en la sortida de les forces sirianes i l'extensió de la presència de l'exèrcit libanès en tot el territori nacional».

El respecte dels drets humans està en el centre de la renovació del Líban. Els pares sinodals demanen a l'Estat que «es posi fi als arrestos arbitraris, que se suprimeixi la tortura

que s'alliberi a les persones empresonades per motius polítics, que s'aclareixi la sort dels desapareguts, que es posi en condicions de poder tornar i viure en condicions de seguretat a tots aquells qui han estat allunyats del Líban sense procediments judicials, que es restableixi la igualtat de tots els homes davant la llei i la justícia».

El Sínode demana restablir la sobirania del país en el seu territori, amb la retirada de les forces sirianes i israelianes

Moltes zones de Beirut mostren encara els efectes devastadors d'una guerra que es va perllongar més de 15 anys

Monsenyor Béchara Raï, bisbe de Byblos

La crisi que paralitza el país té el seu origen en la presència estrangera

No hi ha problemes de convivència entre cristians i musulmans, segons afirma en aquesta entrevista monsenyor Béchara Raï, bisbe maronita de Byblos (Jbeil), de 55 anys, que ha presidit la Comissió per a la Informació durant l'assemblea sinodal. La crisi que paralitza el país, afegeix, té el seu origen en la presència estrangera, condemnada reiteradament i inútilment pels organismes internacionals.

Finalitzada la guerra, ha minvat l'interès pel Líban en la premsa internacional? Quin és avui l'estat real del país?

—Ens trobem amb una situació d'acords violats pel que fa a aspectes tan essencials com la integritat territorial, la sobirania i la independència. Israel ocupa una part del sud, malgrat les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, concretament la 425, del 1978, i la 509, del 1982, que ordenen a Israel abandonar el territori del Líban «de manera incondicional i immediata».

Per altra banda, encara hi romanen en més de dos terços del país quaranta mil soldats siris, que haurien d'haver iniciat una retirada programada després dels acords de Taef, del 1989, i ser substituïts per l'exèrcit libanès. A més, la resolució 520 del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, del 1982, ordena que totes les forces armades no libaneses abandonin el territori del país. Malgrat tot, encara no s'ha fet res. Cal afegir-hi, també, la situació dels refugiats palestins al Líban.

—Quin és el seu nombre?

—Es calcula que al voltant del mig milió. Cal no oblidar que es tracta d'un poble que ha estat espoliat dels seus drets, ferit en la seva dignitat i, per tant, un poble «rebel»: com no es poden rebel·lar contra la comunitat internacional o Israel, es rebel·len contra la societat libanesa. Aquest va ser el problema que va fer esclatar la guerra al Líban el 1975: volien els seus drets a Palestina, no els obtenien i van manifestar el seu descontentament en el nostre país. Suposen un greu problema. Si no es dona una solució justa als palestins, es corre el perill que s'implantin al Líban. Com gairebé tots són musulmans, la seva presència alteraria el delicat equilibri demogràfic del nostre país, que es basa en una distribució al 50 % del poder polític i administratiu entre cristians i musulmans. A més, aquest mig milió incideix sobre un país que travessa una greu crisi econòmica: de quina manera podran subsistir si els mateixos libanesos es veuen obligats a emigrar per viure? Diuen que volen tornar, però, malauradament, en els acords de Gaza i Jericó, entre israelians i palestins, no se'n parla. El fet indiscutible és que el Sud del Líban pateix continus atacs de l'exèrcit israelià.

Un país per reconstruir

—Podria oferir algunes dades sobre l'envergadura de la crisi econòmica?

—La classe mitjana, que constituïa en els anys vuitanta el 85 % de la població, ha desaparegut. Un terç de la població viu per sota del llindar de la pobresa, establert internacionalment en 600 dòlars al mes per a una família

de cinc persones. L'atur, que abans no existia al Líban, arriba ara al 25%. Quant a la tornada dels refugiats, que oscil·len entre els sis-cents i set-cents mil, en la seva majoria cristians, només ha tornat un 15%. En els acords de Taef es va establir que la comunitat internacional i els països àrabs es comprometien a crear un fons monetari per ajudar el govern libanès a reparar les infraestructures i per ajudar els refugiats a tornar. Han passat sis anys i fins el moment encara no s'ha fet res.

—Malgrat la crisi i l'atur, es parla d'una presència massiva de treballadors sirians...

—Es calcula que són milió i mig els sirians que treballen al Líban. I no només hi entra mà d'obra: també són sirianes les empreses més importants que treballen en la reconstrucció. Entre el Líban i Síria no hi ha ni tan sols relacions diplomàtiques, perquè les autoritats sirianes ho rebutgen, atès que afirmen que no fa falta doncs «som un mateix poble». Avui qui mana al Líban són ells. El govern libanès no gaudeix d'autonomia. Les decisions es prenen a Damasc.

«Volem la pau junts»

—Com és el clima social, la convivència diària, entre cristians i musulmans?

—De total entesa, malgrat tot el que ha ocorregut en aquests anys de guerra. Amb prou feines es va dir «la guerra ha finalitzat» i es van eliminar els obstacles, la població s'ha reunit totalment. No hi ha cap problema a nivell social i humà. Cristians i musulmans es troben en contacte diari en el mercat, el treball, les escoles.

N'hi ha prou amb escoltar les declaracions de representants d'ambdues parts: «volem conviure, volem la pau junts». Això és el que ha salvat el Líban: si no, tot hagués anat en orris en aquests anys. Qualsevol altre país hauria acabat amb una escissió total. Aquesta és la grandesa del Líban. Els efectes de la guerra es noten en la destrucció i la crisi, però no en les relacions entre les persones.

—No els preocupa el fonamentalisme musulmà?

—Els integristes musulmans del Líban (els *hezbollah*) rebutgen ser anomenats integristes. Afirmen que volen viure els valors del islam, i declaren sense posar-hi inconvenients que desitgen instaurar un sistema islàmic al Líban i arreu del món, perquè diuen que l'islam és el millor sistema polític. És normal que parlin així, perquè l'islam no tan sols és una religió, sinó un sistema polític.

Per contra, els moviments fonamentalistes de països com Algèria, Egipte o Síria són corrents polítiques que tendeixen a crear una desestabilització dels països àrabs, cosa que no succeeix al Líban. Els integristes dels països àrabs van contra l'Estat musulmà, creen problemes als mateixos governs musulmans.

El futur de l'Església

—Quins són els principals problemes que ha d'afrontar l'Església al Líban?

—El problema més gran és el polític i social. Ja he comentat la necessitat que el país gaudeixi de la seva integritat territorial, de la seva sobirania i independència. Hom es pot imaginar que quan un país no gaudeix dels seus instruments per ser un Estat, el resultat és una crisi política, social i econòmica.

Hi ha també la inquietud per la llibertat i la democràcia, que estan desapareixent. Malgrat que la constitució, esmenada el 1990, ha reafirmat aquests principis, es corre el risc que en la pràctica es buidi de contingut i s'encamini vers un Estat totalitari i no pluralista com és el Líban.

Una mostra s'ha tingut amb les darreres eleccions, que ha elegit un Parlament amb només el 13 per cent dels votants. La resta de la població les va boicotejar com a protesta, doncs no les considerava lliures.

Una altra preocupació de l'Església és la crisi socioeconòmica, no tan sols en la qüestió material de pobresa,

que comentava abans, sinó també en els seus efectes sobre les persones: destrueix la moralitat, l'esperança.

—Quins fruits espereu del Sinode?

—El seu millor fruit es produirà en el pla espiritual, amb un desvetllament de la vida cristiana, una retorn a

les arrels, amb una conversió i un renéixer de l'esperança. En l'àmbit eclesial es produirà una renovació de les estructures de les institucions, del treball de l'Església, també en el camp ecumènic. En el terreny social han sorgit també moltes iniciatives de reconstrucció.

Diria, a més a més, que el Sinode ha ajudat els libanesos a prendre alè i considerar que pertanyem a un Estat que representa un valor, una civilització. La participació en el Sinode d'ortodoxos, protestants i musulmans ha reforçat la intenció de cercar junts un futur millor. S'ha produït un renéixer de la realitat del Líban, la qual s'havia falsificat força, presentant-la gairebé com la terra del terrorisme.

«No hi ha res més desmoralitzador per al poble libanès que el sentiment de no ser amo del seu propi destí»

Cartes

◆ L'«AVUI» i «Catalunya Cristiana»

Sr. Director,

He llegit en un diari teledirigit per Madrid que l'AVUI passà per una crisi econòmica tan greu que està a punt de fer figa. L'índex d'expansió —es diu— i el nombre de lectors no arriba a uns mínims; l'administració deu cents de milions als seus acreedors; els salaris assignats als empleats s'ajornen, etc. En la informació es detecta una morbosa satisfacció en cas que es produís el tancament i desaparició del l'únic diari escrit íntegrament en català.

En tot cas —i això ja no ho diu la premsa madrilenya— si és certa la crisi de l'AVUI, es podria assenyalar entre altres factors determinants, l'increment de la premsa local en aquests darrers anys, molt reeixida en tots sentits. Això fa que hi hagi competència i una oferta superior a la demanda, i la gent no té diners per comprar ni temps per a llegir tanta premsa, i s'inclina pels informatius locals, més puntuals i de menys cost.

Aquests fets em recorden la trajectòria de C.C. i a un fenomen similar. En les darreres dècades s'han incrementat i potenciat els *Fulls* diocesans i les revistes quinzennals o mensuals d'inspiració cristiana. Pel que fa als *Fulls* crec que els nostres bisbes els prefereixen perquè són òrgans d'expressió més propers al seu magisteri pastoral, i per als fidels són de més estímulo i interès per la informació local.

La pregunta que em faig és: aquesta premsa diocesana, de pàgines molt reduïdes, pot cobrir la informació de l'Església universal i fins i tot el «fet» cristià que es produeix en tot el Principat, del qual en fan

cas omís els mitjans de comunicació general?

Sóc subscriptor i lector de C.C. gairebé des del primer número. Si un dia desaparegués C.C. serien els mateixos prelat, capellans i comunitats cristians que ho lamentarien i buscarien —quan ja no hi hagués res a fer— un cap de turc.

JOSEP M. CORTÈS I VILANOVA
Sabadell

◆ A Catalunya l'índex de natalitat és el més baix del món

Sr. Director,

El Document núm. 2 dels Equips de Pastoral Política i Comunicació, *L'anorèxia social de Catalunya*, (14-12-95), és clar, esclaridor i esparverador. Què han proposat els partits polítics en les últimes eleccions per promoure la natalitat a Catalunya, que actualment és la més baixa del món i compromet la nostra existència com a nació?

Però, i les associacions eclesials, que han fet fins ara? El dia que el rei d'Espanya va signar la llei autoritzant l'avortament jo era a l'Escola de Catequistes, que el Secretariat Interdiocesà de Catequesi va organitzar aquell estiu a Tortosa. No es va sentir ni un sol comentari sobre el tema. I Justícia i Pau què fa per defensar el dret a la vida de les 10.973 criatures assassinades al si matern el 1993?

Que 1996 sigui un bon any per a *Catalunya Cristiana*

IGNASI SEGARRA, pvre.
Barcelona

◆ Preparació per al Tercer Mil·lenni

Sr. Director,

Només falten quatre anys per a la celebració del Tercer Mil·lenni del cristianisme. Cal preparar-nos, i com? El papa Joan Pau II respon a aquesta pregunta amb la seva Carta apostòlica *Davant el Tercer Mil·lenni*. Ens exhorta a la penitència i conversió, enfortint la nostra fe i amb un compromís per una nova evangelització. També cal que ens fem ressò de la veu dels qui «no tenen veu», els pobres, els necessitats i els marginats, sobretot, del Tercer Món.

El Papa també demana que preguem i actuem a favor de l'ecumenisme, buscant amb interès la unitat de tots els cristians i amb un diàleg fecund i positiu amb tots els homes del món per aconseguir la civilització de l'amor, esperant la intercessió de la Verge Maria, Mare de l'Església.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles (Girona)

◆ Persones, animals i sida

Sr. Director,

Pensava que després del *Póntelo, pónselo*, els casos de sida havien desaparegut; però no, ni tan sols s'hàn mantingut, sinó que han augmentat. De continuar així, entrem en el *Guinness*.

L'error de la campanya en qüestió va ser que Sanitat en el seu dia no va preveure quelcom tan vell i tan senzill com el que deia la meua àvia: «de l'ús esdevé l'abús». I de l'abús, més sida. Així doncs, la solució ha resultat més comercial que no pas sani-

tària, i la sida continua matant més persones.

Un cop vist el panorama i reunida la cúpula del Ministeri després de «passar les nits en blanc, i els dies amoïnats, de molt llegir i poc dormir», han decidit trencar un tabú i treure a la llum pública el que es murmurava en la intimitat, i d'aquesta manera en la nova campanya —tot i que el preservatiu continua sent l'estrella per excel·lència— per primera vegada s'inclou com a papers secundaris la continència sexual i les relacions amb una parella estable no infectada.

La meua enhorabona, doncs, al Ministeri, per l'esmentada mesura, i per haver descobert que els joves són persones i no gossos a qui en lloc d'ossos es reparteixen preservatius, perquè la societat espera d'ells que es comportin com a persones, ja que la continència suposa seguretat, i per tant la llibertat que dona el domini de si mateix. Per altra banda, garanteix l'absoluta independència d'objectius comercials, que són els que executen el joc encara que sigui a costa de la sida.

CLARA LECUONA
Barcelona

El text de les «cartes al director» no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai, han d'anar signades amb nom i cognoms, adreça i telèfon, tot i que hi poden fer constar unes sigles o pseudònim. «C.C.» no es compromet a publicar-lo, ni mantindrà correspondència amb els remitents

Retalls

Boletín Salesiano,
(gener 1996)

L'arbre de les vocacions

On és l'arbre que produeix sacerdots? En quin camp podem trobar l'arbre que produeix religiosos? En quin bosc ha vist vostè aquells arbres estranys que produeixen sacerdots, religiosos, religiosos, catequistes i evangelitzadors, mares i pares catequistes? Els ha vist vostè alguna vegada? Els ha trobat vostè algun cop?

Tots els dies em demanen, bisbe, que faci néixer i créixer aquest arbre, però en quin terreny?, on trobar el sot... l'aigua... l'adob?

Cada any em demanen que pugui jo mateix a l'arbre per recollir els seus fruits de sacerdots i religio-

ses, i fins i tot, m'empeyen perquè vagi a sacsejar-lo per veure si cauen apòstols.

I jo em poso a recórrer els camps, i vaig d'una comunitat cristiana a una altra, i visito les famílies una rere altra. No teniu a casa vostra el meu arbre, l'arbre que falta en el meu jardí?, No sou vosaltres mateixos l'arbre estrany que ha de ser plantat en el camp?

Famílies, sigueu vosaltres la bona terra!; comunitats cristianes, sigueu vosaltres mateixes viure fèrtil!; educadors, aporteueu vosaltres la bona aigua!; homes i dones, infants i joves, pares i educadors, busquem tots plegats l'arbre que produeix vocacions pregant, confiant en Déu sense mesura i fent quelcom per elles!

La llavor —la crida de Déu— serà sembrada, i créixerà i esdevindrà l'arbre de la vocació a l'ombra de la gran Creu, i sota el sol

radiant de la Resurrecció.

Que el cor que estima l'Església digui: Sí!, Amén!

Monsenyor Anselmo Sanon
Bisbe de Bobo
(Dioulasso-Burkina Fasso)

Iglesia en camino
(24-XII-95)

L'Església a la nostra societat

Els coneguts estudis sociològics que prenen el pols, any rere any, a la societat espanyola, s'ocupen cada cop més del factor religiós, com a determinant de les nostres posicions en la vida i de finitori també de la fisonomia espiritual del nostre país. Ara el professor Amando de Miguel acaba d'avançar en el Club Siglo XXI algunes dades i observaci-

ons del volum en premsa sobre *La sociedad española 1995-96*.

Tot i que la pluralitat de dades en aquesta mena d'informes es presta a les més diverses interpretacions, fins i tot contradictòries, sembla quelcom comprovat que el corrent laicista i agnòstic endegat els anys 60 toca el fons a partir de l'any 83 i, a partir de llavors, s'aprecia un increment de les reaccions contràries a la cultura del materialisme agnòstic i de la buidor espiritual.

S'aprecia, ens diuen, una permanència estable en el nombre de catòlics practicants, al voltant del 27 % en el conjunt estatal, mentre es recupera l'estima pels signes religiosos del baptisme, la comunió, el matrimoni sacramental i l'assignació tributària a l'Església. Augmenta l'estima per l'acció humanitària de Càritas i es consolida la consciència de la llibertat de l'Església enfront dels poders públics i els partits polítics.

Si bé, observa Amando de

Miguel, el sentiment religiós tendeix a desplaçar l'interès per la política i a l'inrevés. Tendeix a atenuar-se, segons uns altres comentaristes, l'esquema ideològic que associa l'agnosticisme amb l'esquerra i el catolicisme practicant amb la dreta, circumstància que fa qüestionable el tòpic de les dues Espanyes.

Això no obstant, no tot són punts a favor a l'informe de referència, com a diagnòstic religiós de la nostra societat. Es registra també una dissociació de l'Església en les idees i pautes sexuals de nombrosos catòlics, així com també proclivitat a criticar els bisbes i en especial a alguns del País Basc. A tot això, tant allò positiu o negatiu, cal afegir segons el nostre parer que la nostra és palesament una societat democràtica, adulta, pluralista i tolerant fins la permissivitat, però força permeable encara a la presència i al testimoni dels creients i a les intervencions públiques de l'Església.

«Sóc a la porta, i truco»

Pere Tena
Bisbe auxiliar de Barcelona

El dia 18 de gener comença, com cada any, la Setmana de pregària per la unitat dels cristians. Fins al dia 25 d'aquest mateix mes, les comunitats cristianes de diverses confessions experimentaran espiritualment la veritat d'allò que ens uneix en profunditat: la fe en Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, la fe en Jesucrist Senyor i Salvador, i la fe en l'Esperit Sant, que és Senyor i infón la vida. Experimentaran alhora la realitat de les divisions que no permeten encara donar al món el testimoni atge desitjat per Jesucrist mateix.

Com cada any, també, el tema de la pregària serà comú en totes les comunitats. Enguany, a l'entorn de la frase d'una de les cartes de l'Apocalipsi: «Mira, sóc a la porta i truco» (3,20). És una frase que cal entendre en tot el context de la carta a l'Església de Laodicea, i per això és important llegir tot el text que s'hi refereix. La frase en si mateixa, però, ja és prou consistent com perquè susci ti una colla de reflexions útils a l'esperit ecumènic.

«Sóc a la porta»

És el Senyor ressuscitat el qui parla en aquestes paraules, com en tota la carta. El títol amb què s'adreça als de Laodicea és de «Amen, testimoni fidel i veraç, origen

de tot el que Déu ha creat». Dir que Crist és l'Amen significa que, en Ell, el Pare ha manifestat la seva plena fidelitat a les promeses (vegeu 2 Cor 1,19-20), i que, alhora, nosaltres tenim, en Ell, «el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (Hebr 12,2).

Dir que «està a la porta» indica una aproximació, una iniciativa que ha pres en relació amb aquella Església. L'afirmació, però, és universalment vàlida. Jesús està sempre a la porta de cadascú, de cada comunitat cristiana, de la seva Església. «Crist està sempre present a la seva Església» (Sacrosanctum Concilium, n. 7). El «testimoni veraç» ho ha dit i ho fa: «Jo seré amb vosaltres, cada dia, fins a la fi del món» (Mat 28,20).

L'Església de Laodicea estava convençuda que era rica, que no li mancava res...; però, per això mateix era digna de compassió... (vegeu Apoc 3,17). De fet, s'adonava prou de la presència del Senyor a la porta? Una Església satisfeta, autosuficient segons el propi criteri... Quin engany! Només en Jesucrist es reben tota mena de riqueses, tant de paraula com de coneixement! (vegeu 1 Cor 1,5).

Des de l'angle ecumènic, les paraules de l'Apocalipsi sonen com un crit d'alerta. Ens assemblarem tal vegada, les Esglésies cristianes, a l'Església de Laodicea? Pötser hi ha també una certa autosatisfacció en les nostres maneres de fer.

Elaborem teologies penetrants, celebrem litúrgies ritualment acurades, tenim organitzacions caritatives amb permanents i voluntaris que les porten endavant...; però massa vegades tenim dificultats quan es tracta de parlar de Jesucrist. La Relació final del Sínode de l'any 1985 ho va expressar amb aquestes paraules: «L'Església es fa més creïble si, tot parlant menys de si mateixa, predica cada vegada més el Crist crucificat, i en dona testimoni amb la seva vida».

«I truco»

La convocatòria de la pregària per la unitat és ja un testimoni de la «trucada» del Senyor. Tanmateix, el Senyor truca de formes diverses i de vària intensitat, perquè sapiguem reconèixer que és Ell qui truca. La intensitat d'una trucada està en proporció amb el desig que s'obri la porta, i alhora del que costa fer-se sentir.

Qui negarà que el Senyor desitja que li obrim la porta de bat a bat? I qui no s'adona del soroll que fem nosaltres mateixos, i que ens incapacita a percebre les trucades seua s?

Podríem interpretar perfectament que la situació d'allunyament de la fe que constatem al nostre entorn és una forma de trucada del Senyor. O, si volem, les mateixes dificultats per al progrés de l'ecu-

menisme, que sorgeixen en els moments en què semblaria que la situació podria ser més favorable: També poden ser trucades importants, iniciatives com la de la preparació per a l'any 2000, i la crida insistent del Papa a treballar per la unitat amb tot l'esforç, de cara a un tercer mil·lenni d'unitat entre cristians...

Una trucada és sovint un interrogant, que només s'aclareix quan s'obre la porta. Quan es fa això, es realitza l'encontre. El misteri de la relació entre Déu i l'home està tot sencer en aquestes imatges. La iniciativa de Déu i la llibertat de l'home, sempre certament en les mans de Déu, col·laboren.

El truc a la nostra porta per part del Senyor és una gran manifestació de la seva misericòrdia envers nosaltres. Ell no vol que estiguem separats d'Ell, ben al contrari: ens vol com a comensals de la seva taula, compartint el mateix sopar. Són imatges d'amistat entranyable, i poden ser també imatges eucarístiques i de profecia ecumènica. És que el Senyor ens vol de veritat units en la seva mateixa taula, no pas a qualsevol preu, ni amb subterfugis, sinó amb tota la veritat de les coses. Ell és «el testimoni fidel».

La invitació repetida de Joan Pau II, des del començament del seu pontificat, és del tot coherent amb el tema de la pregària: «Obriu les portes al Redemptor!». Més enllà de la porta santa, oberta per al Jubileu de l'any 2000, hi ha la porta que és Jesús mateix. «El qui passi per aquesta porta, se salvarà».

Lectures bíbliques

Diumenge III de durant l'any

Lectura primera

Is 8:23b-9:3

i vetllar pel seu temple. R.

A Galilea dels pagans, el poble ha vist una gran llum

Lectura del llibre d'Isaïes

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

Salm responsorial

26:1,4,13-14 (R.: 1a)

El Senyor m'il·lumina i em salva,
¿qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meua vida,
¿qui em pot esfereir?

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

Una cosa he demanat al Senyor,
i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa del Senyor

N'estic cert, fruité en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor!
Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor! R.

Lectura segona

1C 1:10-13,17

Poseu-vos d'acord i que no hi hagi divisions entre
vosaltres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». ¿Com és això? ¿El Crist està dividit? ¿És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

Al·leluia

Mt 4:23

Jesús predicava la Bona Nova del Regne,
i guaria en el poble tota malaltia.

Evangelí

Mt 4:12-23

Anà a viure a Cafarnaüm, perquè s'havia de complir
allò que anunciava Isaïes

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natxaret, sinó a Cafarnaüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós». Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop».

[Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veni amb mi, i us faré pescadors d'homes». Immediatament abandonaren les xarxes i se'n anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repasant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se'n anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.]

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Setmana III de durant l'any
(Salteri: setmana 3).

GENÈR:

21. **Diumenge III de durant l'any.** Verd. Lectures: Isaïes 8:23b-9:3 / Salm 26 / 1 Corintis 1:10-13.17 / Mateu 4:12-23.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Fructuós, b. de Tarragona i els seus deixebles Auguri i Eulogi, mrs.; Epifani, b.; Meinard, mjo.; Patrocle, mr.; Santa Agnès, vg. i mr.

Festa Major: a Caldes de Montbuy, Falset, Guimerà, Montbrió del Camp, Puigpelat i Puig-reig.

22. **Dilluns.** Fèria. Verd. Lectures: 2 Samuel 5:1-7.10 / Salm 88 / Marc 3:22-30. Si es vol: Vermell. Santa Agnès (MLI); Vermell. Sant Vicenc, diaca, mr. (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Anastasi, mjo. mr.; Víctor i Oronci, mr.; Gaudenci, b.

23. **Dimarts.** Blanc. Sant Ildefons, arq. (MO). Lectures: 2 Samuel 6:12b-15.17-19 / Salm 23 / Marc 3:31-35. TORTOSA: Vermell. Sant Francesc Gil de Frederic (MLI). ALTRES CELEBRACIONS: Sants Severià i Agatàngel, mrs.; Armand, ab.; Pàrmenes, diaca; Santes. Emerenciana, vg. mr.; Aquila, mr.

24. **Dimecres.** Blanc. Sant Francesc de Sales, b. dr. (MO). Lectures: 2 Samuel 7:4-17 / Salm 88 / Marc 4:1-20. ALTRES CELEBRACIONS: Sants Tirs, mr.; Surà, ab.; Felicià, b.

25. **Dijous.** Blanc. La conversió de St. Pau (F). Lectures: Fets 22:3-16 (o bé 9:1-22) / Salm 116 / Marc 16:15-18. ALTRES CELEBRACIONS: Sants Ananies, Juventí, Agape, mrs.; Bretanió, b.; Santa Elvira, vg. mr. **Festa Major:** a Sant Pere de Ribes, Sant Pol de Mar i Torrelles de Llobregat.

26. **Divendres.** Blanc. St. Timoteu i St. Titus, bs. (MO). Lectures: 2 Timoteu 1:1-8 (o bé: Titus 1:1-5) / Salm 95 / Marc 4:26-34. ALTRES CELEBRACIONS: Sants Teògenes i Policarp, bs. mrs.; Alberic, ab.; Santa Paula, vda. mja.

27. **Dissabte.** Fèria. Verd. Lectures: 2 Samuel 12:1-7a.10-17 / Salm 50 / Marc 4:35-41. Si es vol: Blanc. Sta. Àngela Mèrici (MLI). TORTOSA: Blanc. St. Enric d'Ossó (ciutat MO/diòcesi, MLI). ALTRES CELEBRACIONS: Sants Mer, ab.; Vitalià, p.; Daci i Datiu, mrs.

Serps

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

A ningú no li estranyarà que, tot i que no tingui res a veure amb els títols d'aquesta columna, digui que la Santa Seu des de Nadal, està connectada a la xarxa Internet. La notícia la va donar el programa de la RAI UNO *Settimo giorno*. Com a ningú dels que em segueixen li estranyarà, ho he dit i ja està.

Les serps em fascinen. No em fan cap gràcia, si arriba però l'ocasió, les observo amb deteniment. Com tants d'altres animals, he tingut a casa més d'una vegada, en un terrari, alguna colobra. Són éssers curiosos, a La Llobeta, a l'estiu, n'hi han moltes, he arribat a veure'n més de vint en alguna temporada. Escriptors, no. Els escriptors són animals amb els quals cal anar molt en compte. Molta cura, si a la qualitat de lliscós d'aquests rèptils, s'afegeix, que gairebé sempre s'amaguen sota les pedres i hom sols els descobreix quan remou alguna pedra. L'escurçó s'alimenta de petits rosegadors, per això es pot considerar un animal benèfic. Tots sentim però

«Estigueu ben units»

(1 Co 1:10-13.17)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Pluralisme i discòrdia

Les persones podem assemblar-nos unes a les altres, però som diferents. Això, en principi, no és dolent. Ben al revés, aquesta diversitat és, per una part, la demostració de la gran riquesa creadora de Déu, el segell de la seva traça personalíssima, que no repeteix mai el mateix model d'home, i, per una altra part, és la font del que anomenem el pluralisme personal i que fa possible la comunió. La humanitat —i l'Església— no és un magatzem de persones, sinó que és destinada a ser una comunió de voluntats de cara a la realització personal i comunitària de tots. Aquí hi juga un paper importantíssim l'amor —la caritat— que és el gran joc de donar i rebre en el moment oportú. El pluralisme amb amor és comunió. Respecte dels altres i voluntat integradora de tots. De fet, el pluralisme és una exigència continuada de conversió; per tal de construir la verdadera comunitat humana i eclesial. És també exigència d'humilitat. No hi ha ningú que ho tingui tot ni que posseeixi ell tot sol i en exclusiva, la veritat. Entre tots ho sabem tot i ho podem tot. I cal confessar tot seguit que en aquest *entre tots* no hi comptem únicament els homes, sinó que també s'hi troba Déu, creant, redimint, realitzant, salvant, doncs, la humanitat entera. Per això l'antipluralisme és la discòrdia. La separació traumàtica dels cors. És fruit del pecat, la discòrdia. Per això és la gran temptació de la humanitat, en la qual massa sovint hi cau. I l'Església, com a humanitat redimida, o com a signe de la humanitat redimida, no està exempta ni d'aquesta temptació ni de la possibilitat real de caure-hi. La història n'és testimoni.

L'Església dividida

L'església de Corint, acabada de fundar, ha caigut ja en el pecat de la discòrdia. En lloc de ser una comunió és un cau de faccions que lluiten entre elles: «Alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres» (v. 11). El mal ve de lluny. No ens n'hem d'estranyar. L'Església és integrada per homes i dones que porten el ferment del pecat en el seu interior. L'escàndol ve

envers ells una por atàvica.

A la Bíblia apareix més d'una vegada l'animal del qual parlo. Avui m'entretindré en un passatge del relat de l'Èxode, llibre sobre el qual escric aquesta temporada. Es troba en els Nombres, en el capítol 21.

A les terres del relat, al sud d'Israel, prop del golf d'Eilat o d'Akaba, segons es parli als jueus o als àrabs cal utilitzar un nom o l'altre, anava un dia, quan el conductor ens va advertir que calia beure de 4 a 7 litres d'aigua cada dia, si no volíem patir deshidratació. És clar que tots nosaltres anàvem en mànigues de camisa i el beduí anava molt tapat, amb la qual cosa aconseguia disminuir la transpiració. De totes maneres la set és un turment per a tothom, i el record de les aigües del Nil havia de ser per als israelites, una obsessió constant que irritava els ànims i crispava la convivència.

Es van queixar a Moisès, li van donar la culpa de trobar-se en aquest lloc, van enyorar injustament l'esclavitud d'Egipte. I van rebre el càstig correccional de Déu. Van aparèixer al voltant del campament nombroses serps que van sembrar el pànic. Deia que alguns estius havia vist prop de casa moltes colobres, he de reconèixer que al 95 sols m'he topat amb una. Ha d'haver algun motiu climàtic, més que causes territorials, per explicar la proliferació

La Bíblia a l'abast

de l'originalitat d'aquesta comunitat destinada a ser realitat i signe de salvació, de comunió, doncs, i què, quan malmet aquesta comunió salvadora, no sols es perd pels camins de la discòrdia, com qualsevol altre grup humà, sinó que arriba a comprometre la missió i l'obra de Crist, el Salvador del món. Llavors i ara (Cf. Jo 13:34s i 17:20-23). Perquè també ara portem l'estigma dramàtic de les nostres divisions. Les divisions de les esglésies. Les divisions internes de la nostra pròpia comunitat.

Crida a la comunió

«Jo sóc partidari de...» (v. 12). Deixem els de Corint. Mirem-nos nosaltres, els cristians d'ara. Quantes Esglésies volem construir? Quina Església prediquem o intentem imposar? I des de la nostra opció personal —moltes vegades ben legítima— acabem llançant excomunionis i lluitem acarnissadament... contra els germans. Jo sóc partidari del Papa, jo del Concili, jo de la reforma de les estructures, jo de l'involucionisme, jo de l'Església dels pobres, jo de l'Església del poder, jo de l'Església carismàtica... «Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau?» (v. 13). Únicament Crist ha estat crucificat i únicament en el seu nom hem estat batejats. Tots. Únicament ell és el Mestre i Senyor (Cf. Jo 13:13). I és ell qui ens ha donat un únic manament. «Això us mando: que us estimeu els uns als altres» (Jo 15:18, Cf. 13:34). Com volem que algú ens arribi a prendre seriosament? Amb les nostres picabaralles comprometem Jesucrist, el seu ensenyament, la seva obra, i fem mal, molt de mal, als febles, als quals pretenem servir des de les nostres ideologies i doctrinarismes excloents. «Germans: Pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer» (v. 10). Les paraules de Pau —com les de Jesucrist— ressonen poderoses també avui. És l'obra de la conversió personal, que ens urgeix a tots. Prediquem l'Evangeli i no les nostres tendències. «Crist no m'ha enviat a batejar» —a fer adeptes—, «sinó a anunciar l'Evangeli» —a fer creients en Jesucrist—, «i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis» —ni des de la prepotència legalista—, «perquè la creu de Crist no perdi el seu valor» (v. 17). La unió dels cristians —tots els cristians— és de Déu. I alhora obra nostra inajornable.

Retrats bíblics intencionats

dels rèptils. Les serps els van picar, i Israel va patir les conseqüències. Va acudir a Moisès, no per increpar-lo, sinó perquè intercedís per ells davant Déu.

Seguint les indicacions del Cel, llegiu després la llarga pregària, Moisès va manar fondre una serp de bronze i aixecar-la, subjectada a un pal. Aquell que era mossegat havia de mirar-la fixament i així quedava guarit. Si es pot donar una interpretació mèdica al sistema terapèutic, hem de dir que, atès que la mossegada d'aquells animals rarament és mortal, la quietud que exigia mirar l'animal, representava un repós que era molt apte per ajudar l'organisme a vèncer la febre i els altres transtorns que originava el verí.

Per aquests indrets hi havia restes de mines de coure, les famoses mines del Rei Salomó de les pel·lícules. Fos i barrejat amb plom i més tard amb estany, resultava el bronze, metall suficientment dur i mal·leable, i apte per tant, per a usos quotidians. Allà, en algun museu que no recordo exactament on està situat, he vist una serp de bronze, no podia ser la del relat, ja que primer se la van emportar com a record i després la van convertir en objecte màgic, fins que fou destruïda, per evitar el culte idolàtric, en temps del rei Ezequies, fill d'Ajaz, allà cap a l'any 716 a.C. (2n Re, 18).